

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIVUDU

BROJ 341 • CENA 41,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

LINČ U RENDOM KRIKU

Nemačka 1,55 €

Švajcarska 2,60 CHF

Austrija 1,38 €

BIH 1,50 KM

R. Srpska 1,50 KM

Makedonija 45,00 DEN

Crna Gora 0,67 €

Hrvatska 10 KN

Slovenija 250 SIT

9. novembar 2002.

★ **BOOK HOLIDAYS** ★

341

Frenk Larami

LINČ U RENDOM KRIKU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 341

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINCIC

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

DON'T SEND A DUDE

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 1. XI 2002.

Tržište: 9. XI 2002.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – DON'T SEND A DUDE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Dok Holidej se smeo zakleti da je to poslednje prerija bila vrelija nego sam pakao. Taj pakao pratio ga je još od drugog dana odlaska iz Libertada i da je znao šta će ga snaći, sasvim sigurno da bi izabrao drugi put za traganje za nestalim Dženerom. Na granici je bilo i drugih mesta, i pošto mu se trag nikako više nije mogao pratiti, sasvim je svejedno bilo kojim pravcem će poći. Ovako je zapao u pravu agoniju i preči put ispao je duži i mučniji. Naići na tolikim miljama puta samo na tri farme koje su se borile za opstanak, bila je gora slika nego što je u snu mogao da sanja.

Za čoveka koji je od umora i žege se deo pognute glave u sedlu, pogleda oborenog na ispucalo, prašnjavo tlo, sa vido-krugom suženim na jedva stotinu metara oko sebe, iznenadna pojava ograde koja se izdvojila iz sparne, ključale zbrke, predstavljala je olakšanje i radost. Zastavivši pokretom vođicu svog umornog konja, podigao je vrhom palca šešir s obrva i žmireći očima osmotrio prizor pred sobom. Nešto dalje, drhtave u izmaglici dnevne žege, nastavljale su se siluete niskih zgrada poredane u nizu pored ulice. Posle više od nedelju dana jahanja, najzad jedan grad!

Holideju je bilo sasvim svejedno kakav je to grad. Važno da u njemu ima ljudi, restoran u kome posle čaše pića može pojesti pravi ručak i hotel sa posteljom gde može odspavati. Možda će, ako bude imao sreće, saznati nešto i o čoveku

koga je tražio. A možda će i doživeti i nešto što nije tražio i očekivao.

Slab, jedva primetan osmeh razvukao mu je usne i njegovom licu dao izgled vedre mladosti koji je odudarao od ozbiljnog pogleda njegovih sivoplavih prodornih očiju. Takav kakav je izgledao tog trenutka, Dok Holidej nije ostavljao utisak lepotana, ali je njegova pojava plenila pažnju svojom muževnošću i čvrstinom. Oštre crte lica pokrivenog prašinom otkrivale su umor koji nije remetio njihov sklad i prefinjenost. Oči žmirkave i crvene od prašine i sunca gledale su koliko energično, toliko i plemenito. Visok stas nagoveštavao je eleganciju pokreta, a mišićava ali ne preširoka ramena dokazivala su da u njegovim rukama ima snage. Prašnjavo i izgužvano odelo nije ga predstavljalo kao elegantnog džentlmena kakav je stvarno bio, ali je nagoveštavalo da čovek koji ga nosi nije običan kauboj koji se potuca u potrazi za poslom, već čovek koji zna šta hoće i šta može.

Obrisao je znojavo lice isprljanom džepnom maramicom i pošto je uzalud pokušao da otrese prašinu s odela i pantalona, poterao konja u susret vreloj vetru. Neka sve ide do vraga, pomislio je, važno je jedino da stigne do vode. Pustio je uzde i poterao konja.

— Hej vi! Mister!

Holidej je pogledao na desnu stranu odakle se čuo poziv. Od jakog vetra prašina je u koralu bila toliko gusta da nije

mogao da vidi više nego desetak metara daleko od ograde.

– Ovamo, gde gledate! Jeste li slepi?

Holideju se učinilo da taj glas pripada nekom dečaku ili devojčici. Glas je bio piskav od nestrpljenja, ljutnje i neprijateljstva, ali se u njemu čuo i prizvuk molbe i jada. Dok je poterao svog konja ka koralu i zaustavio se tek kada je ugledao jednu malu mršavu osobu vezanu za jedan od stubova ograde. Bio je to neki dečak obučen u dronjavu kariranu košulju i iskrpljene farmerke. Bio je gologlav, a neuredna, vetrom raščupana kosa uokviravala mu je pegavo, ogorčeno lice.

Holidej se naslonio rukom na jabuku sedla. Najmanje od svega očekivao je da će videti takav prizor i u prvom trenutku prizor mu se učinio komičnim. – Gle, gle, kako je moguće da neko tako mali može da digne toliku galamu?

– I vi biste da ste ovde vezani i skoro zadavljeni.

– Hm, verovatno da bih i ja vikao, možda čak i više nego ti. Kako to da si vezan?

– Odvežite me, pa ću vam možda reći – odvratio je dečak bez razmišljanja.

– Jesi li kralj slatkiše, dečko? – zapitao je Dok ne prilazeći niti pokazujući nameru da učini ono što je dečak tražio.

– Ili možda nisi hteo da majci doneseš drva ili da doteraš krave za mužu. A može biti i da grešim, je li? Sigurno ništa od svega toga. Išao si na pecanje umesto u školu?

– Ne idem uopšte u školu, vrag te odneo, nemam za to vremena – ciknuo je dečak gušeći se od navale reči. – Vezao me je neko kome nemam za šta da položim račune. To su učinili lupeži koji su me onesvestili udarcem po glavi i odveli mog oca!

– Lupeži, je li?

– Lupeži i još gore od toga. A sad mi reci hoćeš li i dalje sedeti na tom šugavom konju i zijati u mene, ili ćeš me odvezati da bih mogao da pođem i spasem tatu? – nastavio je dečak zaboravljajući u ljutini da Holideja oslovljava sa „ti“!

– Da spaseš tatu od čega?

Dečak je očajno zakolutao očima. – Do đavola, od vešanja! Od čega drugog? Zar nemaš pojma ni o čemu šta se događa?

Dok je kliznuo iz sedla i izvesno vreme proveo u vezivanju svog konja, odmeravajući dečakovo strpljenje. Kada je to završio, naslonio se na najvišu gredu ograde koralu i mirno se zagledao u dečaka.

– Hajde, ispričaj mi sve od početka – rekao je strpljivo.

Dečak je ponovo zakolutao očima, a onda je sa njegovih usana potekla bujica reči. – Tata i ja smo došli u grad da se obračunamo sa Kavanahom. Nije važno zašto i kako je došlo do toga. Pritezali smo ga u tesnac tu na drugom kraju koralu i kada se Kavanah mašio revolvera, tata i ja smo ga likvidirali.

– Ubili ste tog čoveka? – zapitao je Dok.

Dečak je stisnuo usne i prkosno isturio bradu. – Naravno da jesmo. Otišao je na onaj svet bežeći i cmizdreći kao kukavica, što je uvek bio. Onda su oni nevaljalci navalili na nas, mene onesvestili i vezali, a tatu odvukli.

– Da ga obese? – zapitao je Dok ne pokazujući ni najmanji znak uzbuđenja.

– Tako su rekli. Bez suda i porote. U ovom gradu tako rade, mister. Šta kažete na to, pravično je li? Presecite mi ove konopce.

Dok je pogledao uz prašnjavu ulicu, ali nije mogao da vidi ništa više nego iz sedla. No, zlokobna tišina je nagoveštavala

da se nešto desilo ili da neposredno predstoji.

– Zašto ste ubili tog Kavanaha, dečko? – zapitao je.

– Zato što je to zaslužio. Došao je na naš ranč i pretio nam, a kada mu je tata naredio da se čisti, on je podvio rep i otišao, ali se kasnije krišom vratio i zapalio nam staju sa senom. – Dečak je još čvršće stisnuo usne i oči su mu se zamaglile od suza. – U toj staji pre toga se okotila naša kučka Besi i nije htela da ostavi malu štenad ni kad je požar zahvatio celu staju. – Iz ugla desnog oka kanula mu je suza i on je s mukom progutao pljuvačku. – Izgorela je zajedno sa malima... sa svih sedam.

Dok se provukao između motki i odvezao dečaka. Čim je osetio da je slobodan, dečak se sagnuo, provukao se između greda i potrčao. Dok mu je spustio ruku na rame i zadržao ga.

– Ako si me slagao, dečko, ja ću te kasnije naći i išopaću te – rekao je.

Dečakovo suzama zamrljano lice se okrenulo prema Doku. – Mislite da bih lagao da je Besi živa izgorela, mister? – povikao je besno. – Za kakvog me vi smatrate?

Dok je popustio stisak ruke i rekao. – Hajdemo onda. Zajedno ćemo pogledati šta se dešava.

– Vraga ćemo zajedno! – povikao je dečak i šmugnuo između greda. Otrčao je pre nego što je Dok mogao da izađe iz korala. – Ako bih čekao na vas da se odlučite šta ćete preduzeti, mister – dobacio je dečak preko ramena – dotle će oni tatu obesiti i sahraniti.

Dok je otkačio uzdu s ograde i vinuo se u sedlo. Švičnuvši vranca vođicama po vratu, naterao ga je u trk za dečakom. Ali, kada je stigao do kraja puta i kada

se pred njim otvorila široka, prašnjava ulica, dečak je bio nestao na vidiku.

Pre nego što je pustio konja da uđe u opustelu gradsku ulicu, Dok je pogledao u levo preko ravne ogolele prerije. Ravnica je zaista bila prazna i ogolela, sem jednog malog uzvišenja na kome se dizalo visoko, granato drvo sa ravnom krunom. Ugledavši poveliku gomilu sveta okupljenu oko drveta, Dok Holidej je poterao konja umerenim kasom u tom pravcu.

Kada se nalazio na otprilike pola puta daleko od gomile, ugledao je dečaka koga je nešto pre toga oslobodio, kako uleće u sredinu grupe ljudi koji su nešto glasno vikali.

Dok je nastavio da goni svog konja, ali, kada se približio sasvim blizu grupi koja je do tada oborila dečaka na zemlju, nekoliko pešaka se okrenulo prema njemu. Trgao je vođice i skočio iz sedla. Kada su se dvojica iz grupe okrenuli i pošli prema njemu da ga presretnu i zaklonili od njegovog pogleda prizor dečaka koji se koprcao na zemlji, Holidej ih je ramenima odgurnuo u stranu. Iznenadeni pojavom neočekivanog nepozvanog čoveka, oni koji su držali dečaka okrenuli su se ka Holideju.

Znajući da je opasno potegnuti revolver na razdraženu i razgoropađenu gomilu kao što je ova, Dok je kao razuman čovek ostavio revolver u futroli. Smatrao je da je nastao trenutak za razgovor.

Dečak je, međutim, mislio drukčije. Skočivši na noge pogledao je užasnutim očima telo svog oca koje je mlitavo visilo na konopcu i jurnuvši na najbližeg čoveka na levoj strani, oteo mu iz ruke pušku koju je ovaj držao. Zatim je ustuknuo korak nazad i lica iskrivljenog od očajanja i mržnje, uperio pušku na masu koja je u međuvremenu začutala.

Dok je već zaustio da kaže nešto što bi dečaka umirilo, kada je iz pozadine odjeknuo pucanj i dečak se zaneo unazad udaren u prsa. Izraz mržnje na njegovom licu zamenio je izraz bola. Puška mu je ispala iz ruku i on se zateturio i pao u senku čoveka na vešalima.

Kada je odjek pucnja zamro, posmatrači su se zgledali u neverici.

Holidej je zakoračio da pođe prema dečaku na zemlji, ali je zastao, okrenuo se i pogledao čoveka najbližeg sebi. Ovaj je ustuknuo i unezvereno odmahnuo glavom sav bled u licu. Jedan drugi je spustio cev puške ka zemlji i oborio pogled. Treći je ozbiljnog lica odmahnuo glavom.

– Bio je još samo dečak – rekao je Dok.

Tišina je postala još dublja. A onda se kroz krugove okupljenih probio punačak čovek. Oni koji su se nalazili najbliže Holideju i palom dečaku razdvojili su se da mu naprave put.

Holidejev pogled zadržao se na čoveku koji mu je prilazio i ne šerifskoj zvezdi koja mu je svetlucala na prsima, a onda se preneo na podnadulo, mlohavo lice čoveka koji, sudeći po izgledu, već dugo vremena nije znao šta je to težak posao, ako je takav posao ikad radio.

Novodošavši je prilazeći rekao. – Dečak ili ne, znao je kako se rukuje puškom. Bio je ubica baš kao i njegov otac.

Holidej je pokretom ruke pokazao telo čoveka koje je visilo sa grane tačno iznad nepomičnog dečaka.

– Ovaj čovek gore? – zapitao je.

– Da, taj, a po mom mišljenju dobio je ono što je zaslužio – rekao je šerif. – Džejk Birč je ubio Rudija Kavanaha, a njegovo štene Natan mu je pomogao u tome.

– Ma ko da je ustrelio dečaka, zaslužio je da bude obešen! – rekao je Dok resko.

– Ali, taj dečak je bio naoružan, vrag vas odneo – prasnuo je šerif. – Prema tome zavežite, bez obzira za kakvu marku sebe smatrate.

– Zovem se Džon Holidej – rekao mu je Dok hladno.

– Biće da ste to vi oslobodili Birčovog dečaka i tako doprineli da bude ubijen – uzvratio mu je šerif ljutito.

– Da, ja sam ga oslobodio – priznao je Dok Holidej. – Učinio sam to zbog toga što pripadam onom sloju ljudi koji nemaju reči hvale za šerifa koji dopušta da neki dečak bude vezan, dok gomila linčuje njegovog oca.

Šerif je pocrveneo u licu besan do tačke ključanja, i sa rukom na dršci revolvera zakoračio prema Holideju. No, potmulo stenjanje iza Doka opomenulo je ovoga da dečak još nije mrtav. Holidej se lagano okrenuo i dok je gledao iza sebe, šerifova ruka se spustila na njegovo rame. Dok se okrenuo i žustrim pokretom odgurnuo šerifovu ruku.

– Nemojte to nikada više uraditi – rekao je preteći.

Šerif je nezadovoljno iskrivio lice, ali je izraz ogorčenosti u njegovim bleđo-plavim očima postao nešto blaži i umesto njega pojavio se izraz nesigurnosti. No, Dok Holidej nije bio raspoložen da do kraja isteruje nesporazum sa šerifom i okrenuo se Natanu Birču. Dečak je nekoliko puta zatreptao i otvorio oči kada je Dok kleknuo pored njega i podigao mu glavu sa zemlje. Tane koje je pogodilo dečaka raznelo je dobar deo njegovih malih, slabačkih grudi i Dok se iznenadio što je dečak još uvek bio u životu.

U tom trenutku, Natan Birč je pružio ruku kao da nešto želi da kaže i Dok je stisnuo tanke prste.

– Moja sestra... – rekao je Birč – Le-rejn... dolazi. Pisao... sam joj.

– Kada treba da stigne? – zapitao je Dok.

Dečak se zakašljao i mehurići krvi su mu obojili usne. Stresao se celim telom, a kada je bolno grčenje prestalo odmahnuo je glavom. – Tatin ranč... jednog dana biće ... moj... Niko me ne može... oterati.

U njegovim prstima nestalo je snage i njegova ruka je mlitavo ispala iz Dokove. Holidej je ponovo spustio dečakovu glavu na zemlju, bacio kratak pogled na obešenu figuru Džejka Birča, a onda se vrlo lagano uspravio. Za vreme dok je Holidej klečao pored dečaka, šerif se, međutim, pribrao i sada je prišao bliže.

– Vi ćete morati da odgovorite na nekoliko pitanja, Holideje – rekao je. – Bilo bi najbolje da odmah pođete sa mnom.

– Ne idem ja nigde sa vama, šerife – odgovorio je na to Holidej i šakom u prsa udaljio šerifa, otvarajući sebi mesto za prolaz. Šerif je ozbiljno odmahnuo glavom i učinio pokret kao da namerava da se okrene. No, kada je bio u polovini pokreta, naglo se okrenuo nazad i njegova ogromna pesnica se kao kovački čekić spustila na Holidejevu glavu.

Pesnica je pogodila Doka iznad leve slepoočnice i od brutalne snage neočekivanog napada kolena su mu klecnula. Šerif je spontano izustio prigušen pobeđnički krik i ponovo zamahnuo. Ali, Dok Holidej nije bio novajlija u obračunima, i ako ga je prvi udarac iznenadio, drugi je dočekao ošamućen ali spreman. Sagnuo se i izbegao udarac, a onda svom snagom zamahnuo desnom pesnicom. Udarac je pogodio cilj i krik se ponovo začuo, samo ovaj put ne pobedonosan već bolan, kao stenjanje. Šerif se zateurao.

– To vam je bilo vrlo nepromišljeno, mister – rekao je Holidej sasvim tiho, ali su njegove reči ledile pretnjom. – Takvim glupim potezima mogli ste zaraditi tešku povredu. Upozorio sam vas već jednom da me ne dotičete i šta vam je ovo trebalo?

– Prokleta skitnice – dreknuo je šerif besno – polomiću te na komade.

– Udesi ga kako valja, Leme! Pokaži mu ko je on! – doviknuo je neko iz gomile.

– Sravni ga sa zemljom – dopunio je neko drugi prvog savetodavca.

Ne skidajući pogled sa Holideja, šerif je samo klimnuo glavom, dajući na znanje da je čuo.

– Samo nas dvojica? – zapitao je Dok šerifa, nastojeći da dobije u vremenu dok mu se u glavi razbistri od udarca koji je dobio. Svakog sekunda slika pred očima bila mu je sve bistrija.

– Nije mi potrebna ničija pomoć da sredim nalickanog kicoša kao što si ti, Holideje – rekao je šerif i pošao napred isturenog levog ramena, brade oborene naniže, mašući slobodno ogromnim rukama.

Dok Holidej je stajao na svom mestu, sve vreme imajući na umu da je neko iz gomile hladnokrvno ubio Natana Birča. Zbog toga nije mogao da veruje da će mu biti dozvoljeno da nesmetano ode sa tog mesta ubistva i linča, čak i ako bude izašao nakraj sa šerifom.

Šerif je nasrnuo zamahujući svom snagom rukama kao maljevima. Dok se odlučio na kombinovanu: pesnice i šake, i kada mu je šerif stigao nadomak, sagnuo se da izbegne širok udarac desnicom i zadao dva kratka ali oštra udarca levom pesnicom šerifu u vrh brade. Šerif je zaustavljen u naletu, a odmah zatim sledio je treći udarac usred nos. Začulo

se krckanje rskavice i iz šerifovih usta oteo se jauk. Holidej je zario pesnicu u ispupčen, ranjiv šerifov stomak i on je poklecnuo.

Neko iz gomile je povikao: – Gospode Bože!

Još neko drugi je doviknuo: – Sto mu muka, Pričarde, uvek si na rečima bio badža. Pokaži sad šta znaš. Smlavi nitkova!

Holidej je obišao šerifa sa leve strane i zadao mu još jedan udarac desnom. Onda je sekući šakom zadao jedan oštar, dobro odmeren „svong“ šerifu iza uha. Lem Pričard je zakolutao očima i ošamućeno otvorio usta iz kojih su pocurile bale pomešane sa sukrvicom iz nosa.

Niko iz gomile nije smogao snage da progovori ni reč, kada se Dok odmakao korak-dva od Pričarda prateći ga pogledom kako posrće najpre na jednu stranu, zatim na drugu. Konačno je šerif stao raskoračenih nogu i mada se još uvek ljuljao i gledao iskolačenim staklastim očima, ostao je uspravan spreman da se, ako zatreba, bori dok ne padne. Imao je srca, i to je čovek morao da ceni, pogotovu Holidej koji je u svojoj karijeri kockara sreo svakakvih ljudi, ali malo onih koji su bili spremni da zagrizu.

– Dakle? Idem kuda ja hoću. Dogovoreno? – rekao je Dok Holidej.

Lem Pričard je treptao i osvrtao se oko sebe, ali izgleda da nije bio u stanju da se sasvim pribere. Ruke su mu mlitavo visile pored tela.

– Vraga ćeš ići! – začuo se iza Holideja nečiji glas nalik na režanje, a reči je propratio preteći zvuk zapinjanja obarača na revolveru.

Dok se osvrnuo i istovremeno čučnuo, potežući revolver glatkim, naizgled lakim pokretom. Iza tela Natana Birča ugledao je jednog čoveka, visoko usprav-

ljenog, sa revolverom u ruci. Opalio je i metak je okrznuo napadača po članku desne ruke i izbio mu revolver iz šake. Još se odjek napadačevog jauka nije stišao, a odjeknuo je drugi pucanj i vrelo tane je zviznulo na nekoliko santimetara daleko od Dokovog vrata. Dok se ponovo okrenuo i ugledao jednog visokog mršavog čoveka sa revolverom, koji se još pušio u ruci. Ovaj put Dok nije imao vremena za gubljenje niti spremnost za nepotreban rizik i njegovo tane je bilo smrtonosno. Zarilo se u napadača i otkinulo mu pola vrata.

Dok je gomila zaprepašćeno ćutala, Holidej je brzo priskočio čoveku koji je prvi potegao revolver. Pritisnuvši mu cev revolvera na stomak, obgrlio ga je levom rukom i iskoristio ga kao štit.

Lem Pričard se držao za vilicu i za bezeknuto zurio u Holideja, dok su ostali ustuknuli korak nazad, s izrazom straha i strpljenja na licu. Dok je povukao svog zarobljenika do konja koji je stajao po strani i zadržao ga čvrsto stegnutog dok se peo u sedlo.

Zaključio je da Rendom Krik može vrlo malo da mu ponudi i da bi sasvim mirno mogao da ode.

– Možda je Džejk Birč zaslužio da bude obešen, a možda i nije. Ne znam. Znam samo da je njegov dečak rekao da mu nisu sudili sud i porota, a ja sam živeo i na mestima gde takva vrsta pravde ne postoji. Što se tiče šerifa, on je isforsirao događaj koji ja nisam želeo i ako bi mene neko pitao, ja smatram da je taj incident okončan. – Pogledao je šerifa koji je i dalje držao ruku na vilici a onda skrenuo pogled do čoveka koji je ležao opružen na zemlji. – Ovaj čovek je prvi potegao i nisam imao drugog izbora. To ste svi videli.

Holidej je odgurnuo svog „štit-čoveka“ i uperio revolver na jednog gospodski odevenog čoveka sa brkovima, koji je stajao mračnog lica, mračnijeg nego nebo pred oluju.

– Predložio bih, stoga, da vi ovdašnji građani pokopate svoje mrtve i da me ostavite na miru.

Rekavši to, Dok Holidej je poterao konja u trk, usmerivši ga u najgušći deo okupljene gomile. Kada su se uplašeni ljudi raspršali levo i desno da ne bi bili pregaženi, on je projurio između njih i niz padinu u pravcu grada. Udaljenost uzvišenja i drveta za vešanje od grada nije bila veća nego pet stotina metara, ali, posle uzbudljivih događaja na brežuljku, računao je da će imati pet do deset minuta da u gradu nađe zgodno mirno mesto gde neće odmah biti na udaru. Morao je razmisliti. Ako bi pobegao iz grada, što nikako nije želeo, jer je bežanje uopšte bilo protivno njegovim životnim stavovima, sumnjao je da bi pobegao daleko, jer ga umorni vranac nije mogao nositi duže od jednog časa. Tada bi sve bilo mnogo teže i opasnije.

Dakle, morao je ostati i to mu je odgovalalo. Bili su mu potrebni hrana, kupanje i odmor.

Stigavši ponovo do glavne ulice, skrenuo je u sporednu ulicu koja je vodila pored jednog saluna. Ostavivši svog konja pored ograde u dvorištu iza zgrade, ušao je u salun kroz zadnja vrata i tamo zatekao nekog ćelavog čoveka sa licem na kome se nije sa sigurnošću mogla odrediti njegova starost. Ćelavko je ozbiljnog lica brisao čaše naslagane na šanku.

Holidej je prišao šanku i nedokučivog izraza lica pogledao barmena.

No, barmen je samo spustio na šank krpu za brisanje i rutinski zapitao:

– Dupli, stranče?

– Da, brendi.

– Ah, mogao sam da pretpostavim, jer izgledate kao da vam treba dosta toga – započeo je barmen razgovor. – Video sam vas kad ste dojahali.

Holidej je stavio nešto novca na šank a barmen je nasuo brendi u čašu i ostavivši flašu Holideju nadomak ruke, pogledao neizainteresovano na ulicu, gde su se kovitlali oblaci guste prašine.

– Video sam malog Birča kako je kao mahnit odjurio uz brdo a onda ste i vi otišli za njim – rekao je. – Verovatno je neko sličan vama odvezao dečaka.

Dok nije rekao ništa. Gucnuo je brendi. Žestoko piće mu je ipak prijalo, jer je pročistilo ostatke prašine. Za grlo suvo od prašine ipak je najbolji brendi, pomislio je. Po prvi put je zapazio da mu je desna pesnica naduvena. Barmen je progovorio ponovo.

– Zatim sam čuo gužvu oko drveta za vešanje, pa sam pomislio da je mladi Birč delimično uzrok tome... a možda ste i vi dodali nešto na kraju.

– Dečak je mrtav – rekao je Dok kratko. – Ubijen je najhladnokrvnije što može biti.

Bezizrazno barmenovo lice se značajno zgrčilo. – Zar tako?

– A njegov otac je obešen.

Barmen je samo sklopio oči kao da je hteo da sakrije žalost koju je osetio. – To što se desilo je prava nesreća – konstatovao je.

– Da, nesreća – rekao je Dok i zaključio da mu može pokloniti poverenje.

– Kada je dečak ubijen, ja sam se umešao i zakačio sa šerifom.

– Niste prvi kome se to desilo, a nećete biti ni poslednji – bio je barmenov jed-

nostavan odgovor iz koga se nije moglo zaključiti da li drži šerifovu stranu ili ne.

Dok je ispio brendi do kraja i dao znak barmenu da mu naspe još jednu čašu.

– Ja sam se nosio sa šerifom i već je obračun bio pri kraju kada su se umešali dvojica sa revolverima.

Barmen je začuđeno digao obrve.

– Pošto ste vi ovde, onda oni verovatno neće biti u stanju da dojašu nazad.

– Jednog sam ubio. Drugi je prošao samo sa lakom ozledom ruke – priznao je Dok.

– Kako se zvao čovek koga ste sredili?
– zapitao je barmen ali se po njegovom glasu nije moglo zaključiti da li pita iz radoznalosti ili reda radi.

Dok je odmahnuo glavom. – Nije bilo vremena da se prethodno upoznamo.

– Mora da je to bio Viler ili Kasidi ili Levin... ili možda Džolson. Oni se drže Pričardu za skut.

– Ne bih znao da kažem, a nije me ni briga. Potegao je revolver na mene.

– Bilo koji od njih je to mogao da učini. To je njihov način ophođenja sa ljudima... uglavnom.

Holidej je ispio i drugu čašu brendija. Jednostavna činjenica da taj čovek nije poput ostalih pošao na breg da prisustvuje prizoru linčovanja, hrabrila ga je da mu pokloni poverenje.

– Izvukao sam se sa brega, ali, oni će doći za mnom – rekao je. – Moj konj je premoren, a ja sam tek nešto bolje.

Barmen nije ništa odgovorio ali je prišao leptirastim vratima i pogledao napolje. Posle nekoliko trenutaka vratio se nazad i ozbiljno klimnuo glavom.

– Da, dolaze – rekao je i gurnuo bocu prema Holideju. Zatim je palcem pokazao preko ramena prema vratima na polovini saluna. – Tamo je kuhinja. U njoj ćete naći nešto da prezalogajite.

Posle toga predložio bih vam da odete u štalu kod gradskih ograda za stoku. Vetar jako duva i nosi oblake prašine, tako da će vam brzo zasuti trag a u ovo doba godine kad su obori prazni niko tamo ne odlazi. Ja ću reći da sam vas video kad ste odjahali.

– A ako kasnije otkriju da ste lagali? Možda ćete se vi naći u sosu, mister.

Barmen je odmahnuo glavom. – Niko me neće gnjaviti, znaju oni šta rade. Uostalom, ko može potvrditi da vas nisam video kad ste odjahali. Ako vas nekim slučajem nađu, uvek mogu reći da ste se verovatno krišom prišunjali i smestili u staji.

Dok je iz prsnika izvadio još dva komada novca od pet dolara i spustio ih na šank, a kada je barmen odmahnuo glavom, Dok je navalio:

– Ne bih voleo da ostavljam dugove za sobom.

– Kako hoćete.

Na drugom kraju grada začuli su se vrema i glasni povici. Barmen je uzeo sa šanka jednu čašu i krpu za brisanje i nastavio da briše čaše.

Nastojao je da salunu da što normalniji izgled.

– Kako vas zovu, mister? – zapitao je Dok.

– Old Ajk.

– Ne izgledate tako stari, Ajk – primetio je Dok.

Po prvi put od Holidejevog dolaska bezizrazno krčmarevo lice se osmehnulo.

– Ne izgledam ni mnogo mlad – rekao je. – Voleo sam Džejka Birča – dodao je.

Dok se malo dvoumio, a onda je primivši k znanju tu krčmarevu napomenu, zapitao: – Koliko još ima takvih kao vi?

Ajk je umorno slegnuo ramenima. – Ko bi mogao da zna. U poslednje vreme

sve je manje ljudi koji imaju hrabrosti da kažu što misle. Ceo grad je uhvaćen u sve četiri i svi ćute kao nemi.

– A zbog čega je tako? Šta se događa?
– zapitao je Dok. Galama na ulici se čula sve jače.

– Nemamo vremena da diskutujemo, došljace, sada nije pogodan trenutak. Ako preživite ostatak dana i ako kasnije ne budete imali šta da radite, posetite me kad zatvorim lokal. Popnite se zadnjim stepenicama i pređite preko terase. Moja soba je prva od četiri u nizu.

Uzevši flašu u ruku, Holidej je prošao kroz vrata koja mu je Ajk pre toga pokazao i našao se u prostranoj, dobro provetреноj kuhinji. Uzeo je nekoliko sveže spremljenih palačinki ispod jedne žičane rešetkaste korpe i poveliki komad kuvane šunke i nasuo u lonče dosta tople, mirišljave kafe. Srčuci kafu i žvaćući palačinke, prešao je do drugog kraja kuhinje i jednog izdvojenog dela saluna. Završivši sa jelom, ispio je kafu do kraja i uputio se čvrstim korakom ka svom konju. Dok se peo u sedlo, primetio je da je gubica njegovog konja još mokra od vode koju je popio na pojilu, tako da je, ako ne drugo, bar utolio žeđ. Pojahavši ulicom, skrenuo je u prvu sledeću bočnu ulicu a onda opet u sledeću da bi došao iza jedne rasklimane stare štale. Dupla vrata našao je klimavo iskrivljena na zardalim šarkama i, sjahavši s konja, poveo ga je kroz vrata u sparnu suhu unutrašnjost štale. Tamo ga je rasedlao i poveo u jednu od pregrada, nabacio nekoliko naramaka sena u jasje, i onda se sam izvalio na gomilu sena u drugoj pregradi. Stavivši revolver pored sebe, nastavio je da jede kuvanu šunku sa hlebom, zalivajući zalogaj s vremena na vreme gutljajem brandija. Pri tome nije nikako skidao pogled sa ulaza u štalu.

Nije to bilo onakvo popodne o kome je sanjao ulazeći u grad, ali, kada se sve zbroti i sračuna, ipak nije ni previše rđavo. Znao je i za gore dane od ovoga i nije trebalo ljutiti sudbinu.

*

Dok Holidej je ležao na leđima sa nogama oslonjenim na ogradu pregrade i zamišljeno zurio u prašnjave grede iznad glave i guste naslage paučine obasjane mestimično tankim zracima sunca koji su se probijali kroz pukotine između rasušenih dasaka na krovu. U sebi je osećao mir i spokoj, tačnije onoliko mira i spokoja koliko je on uopšte mogao osećati. U Rendom Kriku nije doživio ništa drugo sem nepravilike. Pa ipak, po nekom njegovom neuobičajenom i nesvakidašnjem načinu razmišljanja, nije osećao želju da ode iz tog grada... bar ne za sada dok su svi konci događaja zamršeni.

Dosta kasnije, pošto se relativno dobro obrijao, stavio je na lice malo brandija umesto kolonjske vode i navukao čistu košulju iz bisaga. Tek što je vezao mašnu, začuo je odjek nečijih koraka ispred zadnjih vrata štale.

Holidej je čučnuo iza ograde boksa za konje i proturio cev revolvera između dve pregradne daske. Vrata štale su se škripeći otvorila i na drvenoj prečagi vrata ugledao je nečiju nežnu, belu šaku. Zatim se pojavila cela vitka ruka i najzad se na otvoru vrata ukazalo unezvereno lice neke mlade žene uokvireno dugom raspuštenom crnom kosom.

– Mister Holideje?

Dok se uspravio i vratio revolver u futrolu. Ta mera predostrožnosti mu nije bila potrebna.

– Ovde sam – odazvao se.

Za trenutak, izgledalo je kao da se zbunila i napetost na njenom licu se povećala. Kada je ušla i zakoračila u štalu, Dok je sasvim lepo mogao da je vidi. Bila je jedva viša od metar i šezdeset pet, prilično vižljasta ali svakim santimetrom ženstvena. Jedna od najprivlačnijih žena koje je Dok poslednjih meseci video.

– Ja sam nećaka Ajka Krevija – rekla je mekim ali začuđujuće dubokim glasom za telo od koga je glas poticao. Bio je to sonorant alt, milozvučan i blag. Uputila se prema njemu zagladivši rukom suknju i zabacivši pokretom glave svoju dugu crnu kosu. Pri polusvetlu unutrašnjosti štale izgledala je zrelija nego pri jasnoj svetlosti dana, i po načinu kako je glavu držala malo koketno nakrivljenu na jednu stranu, i kako ga je netremice gledala, videlo se da je njena pređašnja nesigurnost skoro sasvim nestala.

Dok je izašao iz pregrade i prišao svom konju. Vratio je u bisage brijač, sapun i četku, a zajedno s tim i ostatak brendija i lovački nož kojim je rezao šunku. Dok je zakopčavao bisage, posmatrao je devojkicu sa punom pažnjom.

– Jesam li vas uplašila? – zapitala je mlada žena.

– Ne, gospođice. Već dugo godina sam navikao na takve kao vi, pa se više ne plašim.

– Takve kao ja? – izustila je dižući malo ton.

Holidej se osmehnuo. – Nisam mislio ništa loše. Mislio sam na neočekivane posetioce, naročito na lepe neočekivane posetioce.

Ona ga je za trenutak gledala u nedoumici, ali je konačno zaključila da u njegovim rečima nema zlobe i da joj se upadica sviđa. Prestala je da gladi svoju suknju, ali je umesto toga počela da

uvlači bluzu u suknju. Tanak svilenkast materijal se zategao i jasno istakao čvrstu zaobljenost njenih grudi i dva mrka trešnjasta vrha na njima.

Holidej je zaključio da joj, iako je jedva nešto više nego stasala devojkica, neće trebati mnogo da postane uzbuđujuće privlačna žena.

To je, međutim, zadržao za sebe. – Nećaka Ajka Krevija, rekoste? – zapitao je.

– Da. Moj stric je vlasnik saluna. Rekao mi je da ste ovde i da treba da vam kažem da je sve čisto sem šerifa Lema Pričarda, koji obično dolazi na čašicu pića. – Zaćutala je, a onda ga je pogledala širom otvorenim očima s izgledom potpune naivnosti. – Ali, to nema veze, vi se ne bojite šerifa Pričarda, zar ne mister Holideje?

– Ne, ne bojim se. Dovoljno sam odrastao da mogu s njim kako hoću – odgovorio je Dok Holidej mirno ali samouvereno. U tih nekoliko minuta u njemu je iskristalisala odluka da ako se Pričardu i dalje ne bude sviđalo njegovo prisustvo u gradu, onda utoliko gore. Utoliko gore za njega, Pričarda.

– Kažu da ste ga pobedili u pesničenju i da ste mu dali dobru lekciju, mister Holideje. To nikome nije pošlo za rukom u toku cele godine od kako je Lem postao šerif. A mnogi su pokušali, mogu da vam kažem.

Dok Holidej je slegnuo ramenima i odvezao svog konja. Dok je nameštao sedlo, devojkica mu je prišla bliže i nozdrve mu je zagolicao fini, primamljujući miris njenog parfema.

– Ja se zovem Šeron – rekla je.

Dok je klimnuo glavom stavljajući na znanje da je čuo, ali se njegova učtivost zadržala na tome. Pljesnuo je konja po trbuhu da bi posle toga bolje pritegao

kolan, a onda ga je poveo napolje iz ograđenog boksa.

– I, gde smo stali? – zapitao je.

– Pa, stric Ajk vas poziva da dođete na večeru. Ostali su odjahali.

Lukav osmeh zalebdeo joj je na punačkim usnama a u njenim plavim očima zasvetlucale su iskre zadovoljstva ali i nedoumice.

– Ne verujem da je istina ono što su u salunu ljudi o vama govorili.

– Šta su to govorili, mis Krevi? – zapitao je.

– Da ste ustrelili Džuda Kasidija kada je potegao revolver na vas. Nekoliko ljudi za koje se zna da su dosta proputovali i dosta videli, tvrde da nikada u životu nisu videli nekoga tako samouverenog i brzog na pištolju kao što ste vi...

Dok Holidej se zamišljeno dodirnuo vrhom kažiprsta po bradi. – Ti ljudi, mis Šeron, nemaju ništa protiv mene?

– Ne bih rekla, mislim da nemaju.

– Zar Džud Kasidi neće biti žaljen?

– Niko u gradu neće žaliti za njim. Kasidi je bio hvalisavac, nevaspitana nasilnička svinja.

– On se družio sa bandom istih takvih tipova, mis Šeron. Možda će njima nedostajati.

Šeron je slegnula svojim krhkim ramenima. – Ne verujem da će ga čak i oni žaliti. Oh, ali će svakako dići veliku huku i buku zbog Kasidijeve smrti, čak mislim da su se već zakleli da će vas ubiti ako vas bilo kada i bilo gde opet sretnu. Ali, sve u svemu, Džud Kasidi je bio samo jedan običan najamnik Džeja Dentona i kao takav, samo će biti zamenjen.

– Denton? – zapitao je Dok zainteresovano. Zaključio je da će, ako ovo malo krhko ali inteligentno stvorenje bude održao u raspoloženju da govori, od

nje saznati o Rendom Kriku daleko više nego na bilo kom drugom mestu.

– Da, Džej Denton – nabrala je obrve začuđeno. – Jeste li vi zaista samo običan putnik namernik koji je oslobodio mladog Natana Birča, mada niste znali šta se u ovom gradu i okolini događa? To mi je neverovatno, jer u ovim krajevima uglavnom se svi drže pravila da treba gledati samo svoja posla.

– Dečak je izgledao vrlo jadno onako vezan za ogradu korala, a sem toga, plakao je, jer je pomahnitala gomila odvukla njegovog oca da ga linčuju. Nisam mogao da mu ne pomognem. Ali, kada smo već kod toga, zašto mu niko od vas nije pomogao?

– Zato što je to delo Džeja Dentona i njegove bande. Oni su svezali dečaka i obesili njegovog oca i zato niko nije smeo da se meša. – Oborila je oči i počela se igrati okovratnikom bluze. – Pretpostavljam da biste i vi prošli a da ne pomognete Natanu da ste znali u šta ćete se uvaliti, je li tako?

Dok se samo osmehnuo ali nije rekao ništa. Tišina se nastavila sve dotle dok ona sama nije odgovorila na pitanje koje je postavila. – Oh, da, i vi biste mirno prošli. Niste ni vi baš neograničeno jaki i hrabri, mister Holideje, bez obzira šta sve o vama ljudi pričaju.

Dok Holidej je malo više razvukao usne u osmeh i okrenuo se da povede svog konja. Udaljavajući se u sporednu ulicu, rekao je. – Kako god kažete, mis Krevi.

Nastavio je da hoda, vodeći konja i ostavljajući Šeron da ga na odstojanju prati. Razmišljajući o njoj, nije rekao više ni reč. Tek kada su ušli u dvorište saluna i kada je devojka prošla pored njega i uputila se uz stepenice koje su vodile na terasu, zapitao je:

– Je li neko stavio prst, da ne kažem šapu, na vas, mis Krevi?

Seron je naglo stala i ukrutila se. Oštro je pogledala čoveka iza sebe. – To se vas ni najmanje ne tiče, mister Holideje. Predlažem vam da primite gostoprимstvo mog strica, da se pomirite sa gradom i da zatim pođete svojim putem. U ovom našem gradu nema ničega što bi za vas bilo interesantno.

– O kej – rekao je Holidej bez ljutnje, zavezao svog konja za ogradu i ušao u salun na zadnja vrata koja je iskoristio i prilikom njegove poslednje posete. Salun je našao pun gostiju. Kada se Dok uputio ka šanku, žagor se malo pomalo utišavao tako da je, kada je stigao do šanka i stavio ruke na uglačanu dasku, u salunu vladao potpuni tajac. Holidej je znao da su sve oči uprte u njega, i zato je mirno izvadio iz džepa prsnika srebrnjak od pet dolara i pogledao Ajka Krevija pravo u oči. Krevi je pogledom preleteo preko saluna pre nego što su se njegove oči zadržale na flaši sa brendijem i čaši, koje je odmah zatim dodao Holideju, puštajući ga da se posluži sam.

– Je li hrana bila dobra? – zapitao je kao uzred, uzimajući novac i vraćajući sitninu.

– Odlična.

– A konj?

– Odmoran, nahranjen i napojen.

– Onda, znači, možete da krenete?

– Interesuje me da vidim kako će se događaji razvijati – rekao je posle kratke pauze. – Vaša nećaka reče da su mi gradska vrata širom otvorena.

Krevi je napucao usne i lako slegnuo ramenima.

– Gore kod drveta za vešanje ostavili ste dubok utisak na sve ljude, s izuzetkom možda Džeja Dentona i njegovih ljudi i šerifa Lema Pričarda.

– Je li Pričard negde u blizini? – zapitao je Holidej.

– Svratiće kasnije. On obično svake večeri provodi ovde čas ili dva. Ako vas i zatekne ovde, neće ništa biti. Mislim da ne treba da brinete sve dok Dentonovi ljudi ne dođu sa ranča.

– A kada će to biti?

Krevi je neodređeno slegao ramenima. – Ko zna, možda za dva, tri dana, a možda ranije. Svašta se događa napolju u preriji. Vlasnici malih rančeva masovno se sele, a neki od ljudi koji su ovde godinama i za koje sam bio siguran da će tu ostaviti kosti, nose se mišlju da učine isto. To su čudne stvari.

– Zbog čega? Teška vremena? – zapitao je Dok i ponovo srknuo piće iz čaše.

– Da, teška vremena! – ponovio je barman.

– Suša?

– Tja, suša i ostalo. U poslednje vreme imamo samo prašinu, vrućinu i mušice.

Holidej je sa razumevanjem odmahnuo glavom. – To nije dovoljno za prosperitet kako bih rekao. Video sam opustele gradove i pod boljim uslovima.

– Da, verujem, a svi su izgledi da i nama predstoji nešto tako. Jedan rančer mi je juče rekao da je njegovo krdo prepolovljeno, a ako suša potraje još mesec ili malo više, biće još jednom prepolovljeno. Ako uskoro ne padne kiša prodaće ranč, a mnogi drugi će slediti njegov primer.

– Ali, Džej Denton neće? – primetio je Dok Holidej uzgred.

– Ne, to ne važi za Džeja Dentona. Denton kupuje zemlju i onda kada je svi drugi prodaju. Mislim da igra na sreću i nada se dobitku.

– A šta bi drugo?

Ajk Krevi je pogledao niz šank i primećio da su svi pogledi uprti u njih. No,

izgleda da sumorna tišina nije uticala na njega.

Krevi je obrisao šank krpom i udaljio se, mrmljajući sebi nešto u bradu, ali izraz njegovog lica govorio je suprotno od onoga što je toliko samouvereno izjavljivao. Dok je, međutim, nasuo sebi još jednu čašu brendija i, nagnuvši se napred, uzeo čašu u ruku.

Srknuo je piće pitajući šta će se i da li će se nešto uopšte desiti. Činjenica da mu niko nije prišao, da su ga čak svi izbegavali kao da je kužan, nije ga nimalo pogađala. Uglavnom je sam sebi bio dovoljan. No ipak, imao je neki osećaj da će se pre ili posle nešto ipak desiti.

Dok je završavao drugu čašu brendija, leptirasta vrata, koja su vodila na glavnu ulicu, uz škripanje su se otvorila. U salunu se odjednom sve utišalo, svaki šum je tako naglo prestao da je Dok skrenuo pogled sa čaše i pogledao prema leptirastim vratima gde se morao nalaziti razlog tog iznenadnog muka. U otvoru vrata, kao uokviren, stajao je Lem Pričard, sa ogromnim rukama oslonjenim na otvorena krila vrata, lica izmenjenog od grča gorčine.

– Večeras ste navratili nešto ranije, šerife? – rekao je Ajk Krevi i njegov glas u utihnulom salunu odjeknuo kao povik u planini.

Pričard nije obratio pažnju na njega i stupivši u odaju, pustio je da se vrata sama zatvore za njim. Krila su se uz škripanje nekoliko puta zanjihala i najzad se umirila zatvarajući Holideju pogled na ulicu. No, nije primetio da je na ulici ostao neko ko bi u odsudnom trenutku mogao pomoći šerifu. Istina, taj neko se nije morao ni videti, mogao je lukavo ostati iza zida i čekati povoljan trenutak, jer Lem Pričard nije bio naivko koji bi odmah otkrio karte. Bilo kako bilo,

Holidej je zaključio da mora ostati pribran i po šerifovom dolasku, da bi se tobož udobnije namestio, okrenuo se šanku levim bokom, ostavljajući na desnoj strani dovoljno prostora za kretanje. No, ostao je hladan, nemarno opušten, sa izrazom lica koje nije otkrivalo da je makar najmanje zainteresovan Pričardovim dolaskom.

Po grčenju viličnih mišića i vrcanju varnica u očima, videlo se da je Pričard ljut. Mada mu je nos još uvek bio malo naduven, nije izgledao nimalo loše za udarce koje mu je Holidej zadao u tuči na brdu. Ali, mada na licu nije bilo vidljivih ožiljaka, Dok je znao da na šerifovoj duši postoje duboki, mnogo opasniji ožiljci kojih se trebalo bojati.

Laganim, odmerenim korakom šerif se uputio preko odaje koja se odjednom raščistila ispred njega. Na pola puta do šanka stegao je zube i liznuo usne. Mada nije pokazivao, bio je nervozan.

Pogledavši Holideja pravo u oči, počeo je malo promuklim glasom. – Imaš dobre nerve, Holideje.

– Da – složio se Dok i klimnuo glavom. – Slažem se sa vama, šerife, ali, ne slažem se da mi govorite „ti“. – Srknuo je brendi i zadržao čašu u ruci. Sve vreme, međutim, nije skidao pogled sa Pričarda. – Mi smo odrasli ljudi, džentlmeni... znamo kako se pristojno ponaša.

– Imate dobre nerve, ali ti vaši nervi mi se ne sviđaju, mister.

– Šteta – rekao je Dok hladno.

Pričard ga je samo mrko pogledao, a onda se zaputio odlučnim koracima dalje preko odaje, dok se nije zaustavio neposredno ispred Holideja. Dva čoveka su se nekoliko trenutaka netremice gledali u oči.

– Mislite li da ću zaboraviti šta se desilo gore na bregu kod drveta, mister? – zapitao je.

– Na vama je da o tome odlučite, šerife – rekao je Dok Holidej tiho. – Odvezao sam dečaka, pošao za njim na mesto gde mu je otac bio obešen i nije mi se svidelo kad sam video da je i on pogođen.

– Potegao je oružje na ljude koji su tamo stajali! – odvratio je Pričard besno.

Holidej je mirno klimnuo glavom. – Da, bila je to vrlo opasna situacija. Jedan ojađeni dečak protiv mase. Stvarno je taj dečak mogao svašta da učini – dodao je Dok cinično.

Pričardovo lice se još više smračilo. – Sto mu gromova Holideje, dečak je bio zaluden, rešen na sve. To ste i vi videli.

Dok je ponovo klimnuo glavom. – Da, video sam. Verovatno ga je izludilo to što je stajao u senci svog obešenog oca. Jako je čudno kad čovek u takvoj situaciji pomahnita i poželi da se osveti.

Pričard je žmirnuo očima, ruka mu je neprimetno pošla ka dršci revolvera. Holidej je, međutim, ostao miran.

– A šta ćemo sa Džudom Kasidijem, Holideje? Očekujete li da pređem preko činjenice da ste ga ubili?

– Ne, ne mislim da bi jedan šerif mogao da ne obrati pažnju ako je neko ubijen u njegovom gradu, pa ne možete ni vi. Ali, ne mislim da bi trebalo da pevate žalopojke što je sa lica zemlje nestao jedan ubica s leđa.

– Ko kaže da je Kasidi bio ubica s leđa, čoveče?

Dok se osmehnuo prijateljski. – Ja kažem. Nisam ga video kad je potegao oružje, šerife. Čuo sam samo da je neko zategao oroz revolvera. Kad sam se okrenuo da proverim šta je to, ko i zašto

se sprema da puca, on je već stajao sa zapetim revolverom u ruci.

Pričardove usne su se stisnule u tanku liniju na mesnatom licu. – Tražili ste kavgu – prasnuo je.

– Možda jesam, šerife – odgovorio je na to Holidej mirno – ali sam imao mnogo jakih razloga. – Pružio je ruku da uzme čašu i Pričard se malo trgao. – Dižući čašu, Dok je nastavio naglašavajući reč po reč. – Došli smo, dakle, do toga da je glavni razlog nesporazuma smrt jednog dečaka koji je ubijen posle linčovanja njegovog oca i jednog podlog ubice s leđa, koji je zaslužio smrt sigurno više nego jedanput. Kuda nas vodi svađa zbog toga?

Na Pričardu se videlo da ga obuzima sve veća nelagodnost. Dok Holidej je govorio smireno i staloženo i svaka njegova reč slivala se u uši slušalaca. Mrtva tišina u lokalu značila je da svaku izgovorenu reč pažljivo slušaju svi prisutni... pažljivo slušaju i odmeravaju. To u svakom slučaju nije doprinosilo uvažavanju njegove ličnosti.

– Idite do đavola, Holideje, imate zaista jezik premazan uljem. Reči vam klize kao da ih vadite iz čarobne kutije. A ipak ste čovek koji samo donosi nevolje i neprilike. Hoću da se gubite odavde i tačka!

Dok je spustio čašu i vrhom jezika liznuo gornju usnu. – Da li to govorite u svoje ime ili u ime Džeja Dentona, Pričarde? – zapitao je.

Krajičkom oka, Dok je zapazio da se Ajk Krevi šeretski neprimetno osmehnuo praveći se pri tome da je jako zauzet brisanjem šanka. Pričard je nemoćno strugao čizmom o pod, i tiho nizao psovke sebi u bradu. Ali pre nego što je uspeo da na Holidejeve argumente nađe

dostojan odgovor, sa jednog od stolova za poker začuo se nečiji glas.

– Tačno ste rekli, Holideje. Sve što je rekao, Denton mu je stavio u usta. Svako živi u ovom gradu mogao bi se zakleti u to.

Pričard je osorno zamumlao. – Ako imaš nešto da kažeš, Hanovere, reci to otvoreno! I kad igraš karte, igray bez dugačkih manžetni da bih mogao da ti vidim ruke.

Dok je pažljivo zagledao čoveka koji je sedeo za kartaškim stolom. Bio je to čovek prosečne građe, odeven u obično prerijsko odelo sa kišnim ogrtačem preko toga, lica ogrubelog od mnogo godina provedenih na suncu i vetru. Pričardov izliv negodovanja nije, izgleda, na njega ostavio nikakav utisak.

Čovek za kartaškim stolom ostao je da sedi i rekao. – Mnogo puta sam ti jasno i glasno rekao, Pričarde, ali, ti nisi hteo da slušaš. Nisi imao sluha ni za šta i ni za koga, sem za Džeja Dentona. A sada ću ti reći nešto, glasno i bez uvijanja: Džej Denton je lažljivac, hulja i pokvarenjak od glave do pete. Uortačio si se sa pogrešnim čovekom i jednom ćeš to zažaliti.

U Lemu Pričardu je proključao bes i za trenutak je zaboravio na svoje raspravljjanje sa Holidejem. To je Doku sasvim odgovaralo.

Pričard je čvrstim korakom pošao prema igraču pokera sipajući kroz zube reči pune ljutnje. – O kej, Hanovere, sam si tražio vruga. Došao si kod mene sa srceparajućom pričom o tome da te Denton tera sa tvog ranča. Proverio sam sve i utvrdio da si do guše u dugovima i da ne možeš da odgovoriš svojim obavezama prema Dentonu. Onda je on tražio prinudnu naplatu i izbacio te napolje sa tvog ranča, mada je ipak za svoj novac

koji je dao tebi i tvojoj porodici, dobio samo jednu prašnjavu rupu od ranča i pedesetak mršavih goveda koja neće preživeti mesec dana.

Pričard je prišao, uhvatio Hanovera za prsa i iščupao ga sa stolice. Dok je zapazio da se niko nije umešao da Hanoveru pomogne, da se nije čuo nijedan glas protesta protiv Pričardovog nasilničkog ponašanja.

Zatim je Pričard udario Hanovera pesnicom u lice i koža na Hanoverovom licu i usnama pukla je i iz procepa je potekao tanak mlaz krvi. To je već bilo nasilje. Ali Dok nije hteo da se umeša. No dok je stajao naslonjen na šank, odjeknuo je revolverski pucanj. Vrelo tane ga je takoreći oprljilo po vratu i zarilo se u zid iza šanka. U tom trenutku Dok je izgubio svaki interes za Pričarda i Hanovera.

Mahinalno je uvukao glavu u ramena i desna ruka mu je poletela naniže. Vadeći pištolj, okrenuo se prema stepeništu koje je vodilo na sprat u sobe za spavanje, odakle je tane doletelo. Oblačić providnog barutnog dima delimično je zaklanjao čoveka u crnom odelu koji je klečao iza visoke ograde stepenica. Dok je pritisnuo okidač, revolver mu se trgao u ruci i tane je poletelo nagore da bi se zarilo usred napadačevih grudi. Začuo se bolan jauk prekinut praskom polomljenog drveta, jer je telo podmuklog strelca palo preko ograde na pod saluna nekih četiri–pet metara niže.

Holidej se natraške vratio dva koraka nazad do šanka, držeći revolver u ruci. Na prasak prvog revolverskog pucanja, Pričard je bacio Hanovera preko kockarskog stola, rušeći sto i obarajući trojicu koji su sedeli s njim.

Nadjačavajući njihove glasne proteste, Pričard se stisnutih vilica obratio Holide-

ju. — Ovaj put ste otišli suviše daleko, mister!

Mašio se rukom za pištolj i prstima stegao dršku, ali je Dok zategao oroz i leđeno ga pogledao. Metalno „klik“ preseklo je Pričarda, a grobni tajac zaustavio je dah prisutnima. Ovako nešto nikada do tada nisu videli.

— Za danas ste napravili već dosta grešaka, Pričarde. Dalje ruke od revolvera — procedio je Dok kroz zube.

Pričard je pogledao Dokov zapeti revolver, i lagano udaljio ruku od revolvera. Bacio je kratak pogled ka mestu gde je u gomili krhotina nepomično ležao čovek pogođen Holidejevim metkom. Sa šerifovih usana sletela je još jedna psovka i odgurnuvši još jedan sto koji mu se našao na putu, pošao odlučnim korakom prema nesuđenom ubici iz zasede. Pošto je nogom odgurnuo ostatke polomljene ograde, kleknuo je pored njega. Kada je malo kasnije ustao, lice mu je bilo sivo i bezizrazno.

— Mrtav je — i prizvuk tih reči sadržavao je optužbu koju su svi prisutni mogli da oseću.

— Moglo se desiti da umesto njega Holidej bude mrtav — dobacio je Ajk Krevi značajno sa druge strane šanka. — I to kad nije imao oružje u ruci.

Pričard ga je ošinio pogledom, očigledno sve ljući zbog razvoja događaja. — Zaveži, Krevi. Ne mešaj se u ono što te se ne tiče.

— Samo kažem ono što sam video i što su svi ostali morali videti, Pričarde. Džolson je pokušao mučki da ubije Holideja i ne treba se mnogo mučiti da bi se doznalo zbog čega, budući da su on i Džud Kasidi bili vrlo bliski prijatelji.

Pričard je stajao i teško, duboko disao upinjući se da ovlada sobom i smiri ljutinu u sebi. Rukama je stezao i uvijao

predicu svog opasača za revolver. Dok Holidej je zaključio da je neposredna opasnost konfrontiranja prošla i, vrativši revolver u futrolu, udaljio se od šanka i prišao šerifu.

Nije se ni potrudio da pogleda u kakvom je stanju napadač, jer je znao da je mrtav. Ležao je beživotno opružen na podu, kako samo mrtav čovek može ležati. No, drugo je interesovalo Doka, i to je hteo da istera na čistinu. Pogledavši Pričarda u oči, progovorio je ravnim, bezizraznim glasom. — Kako to da je čekao da se vi i Hanover pokoškate, Pričarde? Taj trenutak je bio najpogodniji za pucanj.

Pričard je zažmurio očima. — Šta hoćete da kažete, Holideje?

— Hoću da kažem da sam pre nego što ste vi došli, više od jednog časa stajao pored šanka i pio svoje piće i gledao svoja posla. Onda sam morao da odgovaram na vaše glupe optužbe. Pitam se nije li ubica znao da ćete vi okupirati moju pažnju i da će me tada najlakše pogoditi.

Pričard je pocrveneo u licu od navale novog dodatnog besa. — Recite jasnije šta mislite, Holideje.

Dok Holidej je smireno klimnuo glavom. — Pa, dobro, da budem jasniji. Možda se on šunjao dok ste me vi zagovali, Pričarde. Možda ste smislili da je to najlakši način da me likvidirate.

Pričard je besno zamahnuo najpre jednom a zatim drugom rukom i Dok je morao da se sagne da ga udarci zadati ludačkom snagom ne bi smrvili. No, pošto je već jednom tukao Pričarda nije želeo da tu predstavu ponovi. Uzmakao je korak nazad, izvukao revolver i upeorio ga na šerifa koji ga je proždirao iskošenim očima.

Pričard se nije ni pomerio. Disao je ubrzano i prsa su mu se nadimala kao u razdraženog bika, a pogled njegovih usjaktelih očiju počivao je na revolveru u Dokovoj ruci.

– Ovim ste zapečatili stvar, Holideje – promrmljao je.

– Može biti da jesam, ali sam na to računao – rekao je Dok. – Pođite.

– Idite vi dođavola! – rekao je šerif i nasrnuo.

Dok je koraknuo u stranu da bi izbegao nalet. – Zar se nikada ničemu nećete naučiti, mister? – rekao je hladnokrvno i spustio dobro odmeren udarac drškom revolvera na Pričardovu glavu. Šerif je zastenjao i pao na pod. Dok ga je digao na noge i držeći ga za okovratnik pogurao ga ispred sebe i konačno ga izbacio kroz leptirasta vrata.

– Neka se niko ne meša u ovo – rekao je zapovednički. – Hoću da znam šta se događa u ovom suludom gradu i neko od vas će morati to da mi kaže.

Rekavši to, izašao je kroz leptirasta vrata, podigao Pričarda na noge i silom ga pogurao trotoarom. Kada su stigli do gradskog zatvora, Lem Pričard se upola osvestio i gnevno prosiktao.

– Za ovo ću vas ubiti!

– Pokušajte sutra, mister. Za danas je dosta vaših pokušaja.

Ugurao je Pričarda u zgradu zatvora, otkopčao mu opasač sa revolverom i pustio ga da padne na pod, a onda ga ubacio u prvu od tri ćelije. Pošto je zaključao vrata ćelije za Pričardom, Dok je otvorio zadnja vrata zatvora i svežanj ključeva bacio daleko u dvorište.

Zatvorio je vrata i zaštitio ih rezom, a onda je prolazeći pored Pričardove ćelije rekao bezbrižno. – A sada brojte ovce dok zaspate, šerife, ili se molite bogu, šta vam se bude više dopadalo.

Pričard je opsovao, a kada je Dok otvorio vrata prema ulici, povikao je besno da su mu žile na čelu iskočile.

– Od sada više ne važe nikakva pravila igre, Holideje, sem ona koja ja nametnem. Računajte kao da ste mrtvi.

– Naravno, već računam – odgovorio je Dok ne uzbuđujući se i zaključao vrata za sobom. Korakom šetača pošao je trotoarom zapažajući sa zadovoljstvom da u samo nekoliko kuća gore svetiljke. Ulica je bila tiha kao groblje i potpuno pusta. Skrenuo je u salun i tamo zatekao goste okupljene u gomili oko šanka gde je svako živo gestikulirao i pokušavao da kaže šta misli. Ali, kada su leptirasta vrata zaškripala za Holidejem, ćertanje je naglo prestalo. Praveći se da ne primećuje promenu, Dok se uputio prema šanku.

Na vrhu stepeništa, tamo gde je ograda bila polomljena, ugledao je jednu osobu.

Bila je to Šeron Krevi i na njenom lepom licu ogledale su se zbunjenost i strepnja. Holidej je poručio piće i zagledao se netremice u nju. Zapazio je da joj rumenilo obliva obraze sve više i više, sve dok se nije okrenula na petama i nestala u hodniku.

*

Priča Džima Hanovera bila je jedna od onih koje je Dok Holidej i ranije već više puta čuo. Hanover, umoran od rada za druge rančere, bio je prikupio malu sumu novca i kupio mali ranč, računajući da će doći bolje godine kada će na malo zemlje moći da uzgaja mnogo više goveda.

Dobre godine nisu došle i umesto da duplira svoje krdo i da stoku odgoji i pripremi za prodaju, on je izgubio polo-

vinu svog uloga. Kada je došlo vreme da se dug vrati, a Hanover nije bio u stanju da odgovori svojim obavezama, Denton je zatražio prinudnu naplatu.

Holidej je saznao da se isto desilo velikom broju drugih rančera u pokrajini pogođenoj sušom, tako da je Džej Denton posedovao ili je bio vrlo blizu da poseduje zahvaljujući ugovorima o pozajmici, skoro devedeset procenata svih imanja i zemljišta u okolini grada. Kada kiša konačno bude pala i kada pašnjaci zahvaljujući tome ponovo budu ozeleneli, on će odjednom postati fantastično bogat čovek.

Dok Holidej nije video ničeg lošeg u tim Dentonovim poslovnim poduhvatima i, mada je osećao simpatije za rančere koji su izgubili sve što su imali, znao je da nemaju nikakvog zakonskog prava da i dalje ostanu na zemljištu kao vlasnici. Denton, pak, izuzimajući aferu sa Birčovima, sve vreme je ostao striktno u granicama zakona.

Holidej je zamolio Ajka Krevija da mu ispriča o slučaju Birč.

Krevi nije mogao mnogo da mu kaže. Ispričao mu je da je pre četiri dana Džejk Birč došao u grad i da je plaćući nad čašom piva ispričao da mu je Denton naredio da napusti svoj ranč u roku od dvadeset četiri časa. Birč ga je preklinjao da mu odloži plaćanje duga i da mu pruži još jednu šansu, tvrdeći da je pisao svojoj kćeri u Denver, koja je tamo bila udata za nekog bogatog čoveka, i koja se nudila da mu pomogne u teškim vremenima. Ali, Denton nije hteo da mu odobri nikakvo odlaganje plaćanja, i kada je Birč odbio da napusti svoj ranč, jedan od Dentonovih saradnika, neki Rudi Kavanah, posetio je Birča i rekao mu sasvim otvoreno da će zapasti u

veliku nevolju ako se u najkraćem roku ne bude počistio.

Koliko je Krevi mogao da pretpostavi, Džejk Birč je tvrdoglavo ostao pri svome i nije se odselio, ali je zbog toga bio popaljen. Duboko razočaran i razljućen, Džejk Birč i njegov sin Natan došli su u grad da potraže Dentonovog čoveka Rudija Kavanaha i kada su ga našli, saterali su ga u tesnac u jednom oboru za stoku gde su ga ubili. Dentonovi plaćenici su u salunu tvrdili da je Kavanah mučki ubijen i da mu Džejk Birč i njegov maloletni sin nisu pružili šansu da se brani. Podstaknuta tom pričom gomila predvođena Dentonom i njegovim plaćenicima svezala je mladog Natana a Džejka Birča su silom odvukli i linčovali ga.

– A gde je bio Pričard kada se sve to događalo? – zapitao je.

Džim Hanover mu je na to odgovorio. – Pričard je Dentonov čovek, boji ga se kao žive vatre.

Ajk Krevi se umešao. – Čekaj, stani malo Džime. Možda to nije pravo što govoriš. Kao što znaš, on je dobro obavio svoj posao prema strancima došljacima koju su ovuda prolazili, prema kradljivcima stoke i prema drugima koji su pokušavali da prave nered i nasilje.

– On je jedna obična kukavica koja liže Dentonu cipele – nije se dao pokolebati Hanover.

– Voleo bih da čujem neko jasnije i argumentovanije objašnjenje o Pričardu – rekao je kucnuvši prstom barmenu da mu naliže piće. – Pogotovu sada kada sam ga strpao u ćeliju.

– Vi ste ga šta? – zapitao je Ajk Krevi zaprepašćen onim što je čuo.

– Smatrao sam da mu treba malo da se ohladi. Ima li nekoga ko mu pomaže oko zatvora?

– Ne, nema – odgovorio je Krevi i ozbiljno odmerio Doka od glave do pete. – Sto mu gromova, bez obzira šta je bilo u pitanju, vi niste imali pravo da to učinite, Holideje. Pričard je naš čovek i mi moramo da ga podupremo, i poduprećemo ga.

– To je prirodno – rekao je Dok i okrenuo leđa gomili.

Ali, Hanover nije hteo da dopusti da bude odbačen kao nepotrebna krpa i prišavši sasvim blizu uz Holideja, nastavio je da ga ubeđuje. – Denton nas je potukao, Holideje, i bez obzira šta Ajk kaže, Pričard je njegov čovek. Nama je potrebna pomoć, hitno.

– Izgleda da je tako – rekao je Dok.

– I šta onda?

– Kako to mislite šta onda? – pogledao ga je Dok mirno.

Hanover je izmenjao poglede sa svojim istomišljenicima, ali pošto ga niko nije otvoreno podržao, on je odlučio da sam govori u ime čitave grupe, bez obzira šta drugi misle.

– Onda treba da ostanete i da se borite sa nama rame uz rame. Vi ste u ovom istom salunu dva puta postavili Pričarda na njegovo pravo mesto i dvojicu hulja udesili baš onako kako treba, tako da ste sada, hteli ili ne, do guše uvaljeni u sos zajedno sa svima nama.

Dok je lagano odmahnuo glavom. – Pomogao sam jednom dečku, ali na moju žalost, događaji su se izmakli iz ruku, mister. Vi ste pozajmili novac i iz toga su nastale nevolje, ali, to je vaša stvar. Zato bih vam savetovao da spor rešite sa Dentonom i...

– Da rešim sa njim? – grmnuo je Hanover. – Ne znam na koji način. On prema nama primenjuje silu, a ako neko pokuša da mu se suprotstavi, onda reč preuzimaju njegovi unajmljeni revolve-

raši. Mi nismo sposobni da se borimo s njim ali vi jeste.

Dok Holidej je završio svoje piće zapažajući da se u međuvremenu Šeron Krevi opet pojavila na vrhu stepeništa.

– To nije moja stvar – rekao je ne unoseći u svoje reči ni malo žara – i neće ni biti, sem ukoliko Pričardovo ponašanje ne dovede do nekog nepredviđenog obrta ili ukoliko me Dentonovi plaćenici ne potraže. Ali, ako to namestavaju, onda bi morali da stignu ovamo pre izlaska sunca, ili će pred sobom imati dugo i vrlo naporno jahanje.

Dok je mahnulo rukom Ajku Kreviju i izašao iz saluna kroz zadnja vrata. Kada su se vrata za njim zatvorila, u salunu je odjednom kao erupcija vulkana izbio buran i ljutiti žamor. Dok je laganim korakom došao do svog konja i vinuo se u sedlo, i baš kada je vođicama usmeravao svog konja prema staroj šupi gde je nameravao da se vrati, Šeron Krevi je žureći sišla niz zadnje stepenice.

Dok je zategao uzde i sačekao dok je preko dvorišta došla do njega, hodajući s odlučnošću koja je kulminirala u uzbuđenom izrazu lica i nervoznom držanju.

– Znači li to da odlazite, mister Holideje?

– Da, vrlo uskoro.

Šeron je ustuknula korak unazad, zadržala rukom dugi slap crne kose sa vrata i pogledala ga pravo u oči.

– Savetovala bih vam onda da to učinite smesta. Lem Pričard nije od one vrste ljudi koji će dozvoliti da neko bude bolji od njega.

– Vi mu držite stranu? – zapitao je Dok puštajući da mu vođice klize kroz prste i dopuštajući sebi pomisao da bi njegov konačni odlazak iz ovog grada bio mnogo interesantniji i nezaboravniji ako bi s

njom proveo nekoliko časova. Nasamo. I na nekom mirnom skrovitom mestu gde ih niko ne bi uznemiravao.

Rumenilo je oblilo Šeronine obraze. – Lem Pričard nije kukavica – rekla je – on je častan i pošten čovek i stalo mu je do toga da u gradu uživa ugled.

Dok Holidej se osmehnuo krajičkom usana. – Ako je tako kao što kažete, zašto je onda dozvolio gomili da odvede onog rančera da ga linčuje i zašto je stajao mirno dok je jedan krvožedni revolveraš ustrelio jednog dečaka?

Šeron je sklopila oči kao da su joj zraci sunca na zalasku smetali. Kada ih je ponovo otvorila, izgledala je nešto pribranija.

– Lemu su podneti jasni i uverljivi dokazi da je Džejk Birč sa svojim sinom Natanom ubio hladnokrvno, sa predumišljajem i kada je gomila, kako vi to nazivate, uzela u svoje ruke kažnjavanje ubice, njemu su ruke bile vezane. Što se tiče ubistva Natana Birča, mada je to i po mom shvatanju nešto za duboko žaljenje, moramo da znamo da je Natan bio van sebe i skoro lud od jada. U takvom stanju mogao je ubiti više nedužnih ljudi.

Holidejev osmeh je postao još ciničniji. – Gospođice, još nisam imao prilike da vidim nekog nedužnog čoveka u gomili za linč. Ljudi u toj gomili su ubice, mada toga nisu uvek svesni. A što se tiče vašeg čoveka Pričarda...

– Nije on moj čovek! – povikala je Šeron.

Holidej je slegnuo ramenima. – O kej, o kej, kako vi kažete, mis Krevi. Pošto je video da je Natan ubijen, Pričard me je malo pritesnio i na kraju je pokušao da me iznenadi. Ja sam učinio samo ono što bi svaki drugi normalan čovek učinio, uzvratio sam udarac. To se završilo na jedini mogući način. A onda ono maločas

u salunu, pa, on mi je tamo skoro namestio klopku, pripremio je podvalu da budem ubijen.

– Ne, nije on to učinio. Čula sam šta ste rekli, ali kažem vam da grešite. Tako mi svega na svetu, Lem nikada ne bi dopustio da se neki drugi čovek bori za njega, da neko drugi završava njegove poslove. On je čovek jake volje, karakteran.

Dok se ponovo osmehnuo. – Madam, moram priznati da sam zadihljen vašim držanjem. Vi bezrezervno branite i podupirete šerifa. Voleo bih kada bih ja imao nekoga ko bi me tako srčano zastupao. Jeste li sigurni da on nije vaš čovek?

Sva napeta i očigledno obuzeta negodovanjem, ustuknula je još korak nazad i rekla. – Dobro, činite što vam je volja i mislite što god hoćete, ja znam istinu i to mi je najvažnije. Lem Pričard u ovom gradu nije činio ništa drugo sem ono što mu je bila dužnost. Ako ste vi stvarno tako veliki čovek kakvim nastojite da se prikazete još od vašeg dolaska u grad, zašto onda ne prihvatite ponudu Džima Hanovera i zašto ne pomognete ugnjetenim građanima? Lem vam ne bi stajao na putu.

– On je o tome razgovarao sa vama, zar ne?

Po prvi put Šeron nije pokazala nikakvo negodovanje zbog toga što je neko dovodi u vezu sa Lemom Pričardom. – Možda jeste, ali to nije važno. Ja lično pomogla bih mu uvek onoliko koliko mogu i ono što mogu.

Dok se ispravio u sedlu osećajući da ovakav razgovor više ne vodi ničemu i da samo gubi vreme s njom. Poterao je konja pored nje.

Šeron je pružila ruku kao da želi da ga zadrži, a onda se predomisli.

– Ako nećim povredite Lema Pričarda, Holideje, imaćete posla sa mnom. I nasuprot Ejbu Džonsonu, koji je pucao na vas i promašio, ja neću promašiti.

Dok je tiho zviznuo kroz zube i smešći se nastavio put. Usmerio je svog konja niz jednu sporednu ulicu koja je vodila u jednu drugu ulicu iz koje se dolazilo u pozadinu senika. Ali, imao je u glavi ideju da Šeron Krevi neće zaspiti pre nego što oslobodi Pričarda. To bi za njega moglo da znači još dopunskih neprilika ako bi Pričard odlučio da ga poseti u seniku.

Došavši do staje okrenuo se od ulaznih vrata i zagledao se prema severu u prašinom zamagljenu daljinu, kada je odjednom glasan i bučan odjek topota kopita u glavnoj ulici nadjačao klopajanje točkova nekih kola. Dok je pojahao niz sporednu ulicu i ugledao diližansu koja je najvećom brzinom ulazila u grad, sa nekom mladom ženom na sedištu vozača. Preplašena i zanoseći se na sedištu, svom snagom je pokušavala da zaustavi diližansu koja je prolazila pored ograđenog prostora za stoku.

Dok je naterao svog konja u trk, projurio kroz oblak prašine do druge strane diližanse i kada su kola ponovo pošla na sva četiri točka, on je poterao svog ždrepcu uporedo sa snažnim konjem predvodnikom iz čijih je izbuljenih krupnih očiju izbijala divlja panika. Dograbivši vođice u ruke, nekoliko puta je oštro cimnuo i naterao najpre konja predvodnika a zatim i ostale da skrate silovite skokove kojima su grabili i da konačno uspore trku.

Na otprilike polovini glavne ulice, mlada žena je ustala i svom snagom povukla vođice da bi mu pomogla, i konji su još više usporili, prešli u hod i najzad stali.

Mlada žena je ispustila vođice, zaljuljala se na nogama i pogledala Doka Holideja pravo u oči. Istog trenutka Dok je u njenim očima video oblačak nesvesnice, a odmah zatim noge su joj se skupile u kolenima i ona se zanjihala i pala napred. Dok se uspravio u uzengijama, pružio ruke i prihvatio je pre nego što je pala na konje. Ali, mada je uspeo da je prihvati, morao je da je povuče preko penom i znojem ovlaženih konjskih leđa i dok je vukao, njena bluza se zakačila za pređice amova i svileni materijal se pocepala. Bluza se smakla sa njenog tela i obnažila zaobljene, nabrekle ženske grudi.

Desetak metara dalje uz ulicu, gomila je glasno povikala. Takav prizor lepote nije se viđao svakoga dana i oduševljenje posmatrača bilo je sasvim razumljivo. Dok je spustio mladu ženu na tlo i pridržao je uz svoga konja sve dok sam nije sjahao. Skinuvši sa sedla svoj kišni ogrtač ogrnuo je njime devojkicu oko obnaženih ramena, a onda je uzeo prstima za bradu i naterao je da ga ošamućenim očima pogleda pravo u oči.

– Sve je u redu, spaseni ste – rekao je tiho ali dovoljno glasno da ga devojkica čuje.

Gusta plava kosa mlade žene razbarušena od vetra spuštala se u gustim bičevima oko njenog glatkog ovalnog lica praveći kao zlatan okvir za njenu kožu boje slonovače. Iza njenih malo razmaknutih punih čulnih usana belasali su se savršeno poređani beli zubi, a ispod njih mala rupica na bradi blistala je orošena znojem. Devojkica izgleda nije bila uopšte povređena, mada je bila u stanju šoka.

– Vozar – rekla je pokazujući drhtavom rukom prema diližansi. – Ranjen je... i to vrlo teško kako mi se čini.

Prvi je prispeo Džim Hanover praćen ostalim rančerima sa kojima je Holidej nešto ranije razgovarao u salunu. Zatim je dotrčala Šeron Krevi, crvena u licu i zabrinutog izraza. Odmah iza Šeron, dovikujući joj da stane i da ga sačeka, trčao je njen stric Ajk Krevi. Stigavši je, Krevi je dohvatio rukom za mišicu i povukavši je nazad ljutito joj doviknuo:

– Zar ti svuda moraš da zavučesh svoj nos, Šeron?

Džim Hanover je pridržao mladu ženu koju mu je Holidej dodao u ruke i na njegovom licu ukazao se izraz neprijatnosti koji je mogao da liči na izraz lica propovednika koji u ruci drži konopac za vešanje.

– Šta ovo znači, do vraga, Holideje? – zapitao je.

Ne obazirući se na njegovo pitanje, Dok se već peo na kola gde je na vozaškom sedištu našao vozara. Našavši da je vozar živ, Dok je zatražio pomoć, i kada je nekolicina prisutnih prišla do kola, pažljivo je spustio vozara na ruke trojice građana a zatim je i sam skočio na zemlju. Do tog trenutka i mlada žena se u potpunosti povratila.

Još uvek držeći čvrsto Šeron za mišicu, Ajk Krevi je zapitao nepoznatu ženu. – Ko ste vi? Šta se desilo?

Mlada plavuša je još nekoliko trenutaka ćutke doterivala odeću i kosu i navukavši bolje Holidejev kišni ogrtač oko svog tela, pogledala je u pravcu odakle je pitanje dolazilo. Trebalo joj je još nekoliko sekundi da shvati šta je pitana.

– Četvorica su napali diližansu. Ranili su vozara i pokušali su da ubiju i mene.

U gomili je nastao kratak žagor, a onda potpuna tišina. Šeron se otela iz ruke svoga strica i prišla korak bliže

prema mladoj ženi. – Vi ste Lerejn Birč, zar ne? – zapitala je.

– Sada udovica Rašton – odgovorila je mlada žena.

Šeron je prišla do nje i zagrlila je rukom oko ramena kao da želi da je zaštiti od svakog zla.

– Kakva četiri čoveka? – zapitala je Šeron.

Lerejn Birč je odmahнула glavom.

– Ne znam. Nisam u ovoj kraju bila više od šest godina i ne poznajem ih.

– Da li biste... da li biste mogli da ih opišete? – zapitala je Šeron.

Posle kratkog razmišljanja, Lerejn je odmahнула glavom. – Ne znam. Ako bi ih ponovo videla, možda bih ih prepoznala. Približili su nam se s one strane odakle sija sunce, tako da ih u prvi mah nismo ni zapazili. Pripucali su još sa velike daljine. Ja sam se zaklonila pre nego što su došli blizu. Vozar je uzvraatio paljbu, ali oni su ga konačno pogodili. Uspelo mi je da dohvatim vođice i da pustim konje da jure koliko ih noge nose.

U gomili je zavládala duboka tišina, Džim Hanover se progurao u prvi red ljudi oko devojke. – Znam od prve ko je to bio, kao što i vi ostali znate. Dentonova banda, ne može biti druge! – rekao je.

– Za to još uvek nemamo dokaza – usprotivio se Ajk Krevi.

– Ko bi drugi, do vraga, mogao učiniti tako nešto? – pokazao je rukom na Lerejn Birč. – Ovo je kćerka Džejka Birča. Svi znamo da joj je Džejk pisao i da je tražio da mu pomogne i znamo da mu je ona javila da će uskoro doći. Prema tome, Denton je znao da ona dolazi i poslao je nekoliko svojih hulja da je sačekaju i kada se pojavi da je ubiju. Tačno to se i desilo kao što vidite.

Umesto odgovora, začuo se prigušeni žagor odobravanja.

Tek tada se Dok Holidej umešao. Uklonio je Krevija i Hanovera s puta i blago spustio ruku na rame Lerejn Birč. Taj njegov gest smesta je utišao žagor i sve oči su se upravile ponovo prema njemu. Lerejn Birč nije se usprotivila niti je protestovala zbog njegovog ponašanja, već ga je gledala sa dečjom pokornošću.

Pošto je sačekao nekoliko sekundi, Dok je rekao. – Neka nekoliko vas ovde prisutnih prenesu vozara lekaru, a ja ću se postarati da ova mlada dama bude smeštena na mirno i bezbedno mesto.

Dok je pomogao mladoj ženi da prođe kroz okupljenu gomilu i već kada su stigli do trotoara i uputili se prema salunu, pristigla ih je Šeron.

– Ja ću joj pomoći – rekla je i uzela Lerejn za drugu ruku.

Dok Holidej je pogledao iskosa. – Možda bi bilo korisnije ako biste se usredsredili na to da učutkate vašeg starog, mis Krevi. Aku bude nastavio s onakvom pričom, može se desiti da ga neki od sugrađana jednostavno rastrgne.

– Zbog čega?

– Zbog toga što je suviše na Dentonovoj strani. Učinite ovo što vam kažem, samo požurite.

Rekavši to, nastavio je sa Lerejn do saluna i dalje kroz napuštenu salunsku prostoriju. Ali, kada je poveo uz stepenice, ona se izvukla iz njegovih ruku, zastala i zainteresovano ga pogledala u oči.

– Ko ste vi? – zapitala je. – Da li bi trebalo da vas se sećam?

– Ne, ne poznajete me. Ja sam samo neko ko se slučajno našao u blizini.

– Ali, sav ovaj narod... svi ljudi... oni vas na neki način slušaju. Jeste li vi šerifov zamenik ili tako nešto?

– Nešto će za trenutak biti sasvim dovoljno. Hajdemo. Treba vam nešto odeće ili ćete potpuno zapaliti ovaj grad.

Lerejn je čvršće privukla njegov ogrtač oko svog nagog tela i pocrvenela kao bulka. Ali mu je dozvolila da je povede uz stepenice u jednu sobu na kraju hodnika.

Dok je ona pogledom prelazila preko skromno nameštene spavaće sobe, Dok joj je rekao. – Ostanite ovde dok se mis Krevi ne vrati i donese vam nešto odeće. U međuvremenu, možete iskoristiti posteljinu.

Lerejn je pustila da se ogrtač malo razmakne, ali, kada se setila da je naga i da ispod ogrtača nema ništa, brzo se okrenula od njega.

– Je li... je li ovo vaš ogrtač? – zapitala je.

– Morali ste da imate nešto na sebi, a ja sam slučajno bio najbliži i ogrtač mi je bio pri ruci.

Lerejn ga je ponovo pogledala i rumen joj je oblila lice i vlažne pune usne.

– Onda... onda... znači da ste vi... – počela je da muca.

– Bolje ja nego cela gomila da je zazjavala. Samo budite mirni i bezbrižni.

Sa tim rečima Dok Holidej je izašao. Silazio je niz stepenice baš u trenutku kada su Šeron i njen stric ušli u salun, praćeni gomilom razgalamljenih i razuzdanih ljudi.

Šeron mu je požurila u susret i kao odgovor na njen upitan pogled koji se mogao odnositi samo na jedno, Dok je pokazao prstom prema vrhu stepeništa i rekao. – Treća soba pri kraju hodnika, bila je prva koju sam našao nezaključanu. Učinite za nju šta možete. Dok

se vi budete time bavili, možete joj i ispričati šta je bilo sa njenim ocem i bratom. Mislim da bi najbolje bilo da joj vi to kažete.

Prošao je pored nje i uputio se prema šanku.

U tom trenutku u prostoriju je ušao jedan visoki građanin noseći dve putne torbe i Dok mu je rekao da ih odnese na sprat, što je ovaj odmah i učinio. Kada se vratio oslobođen svog tereta, uslužni građanin je prihvatio piće kojim ga je Džim Hanover častio neprestano govoreći o tome da se Dentonovo ponašanje više ne može tolerisati.

– Ono što sam na ulici rekao, Holideje, mislio sam sasvim ozbiljno. Ovaj put Denton je otišao suviše daleko. Ako on stoji iza ovog napada na diližansu, onda treba s njim svršiti jednom zauvek.

– Za to će biti potrebni dokazi – rekao je Dok Holidej smirenim tonom. – I te dokaze treba da ceni neko ko je za to pozvan.

– Mislite na šerifa Pričarda? On je Dentonov čovek. Uostalom, gde je on?

– Na kraćem odmoru. Uostalom, vreme je da se vrati na dužnost. Ja ću se postarati – rekao je Dok i ispio do kraja svoje piće. Onda se uputio ka zatvoru i u dvorištu našao ključeve ćelije. Minut kasnije brava na ćeliji je škljocnula i u tišini zatvora odjeknuo je Dokov smireni glas. – Izadite, šerife. Treba da porazgovaramo.

*

Lem Pričard se lagano pokrenuo i vrhovima prstiju najpre dodirnuo svoje lice. Pogled mu je postao tvrdi, a usne su mu se stisnule u ljutit grč.

Sedeći u zatvoru, sa nogama dignutim na šerifov pisaći sto, Dok Holidej je mirnim glasom, skoro bezbrižno, rekao:

– Vas je potrebno dosta ubeđivati, šerife. Ako budemo nasrtali jedan na drugoga, nikuda nećemo stići.

Pričard je protrljao vrat rukom, ali je u njegovim očima i dalje gorela vatra pretnje. Osvrnuo se oko sebe i pogledao po zatvoru. Dokovom oku nije promaklo da je izraz njegovog lica postao blaži kao da je zadovoljan što u odaji nema nikoga sem njega i Holideja. A onda, kao da se prisetio, mašio se rukom za pojas, da bi otkrio da nema opasača sa revolverom. Kao da ga je to otkriće navelo da se još više namršti.

Zabrundao je nastojeći da prikrije koliko se našao pogođenim. – Do sada sam vas dva puta potcenio, Holideje, i to me je skupo koštalo. Časna reč, to mi se više neće desiti.

– Možda bi trebalo da ostavimo sada to po strani i da jednostavno porazgovaramo, Pričarde. Imam utisak da ionako imate dovoljno neprilika i da vam nije potrebno da tom vašom ludom glavom udarate o zid.

– O čemu da razgovaramo Holideje? Možda o vašoj prošlosti?

Dok je slegnuo ramenima. – Možemo početi i od toga ako nema šta drugo. I moja prošlost nije loša za početak, ako tako mislite. Imate li nekih pitanja u vezi s tim?

– Stotinu pitanja, vrag vas odneo!

– Onda navalite.

Pričard je seo na stolicu nedaleko od pisaćeg stola.

– Pre svega, kao broj jedan, ko ste vi uopšte? – počeo je šerif. – I nemojte mi lagati da ste običan putnik koji ne može da sedi na jednom mestu. Sećam se kao kroz maglu da mi je vaše ime već dolazi-

lo do ušiju, a ja u svom svojstvu imam prilike da čujem za neobične ljude... da ne kažem van zakona.

– Šta sam i ko sam ja, to uopšte nije važno, Pričarde. Možda je to šta sam i kakav sam mana i nedostatak za čoveka, a možda i nije. Ali, shvatite jednu stvar: ja ne tražim kavgu i ne žudim za neprilikama, ali, ako mi se kavga nametne i neprilike dođu, ja pred njima neću ustuknuti. Idem svojim putem i od ljudi tražim smo jedno: da gledaju svoja posla isto onako kao što ja gledam svoja.

– Kao što vi gledate svoja? – eksplodirao je Pričard. – Pa, od kako ste ovde ništa drugo ne radite već gurate nos u tuđe poslove. – Zakolutao je očima kao da priziva nebo u pomoć i nastavio: – Kakva drskost!

– Ako mislite na Birčovog dečaka, onda je moje angažovanje sasvim razumljivo. Dečko je bio vezan za ogradu, Pričarde, i izbezumljen zbog toga što je poludela gomila odvukla njegovog oca. Na mom mestu šta biste vi uradili?

Šerif je ponovo digao glavu ka nebu, ali više nije kolutao očima, jer je, verovatno, osećao da u Dokovim rečima ima istine.

– Kada smo već kod toga – nastavio je Dok Holidej – već davno sam hteo da vas pitam. Zašto ste dozvolili da se sve tako odigra?

– Nisam dozvolio, dodavola.

Dok je samo iznenađeno digao obrve umesto neizgovorenog pitanja.

Pričard se nagnuo napred, sekući Doka Holideja pogledom užarenih očiju. – Bio sam van grada da bih tamo u pretriji proverio neka obaveštenja koja su se ticala mog posla i o događajima u gradu prvi put sam saznao kada sam video gomilu ljudi koji su vukli Džejka Birča prema drvetu za vešanje. Razumljivo da

sam ih pitao šta rade i iz njihovih odgovora saznao sam da je nekoliko očevidaca potvrdilo da je Džejk Birč hladnokrvno i sa predumišljajem ustrelio Rudija Kavanaha.

– Nekoliko očevidaca! Plaćenici Džejka Dentona? – zapitao je Dok Holidej.

– Pa, ako baš hoćete, da, ali, većina ljudi koji su držali Džejka Birča su građani ovoga grada i oni su bili za to da Birč bude obešen, isto tako kao i Dentonovi ljudi. Tu nema nikakve razlike.

– Slažete li se vi sa linčom, Pričarde? – zapitao je Dok pogledavši šerifa ispitivački.

– Vraga se slažem.

Holidej je duboko uzdahnio kroz zube.

– Zašto onda niste sprečili vešanje?

– Pokušao sam, ali sam bio nadvladan. A onda, kada je došao Natan i vi za njim, događaji su se izmakli iz ruku. Pokušao sam da preuzmem komandu i stišam strasti, ali nisam uspeo. Tada ste se i vi umešali i do kraja upropastili stvar.

Dok ga je ozbiljno pogledao ispod oka.

– Nije mi izgledalo da ste mnogo dirnuti ubistvom Natana Birča, šerife – rekao je oštro.

– I tu ste me pogrešno shvatili, Holideje. Bio sam ljut kao ris i nameravao sam da učinim sve da krivci budu kažnjeni. Da niste vi ustrelili Džuda Kasidija, časna reč taj bi imao da odgovara za to što je ubio malog Natana. Posle toga sam nameravao da uhapsim Dentona zajedno sa svima onima koji su učestvovali u linčovanju i da ih izvedem na odgovornost zbog toga što su pribegli nasilju i uzeli zakon u svoje ruke.

– Umesto toga, vi ste se zapalili i navalili na mene, zar ne?

Pričard se nadlanicom počeo po vrhu brade. – Ja u ovom gradu imam izvesan društveni položaj, Holideje, i kako

ja gledam na ranije događaje, vi ste me pred svetom ponizili i tako smanjili moje mogućnosti da u gradu održim red i mir.

Dok se zavalio u svojoj stolici i, oslonivši laktove na naslon stolice, vrhovima prstiju podbočio bradu. Bio je skoro spreman da poveruje Pričardu.

– Tako se desilo da smo obojica napravili pogrešan korak, zar ne?

– U vašem slučaju to je tačno, Holideje. Za mene pak nije tačno, jer ja nikome ne odgovaram za ono šta radim.

– Čak ni Šeron Krevi? – upitao je Dok praveći se nevešt.

U Pričardovim očima ponovo je buknuo plamen ljutine. – Kakve, vraga, ona ima veze s ovim razgovorom Holideje? – rekao je glasom koji je podsećao na lajanje razljućenog psa.

– Ona čvrsto stoji uz vas, šerife, i nije je briga da li to neko primećuje ili ne.

Kada ga je Lem Pričard iznenađeno pogledao, Holidej je dodao. – Ona mi je rekla da odem iz grada da bi vam uštedela dalju brigu i nevolju. Imam utisak da se bojala da u slučaju ako bismo se ponovo sukobili, možete iz tog sukoba izaći sa gorim ozledama nego što su obične ogrebotine.

Pričard je skočio na noge kao oparen i brzim koracima pošao ka Holideju. Dok se, međutim, nije ni pomakao i samo je slab smešak zaigrao na njegovim usnama. Pričard, suočen sa takvim ravnodušnim ponašanjem, očigledno nije znao šta da preduzme. Zastao je zbunjen i umesto fizičkog nasrtaja samo je rekao:

– Rekao sam vam da je ostavite na miru, Holideje.

– Vrlo rado. A šta kažete na onu pucnjavu u salunu?

– Već sam vam rekao o tome.

– Niste mi namestili igru da budem ubijen?

– Ja ne radim takve stvari.

Dok je spustio noge na pod i ustao. Okrenuo je leđa Pričardu i laganim korakom izašao iza pisaćeg stola. Izlazeći, digao je opasač sa revolverom koji je ležao na podu skriven od šerifovog pogleda i ležernim pokretom dobacio ga Pričardu.

– Evo šta ćemo sada da uradimo Pričarde – rekao je zagladivši kosu, pre nego što je namestio šešir na glavu. Stao je ispred pisaćeg stola i pogledao šerifa koji je žurno pripasivao opasač sa revolverom. – Vi ćete povesti istragu i pokušati da identifikujete napadače koji su izvršili napad na kola, teško ranili vozara i do ludila preplašili jednu mladu ženu, a ja ću doručkovati i posle toga možda otići iz grada.

– Predlažete mi, dakle, da smatramo događaj zaključenim i da je među nama svaki račun likvidiran, Holideje? – zapitao je Pričard.

– Pa, tako nešto. Ja nisam ni hteo nikakve račune sa vama, Pričarde. Nemam ništa protiv vas. Mislim da biste više trebali da mislite o drugim izazivačima nereda i u budućnosti da više obratite pažnju na ženu koja o vama ima bolje mišljenje i smatra da ste bolji čovek nego što ste do sada pokazali.

Dok je prišao izlaznim vratima zatvora svestan da su njegove reči ostavile dubok utisak na Pričarda. Bio je uveren da je šerif više nego voljan da zakopa ratnu sekiru. U svakom slučaju, bar za kratko vreme.

Kada je izašao na ulicu, ugledao je Lerejn Rašton kako se žurnim koracima približava trotoaru. Još uvek duboko zamišljen o onome što mu je Holidej rekao, Pričard je izašao za njim na ulicu, ali, kada je video mladu vrlo lepu udovicu, sve misli o daljim raspravama i

nesuglasicama odletele su iz njegove glave. Skinuo je šešir i sačekao da Lerejn Rašton priđe.

Dočekao je ozbiljnim glasom. – Mnogo mi je žao zbog onoga što se desilo, misis Rašton. Ako ima nešto što bih mogao da učinim...

– Vi? – presekla ga je Lerejn. – Sada želite da pomognete?

Pričard je pocrveneo u licu. – Ponekad se događaju nepoželjne stvari, gospođo, događaji koje čovek ne može predvideti.

– U ovom gradu, šerife Pričarde, obешen je moj otac, a moj mali brat je hladnokrvno ubijen. U vašem gradu! – nastavila je Lerejn ljutito.

Pričard je liznuo suve usne i ponovo pogledao bojažljivo u Holidejevom pravcu.

– Bio sam van grada kad se ta nesreća desila, gospođo, tačnije, kada je počela. Ali, čim sam saznao šta se događa, učinio sam sve što sam mogao da sprečim...

– Onda, to sve što ste mogli, kako vi to patetično kažete, nije bilo dovoljno, šerife Pričarde. Savetujem vam da mi se sklonite ispred očiju pre nego što zaboravim da me je otac učio da poštujem zakon i one koji sprovode zakon.

Lerejn ga je odgurnula u stranu i pošla prema Doku Holideju koji je odbio gust oblak dima i izvadio cigaru iz usta.

– Mister Holideje, hoću da vam zahvalim što ste pokušali da pomognete mom bratu Natanu, pošto je ona gomila ubica obesila mog oca. Priznajem da sam bila vrlo impresionirana načinom kako ste sredili stvari. Moje kasnije propitivanje navelo me je da poverujem da ste vi jedina osoba u ovom gradu kojoj mogu da poklonim puno poverenje.

– Poverenje za šta i zbog čega, misis Rašton? – zapitao je Dok Holidej odbacivši opušak cigare.

– Na prvom mestu, imam žalosnu dužnost i obavezu da sahranim oca i brata. Posle toga, kako mi je rečeno, moraću da se pogledam oči u oči sa čovekom koji se zove Džej Denton.

Dok Holidej se vrhovima prstiju dodirnuo po bradi. – Ovaj prvi deo koji se odnosi na sahranu neće biti teško izvesti, gospođo, jer u ovom gradu postoji pogrebnik koji će taj posao obaviti. Što se tiče onog drugog... – Dok je odmahnuo glavom i podigao ramena kao čovek koji ne zna pravi odgovor.

– Taj drugi deo može za sada da čeka – nastavila je Lerejn. – Ja sam samo usamljena žena i neophodno mi je potreban neko ko će se naći uz mene i podržati me. Svi ljudi od kojih sam tražila pomoć uzmakli su i odbili da se mešaju, očigledno preplašeni od tog Dentona koga ja i ne poznajem. – Sve vreme dok je govorila, pažljivo je posmatrala Doka. – Ali, što se mene tiče, uveravam vas da ni najmanje nisam uplašena i da nameravam da se protiv njega borim svim sredstvima koja mi se nađu pri ruci.

– Onda vam želim svaku sreću, misis Rašton – rekao je Dok.

– Sreća s tim nema nikakve veze, mister Holideje. Za uspeh je potrebno nešto drugo. Hoćete li mi pomoći?

Dok je bacio kratak pogled na Lema Pričarda. Šerif je stajao otvorenih usta, ne verujući svojim ušima ono što je čuo.

– Hajdete da prvo pokopamo vašeg oca i brata, misis Rašton – rekao je Dok Holidej – a posle ćemo naći neki osnov za dalji razgovor.

Pogledom je obuhvatio mladu ženu od glave do pete, ali kada se njegov pogled vratio do njenog lica, ukrstio se sa njenim prkosnim pogledom. Nekoliko trenutaka ratoborno su se gledali i njihovi ukršteni pogledi sekli su se kao oštre

sablje. Činilo se kao da pokušava da nađe prave reči kojim bi Holideja stavila na njegovo mesto. Svestan toga, Holidej ju je gledao gladnim očima kao nešto što je njegovo. Zapazio je da joj je rumenilo oblilo obraze i da je posle nekoliko sekundi brzo uzdahnula, energično navukla svoj crni šal oko ramena i okrenula se Pričardu.

– Zna li dovoljno ovaj grad, šerife Pričarde, da biste me uputili gde je pogrebnikovo preduzeće?

– U blizini štale transportnog preduzeća „Vels Fargo“ kompanije, misis Rašton – rekao je Pričard pokazujući prstom uz dugu prašnjavu ulicu. – Čovek koji vodi preduzeće zove se Kreg Njuli.

– Hvala vam – rekla je Lerejn promuklim glasom i pogledala Doka pravo u oči. Holidej je povukao revere svog sakoa da bi ga bolje namestio i sa mladom ženom pošao u pokazanom pravcu. U zgradi pogrebnog preduzeća zatekli su jednog visokog sedokosog čoveka četvrtastih ramena, odevenog u košulju sa kratkim rukavima i iznošene farmerke, koji je u jednoj ruci držao čekić, a u drugoj nekoliko komada eksera. Kreg Njuli je pažljivo osmotrio posetioce i pružio ruku prema crnom fraku koji je visio na zidu.

Pošto je navukao kaput i pažljivo ga zakopčao, visoki čovek je izgledao još viši, ispravljen kao motka i njegovo lice postalo je potpuno bezizrazno kao i lice ljudi čiju je sudbinu završavao.

– Stojim vam na usluzi, misis Rašton – rekao je lako se poklonivši.

Lerejn je otvorila svoju ručnu torbicu i izvadila smotuljak novčanica. – Hoću da poručim dva kovčega, mister Njuli. Najbolje kovčege koje možete napraviti za najkraće moguće vreme.

Njuli je klimnuo glavom, hladno pogledao Holideja i pokazao iza sebe. Tamo gde je pokazao palcem, jedan pored drugog, stajala su naređana četiri kovčega od borovih dasaka. – Možete odabrati koje hoćete od ova četiri.

– Četiri? – zapitao je Dok Njulija.

– Mister Denton vodi računa o svojim ljudima – rekao je Njuli. – Verovatno će i on hteti da njegovi ljudi budu pristojno sahranjeni.

Pri pomenu Dentonovog imena, Lerejn je koraknula napred i stala pored Holideja. Pošto je razgledala kovčege, duboko je uzdahnula i rekla bez okolišenja. – Mister Holidej će mi učiniti uslugu i postarati se da tela mog brata i mog oca budu preneti ovamo, mister Njuli. Sve što bude preduzeo, učiniće u moje ime i po mom ovlašćenju. Kada možete iskopati grobove i pripremiti obrednu proceduru?

– U roku od jednog časa – rekao je Njuli još uvek bezizraznog lica.

Lerejn je klimnula glavom, odlučnim korakom izašla iz prostorije i udaljila se, pre nego što je Dok mogao da je zaustavi. Saznao je malo kasnije da su tela Džejka i Natana Birča bila odneta doktorovoj kući radi izdavanja smrtovnice i da ih je Njuli već bio pripremio za sahranu. Pod Dokovim nadzorom ljudi su preneli tela pokojnika do pogrebnog preduzeća, a Dok je ostao da prisustvuje, dok je Njuli uz punu ceremoniju stavio tela u kovčege od borovih dasaka. Zatim su ljudi izneli kovčege napolje i stavili ih pozadi na jedna kola ukrašena za tu priliku crnim draperijama. Kada se Njuli popeo na vozarevo sedište i kada je njegov crni frak zalepršao pod naletom već toplog vetra, Dok je pošao da potraži Lerejn Rašton. Ali pre nego što je prešao dvadesetak metara, primetio je Lerejn

Rašton koja je u crnoj haljini i sa crnim šeširom na glavi dolazila trotoarom ka njemu.

Tiho bez reči, zauzela je svoje mesto iza kola i pošto je dala znak Njuliju da može krenuti, pošla je ukrućenim korakom glavnom ulicom prema udaljenom delu brda koje se pružalo iza drveta na kome je obešen njen otac. Dok Holidej je koračao pored nje i ostao je iza kola sve vreme dok su Njuli i trojica njegovih pomagača građana spustili kovčege u iskopane rake, a zatim lopatama nabacali zemlju na njih. Čim je taj deo posla bio završen, Lerejn je platila Njuliju i rekla mu da ode. Za vreme cele te procedure Dok je pažljivo posmatrao, ali u njenim očima nije zapazio ni traga neke žalosti. Ali, kada su ostali otišli i kada je ona stala i pogledala dva tek zakopana groba, u njenim očima zakotrljale su se suze i usne su joj zadrhtale.

– Moram da pobedim, mister Holideje! – rekla je kroz plač. – Moram da pobedim zbog njih. Učiniću sve da kaznim one koji su ih ubili.

Prošlo je dosta minuta u tišini i najzad se grčevito podrhtavanje njenih ramena smirilo, a jecaji su postali tiši. Konačno, ona se smirila i Dok se okrenuo i pošao nazad prema gradu.

Tek što je prešao petnaestak koraka, ona ga je sustigla; oči su joj opet bile suve, a izraz lica ozbiljan i odlučan. – Znam da vi ne pripadate ovom gradu – rekla je smirenim glasom – i znam da vam je šerif Pričard naredio da odete. Sumnjam da ste vi čovek koji će obratiti pažnju na takva glupa naređenja. Da budem sasvim poštena, mister Holideje, priznaću vam nešto. Ja ne želim da odete već naprotiv, želim da ostanete ovde.

Dok je samo digao obrve, jer na njeno priznanje nije imao šta da kaže. U stvari,

od početka susreta s njom, slutio je da će događaji uzeti drukčiji tok od onoga kojim su išli pre njenog dolaska.

Pre nego što je mlada žena ponovo progovorila, stigli su do početka glavne ulice. – Odlučila sam da vam nešto predložim, mister Holideje. Ne znam da li ćete prihvatiti, ali ipak ću vam predložiti.

Holidej je nastavio da hoda i samo je iskosa pogledao. Ništa nije progovorio i po njegovom licu nije se moglo dokučiti šta misli.

– Ne interesuje vas da čujete predlog? – rekla je mlada žena prikrivajući iznenađenje zbog njegove ravnodušnosti.

– Interesuje me – progovorio je Dok Holidej posle nekoliko sekundi. – Recite.

– Htela bih da iznajmim vaše usluge, tačnije rečeno vas i vaš revolver.

– Šta vas navodi na pomisao da ću prihvatiti?

– Pa, otkako smo se sreli, dosta sam razmišljala o vama. Vi ste kockar, zar ne?

– Između ostaloga i to.

– E pa vidite, reći ću vam kako sam zaključila da je naša saradnja moguća. Kao kockar, vi živite od novca i rizika, je li tako?

– Tačno tako – osmehnuo se Holidej.

– Ja sam spremna da vam ponudim i jedno i drugo. Novac za vaše usluge i rizik u poslu. Kao što vidite, i ja sam neka vrsta kockara – rekla je mlada žena ozbiljno.

– I šta bi trebalo da radim? – zapitao je Dok Holidej. Ulica je odjednom postala puna prolaznika, iako je još uvek vladala tišina. Preleteo je pogledom po trotoarima, ali su mu misli bile daleko od onoga što je gledao.

– Trebalo bi da sa mnom pođete na moj ranč i da tamo dovedete sve u red. Ja nikada nisam volela divljinu i ovu

zemlju ovde, ali u sadašnjim okolnostima želim i moram nešto da naučim. Nameravam da ostanem ovde i ako Džejk Denton, ili bilo ko drugi, pokuša da me izgura sa mog imanja, boriću se.

– Prema onome što sam do sada čuo, Denton se čvrsto drži okvira zakona. Taj ništa ne radi što ne bi imao pravo. Tako je bilo i sa vašim ocem.

Lerejn ga je pogledala žalosno. – Već sam pisala svom ocu pre nego što se ova nesreća desila i rekla mu da ću mu poslati novac koji mu je potreban. Svakako da Denton...

Dok je prekinuo odmahivanjem glave. – Dentonu nije potrebno da mu neko vrati dug, niti je zainteresovan da profitira naplaćivanjem interesa za pozajmljeni novac. On želi zemlju, dovoljno zemlje da sebi izgradi carstvo. Prema tome, bilo šta da je vaš otac rekao posle dospeća roka za isplatu obaveze, ne bi ni na koji način uticalo na Dentona. Denton je želeo da se dočepa ranča vašeg oca i to je razlog što je tražio prinudnu naplatu i primorao vašeg oca da napusti svoju imovinu.

– A posle toga ga je obesio i ubio mog brata, mister Holideje. Zar očekujete da mu to zaboravim?

– Ne, to ne očekujem. Ali moj savet, misis Rašton, je da čuvate novac vašeg muža i da se vratite u mirnije krajeve. Ovde za vas nema više ničega sem nevolja i ružnih uspomena. Vaš otac i brat su mrtvi, vi im ne možete ništa pomoći i možete samo i vi da izgubite glavu. Sačuvajte sećanje na njih i vratite se u život.

– Da pobegnem? – rekla je sa nevericom u glasu.

Holidej je duboko uzdahnuo. – Bežanje katkad pomogne čoveku da nađe pravo mesto za sebe – rekao je tiho, i pošao da se udalji.

Ona je pošla za njim, a onda zastala.

Holidej je, međutim, nastavio svojim putem i posle desetak pređenih metara ugledao Lema Pričarda koji je zamišljen ali odlučnog izraza lica jahao ulicom u njegovom pravcu. Holidej se zaklonio u senku nadstrešnice i kada je šerif prolazio, klimnuo mu je glavom u znak pozdrava.

Pričard se namrštio, a onda odjednom zategao vođice i zaustavio konja. – Dakle? – zapitao je glasom koji je ličio na mumlanje medveda i nagnuo se u sedlu očekujući odgovor.

– Dakle, evo kako stoji stvar, Pričarde. Možda ćemo se još nekada videti.

Odgovor je izgleda iznenadio Pričarda. – Zar odlazite?

– Ovde me ništa ne vezuje – odgovorio je Dok kratko.

Pričardov pogled prošetao je dalje uz ulicu do mesta gde je Lerejn Rašton još uvek stajala na vratima trgovine.

– Čak ni ona? – zapitao je policajac.

Nije bilo potrebno za Holideja da se okrene da bi znao na koga se pitanje odnosi. – Ona će izgubiti bitku, Pričarde, kao što su i ostali izgubili i kao što će na kraju cela ova oblast izgubiti bitku, što vi vrlo dobro znate. Kako je sa vozarem diližanse, hoće li preživeti?

– Nije preživio.

Holidej je zamišljeno zagrizao donju usnu. – Je li bio u stanju da govori? Je li vam rekao neko ime?

Pričard je odmahnuo glavom. – Nije došao svesti i tako je preminuo.

– To je zlo.

– Da, zlo – ponovio je Pričard. Konj pod njim počeo je nestrpljivo da poskakuje i da se vrti u mestu. Konačno je šerif duboko uzdahnuo i kao preko volje rekao. – Pa, ako budemo živi, pisaću vam kako se završilo, Holideje. Pretpo-

stavljam da ćete želeti da znate šta se odigralo u zbrci koju ste vi na neki način prouzrokovali?

– Ne, u stvari me neće mnogo interesovati – odgovorio je Dok Holidej. Okrenuo se i otišao, ostavljajući Pričarda da zuri za njim.

Holidej je skrenuo u salun. U salunu je zatekao Džima Hanovera i grupu rančera zbijenih u gomilu oko udaljenog kraja šanka. Kada se ispred njega našla puna čaša, Dok se ozbiljno zagledao u vlasnika saluna.

– Da vas pitam nešto, Krevi – rekao je.

– Šta? – odvratio je stari barmen kratko.

– Šta će biti sa vama kad Denton strpa ovaj grad u svoj džep?

– Preživěću.

– On može doći na ideju da će za njega biti bolje ako profit od ovog saluna bude u njegovom džepu, a ne u vašem.

Krevi se na to namrštió i odlučnim pokretom ruke počeo da briše uglačanu dasku šanka. – Ja ne bežim, Holideje, nasuprot nekim ljudima koje poznajem. Ne bežim i ne predajem se.

– Kako ja vidim stvar, mister – rekao je Dok Holidej mirnim glasom – Dentonu su do sada suviše puštene uzde i biće ga teško obuzdati. Niko nije blagovremeno ništa preduzeo da bude povučen za uši.

– Ako ste toliko protiv njega, zašto se onda ne umešate, Holideje? – zapitao je Krevi oštro. – Ili se umešajte ili pođite svojim putem. U svakom slučaju, meni nemojte držati pridike.

Dok je jedva primetno klimnuo glavom, što je moglo da znači da se slaže sa barmenom. Bacio je kratak pogled na vrh stepeništa gde je još uvek nedostajao deo ograde. Neko je ohrabrio revolveraša koji se zvao Ejb Džolson da sa tog

mesta pokuša da ga ubije. Ako to nije učinio Pričard, ko je drugi mogao učiniti.

Laganim korakom Dok Holidej se uputio ka zadnjim vratima saluna, osećajući da ga s leđa kao zapaljene strele probijaju užareni pogledi neraspoloženih građana. No, niko nije progovorio ni reč, niti je ko pokušao da ga zaustavi. Neomećano je izašao u dvorište saluna, osedlao svog konja u Krevijevoj štali i bacivši se u sedlo, izjahao napolje na svetlost vrelog sunčanog dana. Baš tada uzanom sporednom ulicom koja je vodila pored saluna, naišla su jedna kola sa mršavim čovekom opuštenih ramena na vozačkom sedištu i koštunjavom, godinama namučenom, ženom pored sebe. Iza njih, naslonjeno na sedište, stajalo je malo mršavo bledunjavo dete.

U tom trenutku na zadnja vrata saluna istrčao je Džim Hanover i doviknuo vozaču na kolima. – Džede, zar i ti?

Dok je okrenuo konja bokom prema kolima i video da se na zadnjem delu kola nalazi gomila starog nameštaja, zavežljaja, kofera i odela. Videvši Holideja, Hanover je usporio hod, a onda je mrgodnog lica žurno produžio, da bi se zaustavio pred vozarem kola. Žena do njega nije se ni pomakla, sem što je zaštitnički obgrlila koštunjava ramena devoјčice iza sebe.

Hanover se zaustavio pored kola i sa jednom rukom na konjskim sapima, a sa drugom na od sunca i vetra izbledelom vozačkom sedištu, obratio se čoveku koga je očigledno poznavao.

– Denton? – rekao je kratko.

Čovek po imenu Džed nije ništa odgovorio, samo je klimnuo glavom.

– Ali, sto mu gromova, nisam mislio da si i ti Dentonov dužnik, Džede. Uvek si se hvalio da ćeš ga pre videti u paklu nego što ćeš sa njim ući u neki posao.

Džed je samo bacio kratak pogled na devojčicu bolešljivog izgleda koju je njegova žena držala obgrljenu oko ramena i njegove tamne oči su se zamaglile suzama. – Mnogo što šta se desilo od tada i nevolje su se navalile na mene, Džime, tako da zbog Kris i njene bolesti nisam imao nikakvog izbora. Jutros sam Dentonu prodao svoj ranč.

Na Hanoverovom licu ukazao se izraz duboke zabrinutosti. – Jesi li dobio cenu koju si tražio, Džede?

Prvi put od kako je počeo razgovor, gorak osmeh zaigrao je na Džedovim stisnutim usnama. – Dobio sam nešto. Nema mnogo ljudi koji su ovih dana raspoloženi za kupovinu, a ja sam morao da prodam.

Džim Hanover je duboko uzdahnio kroz stisnute zube, a onda je pesnicom lupio po stranici kola. Od iznenadnog treska devojčica je uplašeno poskočila. Taj njegov postupak doneo mu je prekoran pogled od njene majke Mili, zbog čega se Hanover okrenuo i udaljio. Zastavio se neposredno pored Holideja i kao da je hteo nešto da mu kaže, ali, ipak je oborio oči i čvrstim korakom otišao.

Dok je laganim hodom poterao svog konja pored natovarenih kola, klimnuo Džedu glavom u znak pozdrava i nastavio put uz sporednu uličicu do ulice koja je prolazila pored zadnje strane saluna. Nije se osvrnuo nazad uglavnom zbog toga što je za svog života video dosta bednih ljudi i zbog toga što je znao da ne postoji ništa što bi mogao učiniti da olakša teret koji su Džed i Mili nosili.

Dok je okrenuo konja u pravcu sunca i uputio se ka zapadu. Rendom Krik je brzo nestao iza njega.

*

Posle odlaska Lerejn Rašton iz grada, Šeron Krevi je provela celo poslepodne brinući zbog Lema Pričarda. Znala je da je Lem otišao da sasluša Džeja Dentona i njegove najamnike revolveraše povodom napada na diližansu. Kako će Denton reagovati na Lemovu posetu, Šeron je samo mogla da pretpostavlja. Nadala se jedino da će Lem uspeti da savlada svoj temperament i da neće upasti u grešku da otvoreno optuži Dentona, što je većina građana činila iza Dentonovih leđa, ali nije smela da mu to javno kaže. Gospode bože, razmišljala je, ako bi Lem to ipak učinio, Denton bi mu mogao otvoreno objaviti rat i možda ga ubiti, ili narediti nekome od svojih revolveraša da ga ubije.

Ta mogućnost napinjala je Šeronine nerve tako da je jedva mogla da diše od brige. Bez Lema Pričarda šta je uopšte mogla očekivati u životu? Godine kuvanja za njenog strica, godine podnošenja udvaranja od strane svakog glupavog neotesanog pijanca koji bi navratio u salun njenog strica, godine žege, buke i proklinjanja. A što se tiče prijatelja, skoro da nije imala nijednog u ovom gradu, lagano ali sigurno davljenom do smrti trogodišnjom katastrofalnom sušom i zlom namerom Džeja Dentona.

Iako joj to nije bio običaj, izustila je poluglasnu kletvu dok je u vrelini kasnog popodneva ležala na svom krevetu i razmišljala o tome da bi, ako bi bila muškarac, potražila Dentona i ustrelila ga kao ogavnog psa. To bi bilo nešto veličanstveno što je Holidej trebalo da uradi. Da je to učinio, u ovom gradu zadobio bi mnogo prijatelja.

Došavši na Holideja, Šeron je osetila da joj prolaze topli žmarci. Dovraga,

kako je samo umeo da pogleda ženu! Činilo se da njegov pogled skida sa nje komad po komad odeće i da je ostavlja potpuno nugu i bespomoćnu da bilo šta krije pred njim. Nije ni najmanje sumnjala da je u nekim trenucima svog života baš to činio, na isti način kako je nju sada gledao. Taj visoki čovek širokih ramena guste tamne kose i sivoplavih očiju koje su sekle kao noževi, bio je spreman da potegne pištolj, samouveren, gord i nadmen, uveren u to da je bolji i vredniji od drugih, spreman da bilo kome pomogne. Gospode bože, kako ga je samo mrzela. Želela je da ga još jednom sretne da mu raspali šamar i da ga postavi na mesto koje mu je stvarno pripadalo.

Pa ipak...

Stisnula je očne kapke čvrsto, što je čvršće mogla, da bi odagnala njegovu sliku koja joj je stalno lebdela pred očima. Onda je u nastupu ljutine zamahnula svojom malom pesnicom i svom snagom udarila po jastuku, zamišljajući da je to baš on, njen zamišljeni neprijatelj. Zatim je pokorno spustila glavu na taj isti jastuk i zaglušila sve zvuke sveta oko sebe.

*

Dok Holidej je prešao samo pet milja pre nego što je napravio logor u jednom malom presušenom potoku. Njegov konj bio je odmoran a on sam se osećao odlično. Ipak, nešto ga je bockalo u duši, prisiljavajući ga da svoj odlazak iz tog kraja još malo odloži. Bio je zamišljen i nije čuo kada je na kamenitoj obali potoka iznad njega odjeknulo lomljene suvih grančica.

Skoro da nije čuo. Ali, ipak je čuo.

Holidej je pružio ruku da bi dohvatio jednu granu sa kojom je hteo da podjari tek naloženu vatru i dok je pružao ruku, okrenuo je desnu stranu tako da je mogao izvući revolvere iz futrole a da se to sa obale ne primeti. Uspravivši se laganim pokretima, proteglio je noge lenjo, bez žurbe i navukao šešir više na oči. Onda je odjednom brzim pokretima, koje je oko jedva moglo pratiti, odbacio šešir sa glave, bacio se unazad i okrenuo na leđa, tako da su revolveri čvrsto stisnuti u njegovim rukama ostali upereni na ivicu strme suve obale.

U istom trenutku odjeknuo je pucanj puške i vrelo olovno tane zviznulo je pored njegovog lica. Holidej je ispalio jedan hitac, a onda se još jednom okrenuo. Ovaj put skočio je na noge i punom brzinom, koliko ga noge nose, potrčao što dalje od mesta gde je sedeo. Preskočio je dvanaestak krupnih skokova pre nego što je ispalio drugi hitac kojim je hteo da štiti svoje odstupanje, a onda je još nekoliko puta poskočio, sve dok nije stigao u zaklon iza jednog pamukovog drveta.

Zaštićen debelim stablom pamukovca, pažljivo je osmotrio ivicu obale potoka, ali, nije čuo ništa, niti je video da se nešto miče. Prošao je pun minut pre nego što je čuo škripanje kože sedla iza ivice prevoja na obali. Bez ikakvog dvoumljenja, izašao je iz zaklona i potrčao ka mestu gde je u hladu bio vezan njegov konj. Za tren oka, odvezao je vođice i skočio u sedlo, a onda okrenuo svog ždrepcu i sa dva snažna udara vođicama po vratu, naterao ga u trk. Čitavih stotinu metara jahao je niz korito presahlog potoka, a tek onda je trzajem uzde okrenuo konja, poterao ga uz obalu i preko ivice plitke jaruge do ravnog terena. Pedesetak metara dalje ugledao je jed-

nog konjanika koji je besno mamuzao svog konja terajući ga prema otvorenoj preriji.

Holidej nije hteo da puca, iako je na toj udaljenosti još uvek mogao da pogodi begunca. Daleko bi bilo interesantnije uhvatiti ga i saznati šta treba da znače pucnji iz zasede. Zbog toga je Dok poterao svog konja onoliko koliko je živinče moglo pojuri, i kada je begunac zašao za skupinu visokih stena, Dok se nalazio samo nekoliko metara iza njega. Skrenuvši svog konja pored prve stene ugledao je kako je begunac naglo i snažno zategao vođice, tako da se njegov konj ukopao prednjim i zadnjim nogama u tlo i skoro pao. Holidej je skočio iz sedla i glavačke se bacio prema protivniku, zgrabio ga za ramena i svom snagom ga bacio kroz vazduh. Obojica su svom težinom pali na tlo, a oba konja su frkćući odjurila nekoliko desetina metara dalje.

Skoro istog momenta kada su dodirнули zemlju, Holidejeva desna pesnica svom snagom se spustila na vrh brade njegovog protivnika, a onda se Holidejev lakat zario svom snagom u pleksus čoveka koji je već stenjaod bola. Još uvek nezadovoljan efektom svojih udarača, Holidej je sačekao dok nisu prestali da se kotrljaju, a onda je levom pesnicom zadao još jedan udarac podlom napadaču u lice. Napadač je tresnuo glavom o zemlju i sa njegovih raskrvavljenih usana odjeknulo je prigušeno bolno stenjanje. Holidej se odgurnuo od njega, digao se, otkopčao opasač sa revolverom sa napadačevog pojasa i zavitalao ga daleko u žbunje. Zatim se odmakao korak nazad i sa revolverom u ruci čekao da se Džim Hanover okrene prema njemu.

Hanover je to skoro istog trenutka i uradio i, dignuvši ruke da bi zaštitio lice,

nekoliko puta nerazgovetno, neartikulisano zastenjaod.

– Vrag vas odneo mister, šta ste to dođavola hteli da učinite? – zapitao je Dok Holidej besno.

Mašući očajnički rukama, Hanover je povikao. – Polako, polako, Holideje, sve ću vam objasniti. Časna reč. Sve ste shvatili pogrešno.

– Jedini način koji je meni shvatljiv kada vidim da neko nišani na mene i ispaljuje hitac u mom pravcu, mister, je da neko želi da me ubije – rekao je Holidej žustro.

– Ne, ne. Časna reč ne! – burno je reagovao Hanover. Ustao je na noge i njegovo lice je opet poprimilo izraz ropske pokornosti. No, iako je ustao na noge, nije pokušao da se potpuno uspravi. – Saslušajte me, molim vas, hoćete li? Ja sam odličan strelac, a vi ste bili meta kao na strelištu. Da sam želeo da vas ubijem nikada se ne bi desilo da vas promašim.

Holidej je vratio svoj revolver nazad u futrolu i uhvativši malog čoveka za prsa košulje digao ga na noge. Sa nekoliko snažnih zamaha prevukao ga je preko stenjara i grubo ga gurnuo na najveću stenu gde je čovečuljak ostao naslonjen. Dok se odmakao nekoliko koraka i rukom otresao prašinu sa svojih pantalona.

– Hajde, pričaj, ali pazi da budeš uverljiv – pozvao je Hanovera.

Hanover je rukom obrisao sukrvicu sa svojih usana i protrljao ugruvano rame, pa onda duboko udahnuo vazduh, kao neko ko se sprema na težak i dug obračun.

– Udovica me je poslala, Holideje. Rekla je da pokušam da vas uplašim i da vas na taj način nateram da se vratite nazad.

– Misis Rašton? – zapitao je Dok.

Hanover je žurno potvrdno klimnuo glavom. – Svakako ona. Dovraga, vremena su teška, Holideje, i dvadeset dolara su ipak dvadeset dolara.

– I vi ste rizikovali da izgubite glavu za mizernih dvadeset dolara, Hanovere? – zapitao je Dok.

– U ovim krajevima nema mnogo ljudi koji plaćaju gotovim novcem – objasnio je Hanover.

– Možda, ali, u meni više nema strpljenja, mister. Trebalo bi da vas ubijem i da tako prekratim vašu bedu.

Hanover je pobledeo u licu i uspaničeno počeo da odmahuje glavom.

– Gde bi vas to odvelo, Holideje, sto mu gromova, već sam vam rekao da mi nije bio cilj da vam nanese zlo. Promašio sam vas skoro za pola metra. Dogovor je bio da posle toga pojašem konja i pobegnem, a ona je smatrala da ćete me vi neizostavno goniti, pa je dogovoreno da vas odvučem do ranča gde će nas ona čekati. Pošto ste vi temperamentan čovek i sigurno ne volite kad se na vas puca, ona je verovala da ćete se sporazumeti s njom i pristati da za dobru nagradu radite za nju.

Dok je duboko uzdahnuo. Za delić sekunde pao mu je na pamet hladan sračunat potez Lerejn Rašton, čak i u trenucima kada je morala biti ožalošćena zbog smrti svojih najbližih. Ali, za nju je osveta dolazila ispred svega. Dok je mogao da smisli samo jedan način da raskravi tu sračunatu hladnoću. Taj način bio je uz to i vrlo primamljiv.

Pokazavši prstom prema konjima koji su posle kratke trke zajedno mirno pasli, Dok je rekao Hanoveru: – Pođite tamo i dovedite konje. Ako samo stavite ruku negde blizu vaše puške, mister, nikada više nećete progovoriti ni reč sa vašom

cenjenom udovicom niti sa bilo kojom drugom ženom.

Hanover je brzo potvrdno klimnuo glavom dajući time na znanje da je shvatio Holidejeve reči, ali istovremeno i da nema nameru da se igra sa životom i žurno se udaljio skoro saplićući se o sopstvene noge, od oduševljenja koje je njime ovladalo. Doveo je konje nazad i obojica su uzjahali. Tek tada je Hanover smogao hrabrosti da zapita šta Holidej ima na umu za neposrednu budućnost.

Holidej ga je pogledao ispod oka i kao da se pita da li da na pitanje odgovori ili ne, mirno rekao. – Vi ste zaradili vaših tričavih dvadeset dolara, mister. Sada lepo možete da mi se čistite s očiju i ostanite što dalje od mene.

Posle tih reči dao je Hanoveru znak da pođe napred iako su obojica pojahali kroz preriju još uvek zagrejanu od popodnevnog jare. Na Dokovim usnama igrao je osmeh koji nije imao nikakve veze sa zadovoljstvom zbog pobede nad ovim jadnim cmizdravim Hanoverom.

*

Dok je ostavio svog konja iza štale i odmerenim korakom se uputio prema jedinom osvetljenom prozoru na ranč kući pokojnog Džeka Birča. Jednu milju pre toga, pošto mu je Džim Hanover objasnio kojim pravcem treba da pođe, rekao mu je da se vrati u grad i da se tamo zavuče u mišju rupu i da iz nje ne izlazi sve dok se on, Holidej, nalazi u gradu.

Debele zavese na prozorima nisu bile do kraja navučene i prišavši do kuće, Dok je kroz jedan prorez ugledao Lerejn Rašton koja je naga i mokra stajala u kadi, tela blistavog pri žutoj svetlosti jedne stonice svetiljke. Dok je ubrusom

brisala telo sjajno kao da je pokriveno rosom, na zidu iza nje odslikavala se silueta prefinjenih linija tela i zaobljenih nabreklih dojki koje su poigravale u ritmu kretanja ruku.

Holidej je ustuknuo korak nazad od prozora i uputio se prema verandi glavnog ulaza. Idući tiho kao mačka, prešao je preko verande i pruživši ruku do brave, našao vrata nezaključana. Ušao je unutra, zatvorio vrata za sobom i posle rutinskog razgledanja ulazne prostorije ranč kuće, prišao je ormariću koji je stajao u uglu. Nalivši sebi piće u čašu prišao je i izvalio se na dugi somotom tapacirani divan.

Lerejn Rašton se pojavila na vratima sobe sa ubrusom ogrnutim oko vitkog skoro mršavog tela. Njena kosa boje peska bila je mokra i u bičevima joj je padala preko nagih ramena. Kada je ušla u odaju i zatekla Holideja udobno zavaljenog na divanu, nije pokazala ni najmanji znak iznenađenja.

– Vratili ste se – rekla je kratko.

– Vaš plaćenik je napravio zbrku – rekao je Dok. Završio je svoje piće i ležernim pokretom bacio čašu na drugi kraj divana. Ustajući na noge otkopčao je opasač sa revolverima i pustio ga da padne na pod. Udar metala o drveni pod naterao je Lerejn da obori pogled, ali, odmah je brzo digla glavu i pogledala Holideja pravo u oči.

– Zašto... zašto ste to učinili? – zapitala je.

– Mislio sam da će se to uklopiti u naše odnose, misis Rašton, kad budemo prešli na pogađanje.

Lepo lice Lerejn Rašton oblilo je rumenilo i ona je čvršće pritegla ubrus oko svog tela. Donja usna joj je vidno podrhtavala.

– Pogađanja? – zapitala je, a glas joj je bio jedva čujniji od šapata. Holidej je prešao preko sobe do nje, ali ona nije ni pokušala da ustukne.

– To što ste poslali Hanovera da me vrati nazad, bio je glup potez – rekao je Dok zabacivši šešir palcem na potiljak. – Moglo se desiti da ga u toj gužvi ubijem.

Lerejn je liznula usne i nervozno ga pogledala. – Znala sam da on neće biti u stanju da se sa vama uhvati u koštac, u stvari, znala sam da će malo ko moći sa vama da se meri u takvim stvarima. Ali, nisam mogla da smislim ništa pametnije.

– Da li ste, možda, sada smislili nešto pametnije? – zapitao je Dok Holidej tihim glasom.

Lerejn je osetila da se u njoj bude neka nepoznata osećanja. Zaželela je da se okrene i pobegne, ali, noge su joj ostale ukočene, kao slepljene za tlo.

– Znala sam da ćete mi biti potrebni i to je sve.

Dok je pogledom preleteo preko njenog tela i lagano se vratio do mesta gde je skupljeni ubrus jedva pokrivao njene dojke.

– To bi moglo da znači da će neko izgubiti i život.

– Ako taj neko to zaslužuje, šta smeta?

Holidej je klimnuo glavom. – Možda ću ipak ostati! – rekao je.

U njenim očima blesnuo je plamičak olakšanja, ali, kada ništa više nije rekao već ćutke stao i zagledao se u nju, u njoj se ponovo rodio osećaj nesigurnosti i neizvesnosti. Lerejn je bila svesna toga da joj je disanje postalo brže i da joj misli odjednom postaju smušenije i zbrkane. Dugo vremena je prošlo od kako je neki čovek probudio u njoj takva osećanja

kao ova koja su je obuzela kada je gledao visoki pustolov sivoplaih očiju.

Čula je sebe kao da iz daljine govori. – Neka bude kako vi hoćete, mister Holideje. Sa vašim protivnicima možete postupati kako vam je volja, ali prema meni budite blagi. Vrlo, vrlo blagi.

Njene ruke su kliznule do njegovih ramena kao vođene nekom nevidljivom snagom i kada ih je stavila tamo, nije ih više mogla odvojiti, čak ni onda kada je osetila da joj ubrus klizi i pada dole. Holidej je onda digao i poneo kroz kuću. Sklopila je oči ne pokušavajući da se odupre, ili da kaže ijednu reč. Osetila je kako je spušta na krevet, ubrusa više nije bilo. Ostala je da leži tako na postelji, osećajući da u njoj ključaju osećanja. Vreme kao da je bilo stalo. Daleko napolju čula je kako vetar cvili kroz vrhove granja.

Osetila je dodir njegovih usana na svojim i telo joj se skupilo u grču. Poželela je da krikne, da ga zamoli da prestane, ali je neki drugi deo nje, sada nezadrživo jači od onog prvog, preklinjao da nastavi i da se ne zadrži, sve dok ceo svet ne nestane u krateru neobuzdane strasti. Drhteći celim telom, prošaputala je isprekidanim grlenim rečima prigušenim od strasne radosti. – Oh, bože! Oh, bože moj... Dok!

*

Dok Holidej je ustao i otišao nešto posle izlaska sunca ostavljajući je uspavanu u njenoj sobi. Osećao se dobro, zdrav, snažan i zadovoljan. Obrijao se i umio, pripremio sebi dobar doručak od slanine, jaja i jake kafe, i dok je sedlao svog konja, razmišljao je o mladoj ženi, nadajući se da će ona spavati dok on

ode. Imao je dosta stvari da obavi, dosta mesta da obiđe, a vreme je bilo kratko.

Konj mu je bio odmoran i raspoložen za trk. Posle više od jednog časa jahanja izbio je na jedan brdski prevoj sa koga se pružao pogled na skup zgrada koje su, po njegovoj pretpostavci, bile glavni štab Dentonove bande, tačnije Dentonov ranč.

Dok je pustio svoga konja da sam bira put kojim će sići niz padinu. Pre nego što je stigao na stotinu metara daleko od glavne zgrade, četiri čoveka pojavila su se na vratima staje, a još trojica drugih na stepeništu spavaonice za kauboje. Dok nije obratio pažnju na njih. Prešao je preko čistine koja je služila kao dvorište ranča i zategao vođice pred verandom velike kuće. Ljudi su se u međuvremenu okupili oko njega i okružili ga držeći u rukama uperene puške. Trenutak kasnije, ulazna vrata kuće su se otvorila i jedan mršav, koštunjav čovek, jedan od onih koga je Dok zapazio u gomili za linč, izašao je na verandu, sućući svoje tanke crne brkove. Još uvek je na sebi imao isti prsluk, tanku, pedantno vezanu mašnu, štraftaste građanske pantalone i lakovane crne cipele koje je nosio onoga dana kada je Džejk Birč obešen.

Pošto su se nekoliko dugih trenutaka sekli pogledima, taj čovek je prišao ogradi verande i rukom dao znak svojim plaćenicima da se udalje. Zatim je iz džepa svog prsluka izvadio dugačku, debelu cigaru, odgrizao vrh, kresnuo šibicu i povukao nekoliko puta dok se vrh cigare ražario.

– Ili ste velika budala, Holideje, ili čovek koji ima u ruci nešto sa čime bi mogao da se pogađa – rekao je gledajući u stranu.

Dok se ležerno namestio u sedlu. – Nisam ni budala niti sam ovamo došao da bih se pogađao – rekao je.

Džej Denton kao da nije bio iznenađen odgovorom. – Šta onda? – zapitao je gledajući bajagi zainteresovano užareni vrh cigare i smeškajući se lukavim osmehom.

– Misis Rašton je nasledila ranč svoga oca. Namerava i da ga zadrži i najverovatnije ostane na njemu.

Denton je odmahnuo glavom i usne su mu se još više razvukle. – To neće moći, Holideje.

– Donela je novac kojim je spremna da plati dugovanja njenog oca.

Denton je ponovo odrečno odmahnuo glavom, a njegova zalizana kosa odblesnula je na sunčevim zracima. – Kasno je. Ja sam sada vlasnik i nikakav novac niti isplata duga više ne može da dođe u obzir.

Dok se počeo vrhom kažiprsta po bradi.

– Šta za vas znači dan ili dva, Dentone? – zapitao je. – Pogotovu kad uzmete u obzir da imate posla sa ženom koja je tek nedavno ostala udovica i nema nikakve bliže rodbine?

– Govorite reči koje me diraju pravo u srce – rekao je Denton ravnodušno i odbio gust dim u Holidejevom pravcu.

Dok je klimnuo glavom dajući na znanje da je shvatio Dentonovu ideju, a onda je dodao tiho. – Je li to vaša poslednja reč, mister?

– To je moja poslednja reč, Holideje. Sada se lepo pokupite i vratite nazad da misis Rašton saopštite da se do sutra uveče odseli sa mog ranča.

Dok je okrenuo svog konja trzajem vođica i usmerio ga nazad prema putu koji je vodio u grad. Vrhovima prstiju zagladio je zaliske kose koji su mu izviri-

vali ispod šešira, i s izgledom čoveka kome se ne žuri kao da pred sobom ima bezbrojne dane ovog sveta, okrenuo se ka čoveku sa kojim je maločas završio razgovor.

– Još ćemo se videti, Dentone – rekao je nemarno.

– Ne verujem – rekao je Džej Denton spremno kao zapeta puška. – Mislim da ćemo od sada pa dok smo živi biti milijama udaljeni, a to mi, priznajem, sasvim odgovara. Krenite, dakle, što pre i nemojte me više zamajavati. Moje vreme je skupo, ja sam poslovan čovek.

Dok je slegnuo ramenima, okrenuo svog konja i poterao ga uz blagu padinu. Prešao je preko vrha prevoja, a da za sobom nije čuo nikakav šum niti primećio neki sumnjiv pokret. Nije smatrao za potrebno da ubrza korak sve dok nije izmakao van domašaja pogleda sa ranča. Onda je petama podbo svog ždrépca u žestoki trk i tako je jahao više od jedne milje pre nego što se obreo u jednoj jaruzi koja mu je pružala sasvim siguran zaklon. Ali, mada je čekao više od pola časa, nije primetio nikoga, niti je primećio bilo kakav nagoveštaj da je Denton poslao nekoga za njim. Izašavši iz jaruge, uputio se nazad prema ranču Le-rejn Rašton i imanju koje je držala, mada više nije bila njegov zakoniti vlasnik.

*

Bilo je tačno podne kada se Dok zaustavio i sjahao da svom konju da malo vremena da predahne. Oslanjajući se na ostale informacije koje mu je Džim Hanover dao, proveo je jutro proveravajući granice onoga što je nekada bilo vlasništvo Džejka Birča. Našao je da je ranč u dosta dobrom stanju kada se uzme u

obzir dugotrajna suša od koje je trpela cela pokrajina.

Tek što se posle petnaestak minuta Dok vinuo u sedlo, na niskom prevoju sa druge strane potoka pojavila se neka osoba. Samo što je useo u sedlo, Dok je ponovo skočio nazad i izvadiвши revolver iz futrole odgurnuo je konja u stranu. Osoba na drugoj strani, međutim, nije nagoveštavala da svojim dolaskom nosi i neku opasnost, jer je njišući se levo i desno posrćući išla prema Holideju. Na kraju, pošto je pokušao da slabačkom rukom da znak mahanjem, čovek je pao na lice i kliznuo niz kosu obalu do ivice potoka. Pošto se čovek nije više pomerio, Dok je iskoristio krupnije kamenje u potoku kao most i prešeo preko potoka. Tek kada je prišao sasvim blizu, prepoznao je punačkog Lema Pričarda, šerifa Random Krika. Pričard je bio ugruvan i izgreban, a njegovo odelo prljavo od prašine i na nekoliko mesta pocepano.

Šerif je imao na telu dve rane od kuršuma; jednu na stomaku i drugu visoko na levom ramenu. Odelo mu je bilo prljavo i mestimično uprljano krvlju, a čizme prašnjave i poderane. Od njegovog konja nije bilo ni traga.

Dok se popeo na obalu potoka i pošao putem kojim je Pričard došao. Na mnogo mesta našao je tragove krvi, ali mada je prešao skoro pola milje unazad, Dok nije našao nikakav trag od Pričardovog konja.

Vrativši se nazad do šerifa, zatekao ga je još uvek u nesvestici. Dok ga je pažljivo digao i odneo do ivice potoka, gde mu je oprao lice, vrat, a zatim ramena i grudi. Kada mu je raskopčao košulju i otkrio ranu na stomaku, pri jasnoj svetlosti dana odmah je zaključio da je rana vrlo

teška i da će Pričard biti vrlo srećan ako tu ranu preživi.

Ipak, nešto se moralo učiniti. Bez hirurških instrumenata nije mogao intervenisati, pogotovu ne na ovom mestu, i Dok je priveo svog konja, digao telo onesvešćenog šerifa na sedlo, a onda i sam pojahao iza njega. U prvom momentu uputio se niz potok. Po njegovom računu grad se nalazio nekih sedam ili osam milja prema jugu.

Donevši odluku, Holidej se uputio ka gradu, računajući sa dosta razloga da Džej Denton pre jutra neće preduzeti nikakve nove korake protiv misis Rašton. Do tada, ako se ništa nepredviđeno ne desi, on će već biti na ranču sa njom.

Kada je ujahao u prašnjavu glavnu ulicu, presrela ga je gomila uzbuđenih građana predvođena Ajkom Krevijem. Dok je poterao svog konja ulicom do doktorove kuće, praćen ćutljivom i zaprepasćenom gomilom. Pošto se niko nije pojavio da mu pomogne da skine Pričarda sa konja, Dok je pozvao Hanovera i kada je ovaj pokušao da ustukne i da se sakrije iza drugih građana, Dokov glas je oštro, zapovednički odjeknuo u popodnevnoj tišini. – Sto mu gromova, Hanovere, prihvati Pričarda i unesi ga unutra. Neka nekoliko vas glupih lešinara pomogne, brzo!

Hanover je nevoljno izašao ispred gomile, ali ga je Ajk Krevi, kao da se odjednom trgao iz stanja obamrlosti, gurnuo prema konju Doka Holideja. Uz pomoć drugih građana koji su prišli podstaknuti Dokovim glasom, skinuli su Pričarda sa konja i uneli kuću, gde je doktor preuzeo brigu o njemu.

Razgnevljen ponašanjem građana, Holidej je namrgođen sjahao iz sedla, privezao konja za privezište i zamišljeno se zagledao niz ulicu. U tom trenutku Šeron

Krevi je sva izbezumljena izjurila iz saluna na ulicu. Zvuk njenih koraka privukao je pažnju gomile i većina njih su se uklonili u stranu da bi joj napravili prolaz do Holideja koji je očekivao. Prišavši sasvim blizu visokom pustolovu, Šeron je usporila, a u njenom pogledu mogli su se pročitati neverica, strah i briga.

– Potrebni ste mu, mnogo ste mu potrebni – rekao je Dok.

– Šta... šta se desilo? – zapitala je Šeron.

Bilo je to pitanje koje niko, do tog trenutka, nije postavio, ali očigledno je bilo da su sada svi žarko želeli da čuju odgovor.

– Najpre je teško pretučen, a onda ranjen na dva mesta – rekao je Holidej mračnog izraza lica.

– Vi... jeste li to vi učinili? – presekla ga je Šeron optužujućim glasom.

Dok je odbio gust oblak dima i odrečno odmahnuo glavom. – Ne.

– Onda budite ljubazni da nam objasnite, mister Holideje, kako je došlo do toga da Lem juče ujutro krene iz grada u jednom pravcu, a da ubrzo posle toga vi krenete u drugom.

– To je duga priča, mis Krevi – rekao joj je Dok mirnim glasom.

Šeron je stisnula pesnice i duboko udahnula. Grudi su joj ostale nadimane kao da je uzdah zadržala zarobljen u njenom lepom telu. – Hoću da znam – povikala je na njega.

Kroz prigušen žagor komentara koji se začuo sa svih strana, probio se kratak prost odgovor izgovoren mirnim sigurnim glasom. – Gospođice, ne vičite na mene. Bolje bi bilo da svoju energiju sačuvate i pomognete Pričardu. To je u ovom momentu mnogo važnije.

– Vikaću kad hoću i na koga hoću, vrag vas odneo – kriknula je prodorno

Šeron izgubivši svaku kontrolu nad sobom.

– Ja sam ga doneo ovamo – rekao je. – Da li bih to učinio da sam pucao na njega?

Još jedan trenutak Šeron je podrhtavala od nekontrolisanog besa a onda je vrlo lagano počela da se smiruje.

– Onda ... šta onda? – zapitala je sada sasvim mirna.

– Pričard zna odgovor na vaša pitanja i vi ćete, verovatno, biti prva kojoj će to reći, naravno ako se izvuče.

Sa tim rečima Dok Holidej se okrenuo, vrhom kažiprsta piknuo opušak cigare i prešavši preko ulice ušao u salun i stao pored šanka.

Stajao je tako u istom položaju kada je u salun ušao Ajk Krevi. Nije ni pokušao da se obrati Doku sve dok nije prošao iza šanka i poslužio svog usamljenog gosta njegovim uobičajenim pićem.

Tek tada, kroz čvrsto stisnute usne, barmen se usudio da kaže: – Šeron kaže da vi tvrdite da sa Pričardovom nesrećom nemate nikakve veze, Holideje. Je li to istina?

– To je istina.

– Šta se onda desilo?

– Naišao sam na njega južno od Birčovog ranča. Teturao se kroz preriju i najзад je pao. Pre nego što sam stigao do njega, on se onesvestio.

Krevi je nasuo čašicu viskija i sručio sebi u grlo, a onda se njegovo interesovanje opet vratilo Doku Holideju.

– Je li rekao nešto, pomenuo neka imena, ili nekoga grdio... je li učinio bilo šta od čega bismo mogli da pođemo?

– A šta bi bilo ako jeste, Krevi? – zapitao je Dok Holidej značajno.

Krevi je nabrao obrve na sredini čela i sakrio zamišljeno zelene oči.

– Pa, dodavola, on je naš šerif. Ne bismo mogli da pustimo da se nešto tako desi i da prođe bez posledica.

– Šta biste učinili i ako je dao neki trag od koga se može poći, mister? – uporno je nastavio da pita Dok.

Krevi se isprasio, pokazujući odjednom svoje nezadovoljstvo i svoju odlučnost.

– Učinili bismo nešto, Holideje. Možete vi misliti o nama šta vam je drago, i ne kažem da u izvesnoj meri niste u pravu što smatrate da nismo heroji, ali kada se desi nešto ovako kao što je prebijanje i ranjavanje našeg šerifa, onda mi građani, ni ja s njima, ne možemo jednostavno stajati po strani i ništa ne preduzeti. Pre svega, moramo da znamo ko je to učinio, a onda ćemo potražiti način kako da tog zlikovca izvedemo pred lice pravde.

Dok se osmehnuo, ispio svoje piće i izvadiвши iz džepa prsluka komad metalnog novca bacio ga sa zveketom na šank. Zatim se okrenuo i smireno rekao. – Želim vam svaku sreću, Krevi, i nadam se da ćete naći nekoga ko će vam pomoći.

Pošao je prema vratima i Krevi je doviknuo za njim: – A šta je sa vama, mister Holideje? Nameravate li da se jednostavno odšetate kao da vas se ništa ne tiče?

Dok je odgovorio ne okrećući se. – Ovo nije moj grad, mister, nego vaš.

Izašao je kroz leptirasta vrata, odvezao i pojahao svog konja i uputio se nazad prema ranču Lerejn Rašton.

*

Tek što je Dok Holidej useo u sedlo svog konja, niz stepenice doktorove kuće žurno je dotrčala Šeron Krevi. Po izrazu njenog lica moglo se zaključiti da je još vrlo zabrinuta i ne obraćajući pa-

žnju na grupice građana, ona se uputila pravo prema njemu.

– Lem možda neće preživeti, mister Holideje – rekla je usplahireno.

– I pretpostavljao sam da su mu šanse veoma male – odgovorio je Dok.

Šeron je zabacila dugu kosu koja joj je pala na lice i dignuvši glavu netremice se zagledala u njega.

– Ja ga volim. Ne želim da umre.

Želeći da okonča razgovor, obratio joj se umirujućim rečima. – Pa, eto, nadajte se ipak da će sve biti dobro. Pazite na njega i molite se, mis Krevi.

– Ako ipak umre, mister Holideje, kunem se da ću učiniti mnogo više od toga. Džej Denton mi je to učinio i on će mi platiti.

– Je li vam Pričard to rekao? – zapitao je Dok.

Šeron je ćutke odmahнула glavom i Dok je zapazio da, čak i u tom stanju krajnje rastresenosti, mlada devojka izgleda vrlo ljupko.

– Ne, Lem nije došao svesti. Ali, ko je drugi mogao učiniti nešto tako zločinačko? Denton maltretira i zlostavlja sve stanovnike ovog kraja već dugo vremena, godinama. To mora biti okončano.

– Pre nego što nekoga oborimo na plećke, madam, protiv njega se moraju naći čvrsti dokazi. To je vrlo prosto – rekao je Dok.

Šeron mu je prišla korak bliže, ali nije spustila ton. – A šta je sa napadom na diližansu? Zar to nije nikakav dokaz?

– Nažalost nije. Nije mogla da identifikuje napadače, a vozar je preminuo pre nego što je nešto rekao. Šta tu može da se uradi?

– A Lem? Šta je s njim? – nastavila je Šeron nervozno. – On je otišao iz grada da proveriti činjenice u vezi sa napadom na diližansu. Samo po sebi se nameće,

zar ne, da je posetio Dentona i verovatno ga optužio za zločin. U trenutku ljutine ili možda straha, Denton je uzvratio na svoj način, prebio ga i upucao. Meni to izgleda logično i dokazano. Šta ćete učiniti povodom toga?

Dok je iznenađeno digao obrve.

– Ja? Kakve ja veze imam s tim? – zapitao je.

– Da, vi, mister Holideje. Ako nam vi ne pomognete, ko će drugi? Sve ukazuje na to da iza napada na diližansu i Lema stoji Denton.

– Možda ste u pravu – rekao je tiho i zamišljeno.

– Jesam u pravu – prasnula je Šeron. – I vrlo dobro znate da jesam. – Zategla je pokretom ruke tanku bluzu na sebi, nesvesna da pod zracima sunca koje je obasjavalo sa druge strane, izgleda kao potpuno naga, kao oslikana u punoj lepoti njenog nabreklog devojačkog tela. – A recite mi samo još kako ste našli Lema? – zapitala je.

– Pao mi je pred noge – rekao je Dok.

– Gde? Dok ste odlazili iz grada?

– U blizini nekog potoka – priznao je Dok.

Šeron je bacila pogled duž prašnjave ulice do prerije koja se pružala van grada. U njenim očima zaiskrio je izraz zadovoljstva.

– U tom pravcu se nalazi ranč Birčovih – rekla je.

– Tako, pa šta? – zapitao je Holidej i uzdama poterao svog konja metar-dva nazad, spremajući se da pođe. – Moram da idem – dodao je.

– Da, shvatam, morate da idete. Znači prihvatili ste ponudu misis Rašton. Zašto i ne biste? – nastavila je Šeron da ga bombarduje. – Zašto ne biste iskoristili trenutak i izvukli korist iz teškog

položaja Lerejn Rašton? Da li vi uvek dobijate ono što želite, mister Glavni?

Dok je okrenuo svog konja prema njoj, ali nije pošao. – Devojčice, brinite se vi za vašeg Pričarda, a ne za mene. Ako me poslušate, nećete se mučiti s ožiljcima na duši koji će vam inače ovako ostati.

Bacivši uzgredan pogled na ljude okupljene na trotoaru, Dok je vođicama šljepnuo svog konja po vratu i ovaj je prešao u trk. Na kraju ulice, Dok je malo usporio i pogledom obuhvatio grad koji je jedva poznavao. Šeron Krevi je još uvek stajala tamo gde je pre nekoliko desetina sekundi ostavio i gledala za njim. Pokušao je da sebe uveri da mu ta devojka ne znači ništa, ali se ipak na neki način osećao obaveznim da joj pomogne. Ko bi drugi, kao što je mudro rekla, mogao pomoći? Progutavši psovku u grlu i setivši se da je bio veliki peh i igra sudbine što je od mnogih puteva gde se verovatno ništa ne bi desilo, izabrao baš ovaj, dodirnuo je petama svoga vranca i poterao ga u još brži trk. Džej Denton! Ne, došao je do zaključka da mu ne bi odgovaralo da Džeja Dentona pusti da olako prođe.

*

Zatekao je u dvorištu pored pumpe, krhku i vitku, sa dugom zlatnom kosom koja se prelivala na zracima zalazećeg sunca, s osmehom na punim zrelim usnama, odevenu u laku haljinu od pamuka koju je povetarac lepio uz njeno skladno izvajano telo. Kada ga je čula da dolazi, digla je pogled sa vedra za vodu i osmeh joj je zaigrao na usnama.

Kada je prišao bliže, ona je prestala da pumpa vodu.

– Mislila sam da si zauvek otišao – rekla je.

– Ne, nisam – odgovorio je. → Morao sam nešto da završim.

– Šta na primer?

– Razgovarao sam sa Dentonom.

Odjahao je do ulaza u kuću, sjahao iz sedla, odneo vedro sa vodom unutra i stavio ga na kuhinjski sto. Onda je skinuo šešir, stresao prašinu sa sebe i nezainteresovano se osvrnuo po kući. Za vreme njegovog odsustva ona je već bila izvršila neke izmene u rasporedu nameštaja. Možda, pomislio je, možda je ona želela da u ovu kuću unese nešto više svoje osobenosti.

– Razgovarao si sa Dentonom? – zapitala je, ali je to pitanje više bilo podstrek da Dok nastavi započeti razgovor.

– Da.

– I?

Dok je izdržao njen ispitivački pogled i nijedna crta na licu nije mu se promenila. – Rekao je da se do zalaska sunca moraš udaljiti s ovog ranča. – Dok je pogledao kroz prozor prema nebu. – Imaš još oko jedan čas vremena, misis Rašton.

– Misis? – pogledala ga je mršteći se, ali je iz njenog pogleda izbijalo i čuđenje, neshvatanje i neverica. – Zar posle... posle...

– Ti si još uvek ista osoba, zar ne? – zapitao je.

Lerejn je zbunjeno oborila pogled i okrenula glavu na drugu stranu da bi prikrila svoju zabunu. Osetila je da joj se duboko u duši skuplja gorčina i da prerasta u ljutinu. Odjednom, postala je toliko žestoka, toliko sigurna u sebe, da joj se sve činilo sitno u odnosu na njenu odlučnost.

– Da, pretpostavljam da jesam – rekla je pribravši se, rešena da od tada razgovara s njim njegovim jezikom i njegovim načinom razgovora. – Sada pošto

sam ti se podala, ti smatraš da sam mizerna, je li tako?

Dok je dozvolio sebi da se osmehne krajičkom usana i vrhovima prstiju pomilovao je po kosi. – Praviš probleme tamo gde ih u suštini nema, Lerejn – rekao je. – Imamo li nešto za večeru?

Lerejn je zinula od čuđenja i iz grla joj se oteo uzvik nestrpljenja i srdžbe. – Večera? – prasnula je. – U ovakvim trenucima misliš na to? Kakav si ti čovek, najgrublji i najsuroviji realista...

– Čovek mora da jede – rekao je i privukao stolicu do stola.

Lerejn ga je jedan trenutak zlovoljno posmatrala, a onda je slegnula svojim vitkim ramenima i udaljila se u kuhinjski deo dugačke ulazne prostorije. Dok je pripremala večeru, s vremena na vreme je bacala prezrive poglede prema Doku, koji se pravio da te poglede ne primećuje.

Kasnije, kada je poslužila večeru i pridružila mu se za stolom, njena zlovolja je nešto splasnula i ona se čak u jednom trenutku osmehnula.

Pošto su završili večeru, Lerejn je rekla. – Želela bih da raščistimo nekoliko stvarčica, Dok.

Dok je pogledao i u njenim očima zapazio izraz duboke zabrinutosti. – Hajde, reci – rekao je.

– Pre Klintona nisam poznavala nijednog čoveka, mislim, kao žena nisam poznavala – objasnila mu je. – I posle njega nisam upoznala nikoga, sve dok ti nisi došao. Pa, čak i tada, više od pola moje svesti bilo je obuzeto žaljenjem za tatom i Natanom, a onda pretnjom Džeja Dentona koja mi je stalno visila nad glavom kao Damoklov mač. No, uprkos svega toga, poželeva sam te i sada se malo osećam posramljenom što nisam mogla da se uzdržim. Nemoj me preži-

rati, Dok, niti me žaliti. Svaki čovek ima svoju sudbinu.

Dok je umornim pokretom ruke prešao po vilici i vrhu brade. – Biće sve u redu, Lerejn – rekao je – ako uspemo da preživimo Dentonovu osvetu. Mogao bi naići svakog trenutka, pošto je već več.

Podsećanje na stvarne, objektivne brige kao dodatak njenim ličnim brigama, vratilo je Lerejn brzo u realnost.

– Hoće li doći? Jesi li siguran da će doći?

– Nagovestio je to pred grupom svojih plaćenika. Koliko sam mogao da ga procenim, on je suviše ponosan da bi pokazao neku slabost. Svakako da će doći.

– Je neću otići odavde – rekla je Lerejn prkosno.

Dok je slegnuo ramenima i prilazeći vratima, proverio da li mu se revolver lako vadi iz futrole, a onda izašao na verandu u več koje se bližilo.

– Ostani u kući – rekao je. – Bez obzira šta se bude događalo, ne pokazuj se napolju. Ja ću se uhvatiti u koštac s njima kad dođu.

Lerejn mu je žurnim koracima prišla i dodirnula ga po mišićavoj ruci.

– Njegovi ljudi su već jednom pokušali da me ubiju, Dok, zašto onda ne bi pokušali još jednom?

– I hoće, pokušaće – bio je direktan odgovor bez rukavica i Dok se posle toga udaljio. Tišina oko njega nagoveštavala je velike neprilike i on je osetio da mu se nervi u iščekivanju sve više i više zatežu.

– Pazi na sebe – doviknula mu je.

– Ja uvek pazim na sebe – rekao je i lagano se uputio prema kosturu stare spaljene staje.

Jedan usamljeni jahač lagano je izjahao iz večernjeg sumraka i oprezno se uputio niz padinu prema čistini pred kućom. Posmatrajući sa vrata izgorele staje, Dok Holidej se prisetio sličnih trenutaka u svom životu i sličnih posetilaca koji su kao i sada dolazili uglavnom sa sličnim namerama. Uvek se radilo o biti ili ne biti, uvek je na kocki bio život ili njegov ili njemu neke bliske osobe. Glatko je izvukao revolver iz futrole i pošto je veštim pokretom okrenuo magacin i proverio da li je pun, vratio je revolver nazad u futrolu i nastavio da čeka. Iz kuće se nije čuo nikakav šum i jedna jedina svetiljka koja je osvetljavala prozore na fasadi zgrade, nagoveštavala je da je unutra i oko kuće sve uobičajeno tiho i mirno.

Izgledalo je da se konjaniku ne žuri, jer je dopustio svom konju da ide laganim hodom i da bira put koji mu najviše odgovara. Za to vreme konjanik je pokušavao da kroz polumrak što bolje osmotri okolinu kuće i predeo oko nje.

Dok je sačekao da se konjanik zaustavi kod privezišta ispred kuće i tek onda je izašao iz svog zaklona kod staje i doviknuo. – Tražite li nekoga, mister?

Konjanik se naoko dosta nervozno okrenuo, ali, mada je Dok očekivao da će se mašiti revolvera, pridošlica se savladao i njegove su ruke ostale nepomične na jabuci sedla.

– Dođite ovamo – rekao je Dok.

Konjanik je još jednom pogledao prema kući, a zatim je slegnuo ramenima, okrenuo konja od privezišta i okrenuo prema staji. Dok se nadao da će Lerejn Rašton poslušati njegov savet i da se neće pojavljivati, jer bi se time iz-

ložila opasnosti da pridošlica izvede neki trik i eventualno uspe da ih prevari.

– Stani tu gde si – rekao je kada se konjanik našao na nekih dvadesetak metara daleko od njega.

Jahač je zategao vođice, skinuo šešir i obrisao znoj sa čela. Čak i pri vrlo oskudnoj svetlosti večerjaja, Dok nije video sjaj znoja sa čela. Načinjeni pokret bio je, dakle, znak koji je konjanik nekome davao. Spustio je ruku na dršku revolvera.

Posle nekoliko sekundi ćutanja, posetilac je počeo razgovor. – Vi ste verovatno Holidej?

– Ja sam Holidej.

– Poslao me je mister Denton. Rekao je da ste možda još uvek ovde.

– I onda? – zapitao je Dok.

Posetilac je podigao glavu sa licem oštih crta i njegove tamne oči upile su se u Holideja. Radoznalo ispitivanje potrajalo je nekoliko sekundi. U njegovim očima nije bilo ni traga neke nelagodnosti ili straha.

– Mister Denton mi je rekao da u prolazu do grada svratim ovde i proverim da li se udovica odselila. – Pogledao je prema kući u kojoj je gorela svetlost. – Izgleda da nije.

– Nije i ne misli da bi trebalo – odgovorio mu je Holidej na njegovu primedbu.

Izraz lica Dentonovog najamnika jedva primetno se promenio. Njegove oštre crte postale su još oštrije.

– Pa, mislim da bi za nju bilo najbolje ako bi se predomislila, Holideje, a vama bih rekao nešto drugo. Ako ste joj prijatelj, vi ćete je ubediti da se sa mister Dentonom ne kači i da mu ne zadaje glavobolju. On je časno i pošteno kupio ovaj ranč i pravo je da njime zagospodari.

Dok je koraknuo dva koraka prema posetiocu, mašući u hodu rukama pored tela. Zastao je i rekao. – On je obesio njenog oca i ubio njenog brata, mister. Je li to časno i pošteno?

– Što su zaslužili to su i dobili.

Dok je zagrizao donju usnu praveći se kao da razmišlja o onome što mu je konjanik došljak rekao i za to vreme prišao još dva koraka bliže. Ali, za razliku od maločas, od njegovog prilaženja došljak se ovoga puta nelagodno promeškoltio u sedlu. No, i ovaj put nije pokušao da se maši pištolja. To nije nimalo iznenadilo Holideja, jer je dobro znao da će revolveraš na kraju ipak pribeći svojoj igri. Dobro je poznavao takvu vrstu ljudi i znao je na šta može računati. Dok se približavao ka konjaniku, kradomice je proverio levo i desno od sebe da li se nešto možda miče, pazeći da revolveraš ne primeti pravac njegovog pogleda. No, zapazio je da se nigde nije micalo i, sem slabog šuma vetra, ništa drugo nije se čulo.

– Kada su te ispovrteli iz pelena, verovatno si dobio neko ime? – zapitao je Dok, ukrštajući pogled sa sve žustrijim došljakovim pogledom. Došljakovo lice se naoblačilo i usne su mu se razvukle u lukav osmeh otkrivajući žute krnjave zube. Desna ruka mu se lagano spustila prema opasaču sa revolverom.

– Pun si otrova, Holideje – rekao je glasom koji je podsećao na rezanje razdraženog psa – a to mi se ne sviđa. Tačnije, ovaj razgovor me nervira. Ali, naređeno mi je da ne dolazim u sukob s tobom.

– Naređeno ti je da ne dolaziš u sukob sa mnom? – ponovio je Dok, praveći začuđeno lice. – Čak ni posle toga pošto sam smakao dvojicu tvojih podlih drugara, mister?

Konjanik je čvrsto stisnuo vilice, što je ukazivalo da je ljut. Prsti njegove desne ruke zgrčili su se poput kandže.

– Ako govoriš o dvojici budala koji su na onaj svet otišli polupijani, Holideje, onda moraš da shvatiš jedno: oni nisu bili ljudi od neke vrednosti kao što nisu ni sada.

– Ti si jahao s njima. Bili ste prijatelji – navaljivao je Dok, pitajući se koliko će još vremena proći pre nego što revolveraš povuče pištolj i obračun počne.

– Ja sam jahao sa mnoštvom ljudi – bio je tih i miran odgovor.

– Sa huljama i nitkovima – rekao je Dok bez okolišenja.

Mišić na konjanikovoj vilici se grčevito uvila i u njegovim očima planuo je bes. A onda se njegov pogled preselio sa Holideja na neravan proplanak iza staje.

– Sto mu gromova, Holideje... – zaustio je, a onda je prasak pucnjeva zaglušio ostatak njegovih reči.

Dok se bacio u stranu, otkotrljao se nekoliko puta i ustao sa revolverom u ruci. Kiša kuršuma ispaljenih na njega, bezopasno se zarila u tlo na mestu gde je stajao pre toga.

Čovek sa kojim je Holidej do tog trenutka razgovarao, upinjao se da ovlada uplašenim konjem koga je iznenada pucnjava naterala da se propinje i bacaka nogama. Holidej je ipak uspeo da ga jednim hicem pogodi u rame.

– Beži, Bide – dovikivao je jedan od dvojice koji su jurili prema Holideju i uljezu sa strane gde se nalazila staja, pucajući obojica iz po dva revolvera.

Okrenuvši se na petama, Dok Holidej je ispalio dva hica. Viši od dvojice napadača grčevito je digao obe ruke uvis i revolveri su ispali iz njegovih beživotnih prstiju. Holidejev prvi metak pogodio ga je u grudi. On je uspeo da pređe

još nekoliko koraka, a onda su ga kolena izdala, pogled mu je postao staklast i on se srušio licem u prašinu.

I drugi Holidejev kuršum pogodio je svoj cilj. Drugi napadač pao je na kolena s izrazom duboke neverice na licu. Iz velike rane na vratu šikljala je krv i kvasila mu košulju i odelo. Umesto reči, iz njegovih usta začulo se prigušeno krkljanje i on se srušio na stranu gde je ostao da leži bez pokreta.

Dok je ciknuo besno. – Baci revolver, mister!

Bid se ispravio, zatim se zanjihao, a onda je šakom leve ruke pokrio ranjeno rame. Krv je počela da curi između njegovih prstiju.

– Baci revolver smesta ili ćeš se pridružiti svojim prijateljima u paklu!

Bidov pogled se prošetao sa Holideja do mesta gde su na zemlji ležali dvojica nevaljalaca. Promuklim glasom izgovorio je nešto što je ličilo na psovku, osvrnuo se sumorno oko sebe, a onda bacio revolver na zemlju. Dok je prišao napred, uzeo revolver i zadenuo ga sebi za pojas. Zatim je dograbio Bida za rame i gurnuo ga u pravcu kuće. Na glavnim ulaznim vratima stajala je Lerejn Rašton. Lice joj je bilo blede i dok je gledala kako Dok prilazi gurajući pred sobom ranjenog revolveraša, kršila je prste od uzbuđenja.

Pokušavajući da i dalje igra svoju igru, Bid je rekao. – Svršio si svoje, Holideje. Nemaš više nikakvih šansi da se živ izvučeš iz ovog kraja.

– Može biti da i ne želim da živim – odgovorio je Dok Holidej, a onda mu rukom dao znak da se zaustavi na desetak metara daleko od vrata.

Još uvek uvijajući uplašeno ruke, Lerejn je pogledala u pravcu u kojem su

ležala dvojica napadača i rekla: – Ubili ste ih! Ubili ste još dvojicu!

– Pa, šta sam mogao drugo? Na kocki je bila moja glava! Oni ili ja, drugog izbora nije bilo – odgovorio je na to Holidej. Zatim je pokazao na Bida. – Šta da uradim s ovim podmuklim nevaljalcem?

Lerejn je uplašeno pogledala Bida, a onda je nervozno ustuknula prema vratima i ćutke odmahнула glavom. Progovorila je tek posle nekoliko sekundi, kada se pribrala od prvobitnog šoka.

– Ne želim da imam bilo kakve veze s njim. Ne želim nikada više u životu da ga vidim. – Digla je polustisnute pesnice do ojađenog lica i žalosnim glasom prošaputala. – Oh, bože moj!

Dok se setio da je nedavno čuo sa njenih usana te iste reči, samo sa drugim prizvukom. Uzdahnuo je duboko, izvadio Bidov revolver iz pojasa i izbacio metke iz magacina na zemlju.

Zatim je bacio revolver Bidu i rekao. – Vрати se odakle si došao i obavesti Dentona. Reci mu šta se desilo i šta će se opet desiti ako se još neko od njegovih ljudi ovde pojavi. Reci mu da mu poručujem da se povuče.

Bid je držao prazan revolver u ruci i tmurnog izraza lica zurio u njega. – Nećete me pustiti da odem – rekao je optužujućim glasom. – Čim budem okrenuo leđa, vi ćete me ubiti. Znam ljude vašeg kova.

– Ne poznaješ me ti, čoveče, niti ćeš me ikada poznavati – odgovorio mu je Dok da bi ga umirio. – Penji se na konja i odlazi.

Lerejn ih je obojicu radoznalo pogledala pre nego što je ušla u kuću i zalupila vrata za sobom. U sumraku koji je vladao na proplanku pred kućom, Dok Holidej je s uperenim revolverom po-

terao Bida na mesto gde je stajao njegov konj. Našavši se u sedlu, Bid je vratio prazan revolver u futrolu i opet se sumnjičavo zagledao u Holideja.

– Sledeći put, ovde ili u gradu, Holideje, bilo na kom mestu, biće nas dvadesetak. To je preveliki broj za svakoga, makar koliko da je vešt i hrabar.

– Trebaće svih dvadeset, čak možda ni to neće biti dovoljno – rekao je Dok i šakom udario konja po sapima. Kada je Bid odjahao, Holidej se laganim korakom uputio ka kući. Proći će jedan čas dok Bid stigne na Dentonov ranč i odnese vest o događaju, još jedan čas da Denton okupi ljude i stigne do Birčovog ranča. Dva časa, znači.

Kada je ušao u kuću, Dok Holidej je zatekao Lerejn za stolom za kojim su kratko vreme pre toga večerali. Kosa joj je neuredno padala na ramena, a iz lica su joj bile nestale sve životne boje, tako da je izgledala starija nego što jeste.

– Bilo bi bolje da se brzo spakuješ – rekao je.

Lerejn je digla glavu iznenađena njegovim predlogom, ali se nije usprotivila. Tromo je ustala sa stolice i učinila uzaludan pokret da kosu dovede u red.

– Dok ne završim ovaj posao sa Dentonom, bićeš bezbednija u gradu.

– Sigurnija s kim? – zapitala je. – Tamo nema nikoga ko bi mi pomogao.

– Kada Dentona ne bude bilo, mnogo ljudi će smoći snage da brane ono što je njihovo.

– Ali Denton... On... će te ubiti!

Dok je i na to imao spreman odgovor, ali ga nije izrekao, znajući da bilo šta što bi rekao ne bi moglo da je umiri.

Okrenuvši se na petama, izašao je da joj pripremi konja.

*

Lem Pričard je otvorio oči i zagledao se u visoku tavanicu iznad sebe. Nije znao gde se nalazi ni kako se tu našao, a budući da je bio po prirodi oprezan čovek, ostao je nepomično da leži, nastojeći da se priseti šta se za poslednjih nekoliko časova odigralo.

– Leme?

Ženski glas prožet zabrinutošću začuo se iz drugog kraja sobe i on je okrenuo glavu u tom pravcu, što je prouzrokovalo prodoran bol u predelu pleksusa. Kada je ugledao Šeron Krevi kako ustaje sa stolice i prilazi mu, obuzeo ga je val olakšanja i zadovoljstva.

– Šeron – promucao je.

Ona je prišla do ivice kreveta i uzela ga za ruku. Dodir njene ruke je bio topao i blag.

– Oh, Leme, kako se osećaš? – zapitala je i suze radosnice su se zakotrljale u njenim lepim plavim očima.

Na to pitanje Pričard nije mogao da odgovori jednostavno zato što ni sam nije znao. Telo mu je bilo potpuno utrnuo, a osećao se tako slab da je jedva mogao da obuhvati njenu tanku ruku.

No ipak, imao je dovoljno snage da kaže: – Mislim da sam dobro. Šta se desilo?

Šeron mu je bolje namestila jastuk ispod glave, ujela se za usnu i onda sela na ivicu kreveta. – Mister Holidej te je doneo, Leme. Zar se ne sećaš?

– Holidej – ponovio je Pričard i namrštio se. Vrlo dobro se sećao Holideja, samouverenog, drskog pustolova koji mu je zadao samo nevolju od prvog momenta kada je dojahao u Random Krik. Pa ipak, negde u dubini podsvesti, Pričard je imao neki nelagodan osećaj da zbog nečega Holideju treba da bude

zahvalan. Devojčine reči podgrejavale su taj njegov osećaj.

– Doneo me... otkuda? – zapitao je.

– Rekao je da te je doneo sa nekog potoka. Našao te je kako se teturaš teško povređen od batinanja i jedne rane od metka. Kad si se onesvestio, mister Holidej te je doneo u grad doktoru.

Pričard je sklopio oči puštajući da mu se misli vrte nazad. Setio se da je video Holideja kako sa revolverom u ruci prelazi preko potoka i prilazi mu. Setio se da se tada pitao kako se desilo da se Holidej u tom trenutku nađe tamo u pre-riji kod potoka. Odjednom mu se vratilo sećanje o događajima koji su doveli do njegovog sadašnjeg stanja.

– Prokleta svinja Denton! – uzviknuo je divlje.

– Molim te, Leme, ne uzrujavaj se. Doktor je rekao da moraš da miruješ možda čak i dve nedelje. Čak ni tada rane ti neće biti sasvim izlečene.

– Rane? – zapitao je Pričard začuđeno. Pogledao je zavoj na sebi, bojeći se da će saznati svu težinu svojih povreda. Pri- neo je ruku levom ramenu i zgrčio lice kada mu je pritisak na zavoj izazvao bol u grudima i u ruci. Rana, i to teška, bila je stvarnost.

– Za ovo će Denton platiti – rekao je devojci. – Ovaj put nije ostavio nimalo sumnje koliko daleko je spreman da ide.

– Misliš da te je on ranio? – zapitala je Šeron.

Pričard se zavalio na uzglavlje teško dišući od napora.

– Sigurno je bio on. Pogledao sam mesto gde je po rečima Lerejn Rašton izvršen napad na diližansu. Tragovi, sasvim jasni, vodili su pravo do konjskog korala na njegovom ranču. S tim dokazom otišao sam kod njega i saopštio mu da su neki od njegovih najamnika pucali

na diližansu sa namerom da ubiju misis Rašton. Denton nije ni pokušao da to ospori, što me je začudilo. Zatražio sam od njega da mi izruči počinioce dela.

– Nemoj sada više da govoriš – zamolila ga je Šeron. – To je završeno...

– Vraga je završeno! – prasnuo je Pričard. – Još nije ni počelo. – Pogledao je Šeron napadno i nastavio: – Bio sam velika budala, Šeron. Mislio sam da ću ovom gradu uštedeti nevolje ako Dentonu malo progledam kroz prste, a on je sa mnom igrao igru, vukao me za nos, i mene i ceo grad, dok nije postao dovoljno moćan da može svima reći da idu dođavola.

– Molim te, Leme, ne uzrujavaj se, sada ništa ne možeš da učiniš da to ispraviš. Šta je bilo bilo je, a ti moraš da se odmaraš dok ne budeš opet dovoljno snažan. Onda možemo otići odavde ako hoćeš. Ima i drugih gradova. Neka Dentonu ostane ovaj, mi ćemo naći svoj u kome se može lepo živeti.

Pričard se netremice zagledao u nju. – Zar posle ovoga što mi je učinio da dignem ruke i jednostavno odem?

– On će te ubiti, Leme. Ne možeš ga pobediti. Niko ga ne može pobediti.

– Moram da pokušam.

– I da izgubiš glavu? – povikala je Šeron na njega. – Zbog čega? Da bi Džej Denton neopozivo dokazao da niko, pa čak ni predstavnik zakona ne može da mu se suprotstavi? Da li to želiš? Da li želiš da pogineš ni za šta, Leme?

– Niko ne želi da pogine – rekao je.

– Onda lezi mirno i leči se. Ni rančeri ni građani nisu učinili ništa da sebi pomognu, je li tako? Oni su ljudi bez vrednosti, bez značaja. Ali, ti značiš nešto Leme, značiš meni i ja značim tebi.

Pričard je pogledao očima u kojima su se ogledali nedoumica i očajanje. Znao

je da je još suviše slab da ustane i slušio je da će proći mnogo dana pre nego što bude mogao da stane na noge. Zato je odlučio, radi mira u kući, da joj za sada ne protivureči.

– O keaj, Šeron! – rekao je. – Nemoj se uzbuđivati.

U tom trenutku vrata su se otvorila i u sobu je upao doktor. Kritički je pogledao Šeron, a onda je pregledao Pričardove zavoje. Videvši da je sve u redu, malo se odobrovoljio.

Polazeći ka vratima rekao je. – Potrebni su mu mirovanje i tišina, mis Krevi. Sumnjam da će imati i jedno i drugo dok ste vi u blizini.

Šeron se nije usprotivila. Uzela je svoj šal sa naslona stolice pored prozora, vratila se nazad do kreveta, dodirnula Pričarda usnama po obrazu, lako se poklonila glavom doktoru i izašla napolje. Pričard je neko vreme osluškivao ujednačen ritam njenih koraka, a onda je sklopio oči. Zar se moralo desiti da od svih ljudi u gradu za spas života bude obavezan čoveku kome je želeo da vidi leđa. To je ironija sudbine. Pa ipak, začudo, nije mogao da mrzi Holideja. Holidej je znao šta hoće i šta može i Pričard je poštovao takve ljude. Konačno je zapao u dremež, a malo kasnije u čvrst san ozdravljenja.

*

Na povratku prema ranču Džeja Dentona, gde je trebalo da odnese Holidejevu poruku, Bid Viler je zastao kod jednog potoka i tu otkrio da mu je rana na ramenu teža i opasnija nego što je mislio. Sada, kada je prošla prva opasnost od udara olovnog taneta, bol je počeo da mu razlama grudi, vrat i ruku. Mada je

bilo toplo, hladan znoj mu je rosio čelo. Samo da izdrži da stigne do ranča.

Psovao je Dentona i sebe i dvojicu svojih pratilaca koji su ga tako gadno izneverili. Bilo mu je drago što su ti kućkini sinovi mrtvi. Srećan im put u pakao!

Viler je obrisao znoj sa čela. Izbivši malo kasnije na vrh uspona, naterao je konja u brzi trk, želeći da ostavi utisak kao da nije sasvim pobeđen i ponižen. Uz malo laži, ubediće Dentona da je Holidej imao na svojoj strani svu sreću na svetu i da on, Bid, želi da ga još jednom uzme na nišan. Ali taj hitac, odlučio je nevaljalac, biće hitac iz zasede i neće promašiti. Holidej je već mogao računati da je mrtav.

Kada je zaustavio konja kod privezišta ispred Dentonove kuće i kada je Denton izašao napolje, psujući što ga vidi da se vratio sam, Viler je rekao: – Čekao nas je u zasedi i ubio Kulsona i Somersa pre nego što smo shvatili šta se događa, a onda je pogodio i mene.

Bid Viler je raskopčao svoju krvavu košulju, otkrio ranu koja je grozno zjapila, a onda je sjahao iz sedla. Bol u ramenu brzo je postajao sve jači i on je znao da će proći kroz paklene muke pre nego što svane jutro. Ali, nadao se da će ostati živ, a to je bilo najvažnije.

– Kako se to, dođavola, moglo desiti? – procedio je Džej Denton kroz zube kao da reži. – Jedan čovek i jedna ženturača da srede tri čoveka. To je nemoguće!

Viler je prkosno izdržao njegovo mahitanje. – Očekivao nas je i nije nam pružio nikakvu šansu, rekao sam. Videli smo ženu na vratima i sve je izgledalo kao da nas očekuje da pridemo. Kada smo pošli da je izbacimo iz kuće, Holidej je pripucao bez opomene. Mi smo bili na čistini, a on u zaklonu, a sem toga, već se bio spustio sumrak.

– Budale, idioti, glupani! – zaurao je Denton. Tresnuo je svom snagom pesnicom po ogradi verande i besno iskladenim očima presekao Vileru. – Rekao si da ćeš to srediti, grom i pakao. Rekao si da mogu računati za Holideja kao da je već mrtav!

Viler je tiho opsovao sebi u bradu, jer su iz kuhinje i spavaonice počeli da pristizu ostali Dentonovi ljudi, radoznali da čuju šta se dogodilo.

– Smiri se Džeje – rekao je ukočeno. – Ranjen sam i kao što vidiš rana nije obična ogrebotina. To je dovoljno za jednu noć, nije mi potrebna još i tvoja vika, zar ne?

– Vraga je dovoljno. Ja te plaćam, Vileru, i to bogato, ali znaj da ja plaćam samo rezultat. Gubi mi se s očiju.

– Čekaj malo Džeje, rekao sam ti već...

– Ono što si mi rekao znači da sam poslao budalu da nešto završi a ta budala je zabrljala. Pošalji mi Levina ovamo. Možda je trebalo da se prvenstveno oslonim na njega, umesto što sam slušao tvoje hvalisanje.

Viler je stisnuo usne, ali pre nego što je stigao da se udalji iza ugla ranč kuće, pojavio se jedan visok mršav čovek, obučen u crno odelo. Pridošlica se usiljeno osmehnuo Vileru, a onda se korakom dokonog šetača popeo na verandu i izašavši na svetlost petrolejke, kucnuo rukom po sedefnoj dršci svog „kolta“.

– Moja cena za Doka Holideja se nije promenila, Džeje. Da li ću sada i ja dobiti šansu da ga sredim?

– Hoću da taj čovek bude mrtav – rekao je Džej Denton smrknuto.

– Možeš računati kao da je mrtav – rekao je visoki revolveraš odlučno.

Viler se okrenuo prema revolverašu. – Ja još nisam ispao iz igre, Levine. Prema

tome, nemoj da ti na um dolaze neke nastrane ideje.

Levin se zlobno nasmešio i pokazao rukom Vilerovo okrvavljeno rame. – Čini mi se da izvesno vreme nećeš moći da mrdneš dalje od postelje, Bide. Možda će to biti bolje za tebe, jer ćeš ležeći na krevetu imati dovoljno vremena da smisliš još neku priču kojom ćeš opseniti momke.

Viler je pošao rukom ka dršci pištolja, ali se revolver za tren oka našao u Levinovoj ruci. Istovremeno zategao je obarač i gadan osmeh mu se razlio licem.

– Uvek sam želeo da ti kažem, Bide, da nikada nisi bio dostojan da se ravnáš sa mnom. Sada mi se ta prilika pružila i ja ti govorim ono što mislim. Ali, ja sam čovek korektan. Ti si ovde bio prvi i ja sam ti ostavio vremena i prostora da se pokažeš. Sada se to izmenilo. Ti si iskoristio svoju šansu i upropastio je. Na mene je došao red da pokažem šta vredim i ja kažem da ću našeg prijatelja Holideja ubiti i njegovo telo isporučiti ovde pre jutra. O kej? – i okrenuo se prema ljudima koji su slušajući stajali u senci na čistini. – Tome, ti i Ben možete poći sa mnom ako hoćete. Ostali bi samo mogli smetati.

Još uvek razmišljajući o rečima Ejasa Levina, Viler je ispratio pogledom visokog revolveraša koji se, gazeći čvrstim korakom udaljio, praćen dvojicom drugih revolveraša. Ostali Dentonovi ljudi stajali su i ćutke posmatrali šta se događa, očigledno rešeni da ostanu po strani u konfliktu između dvojice glavnih revolveraša.

Džej Denton je sa verande pažljivo posmatrao Vilera. – O kej, Bide, nisi ti prvi i jedini koji je potcenio Holideja. To se i meni desilo kad sam mu danas dozvolio da ode. Trebalo je da u njemu

prepoznam ono što jeste, pustahiju spremnog na sve i vraški spretnog na revolveru.

Viler ga je pogledao ćutke. Blaži Dentonov stav došao mu je kao melem na povređen ponos. U očima drugih, njegov autoritet će ipak ostati neokrnjen i to je revolverašu bilo vrlo važno.

– Nije ipak sve izgubljeno – nastavio je Denton. – Ako ga Ejs sredi, biće sve lepo i dobro. Ako on ne uspe, onda časna reč, ja ću vam pokazati kako se treba obračunati sa skitnicom koja je upala u sferu mojih interesa.

Denton je pogledao tamo gde je na kraju dvorišta Ejs Levin ulazio u štalu, a onda je pogled vratio na rever svog sakoa, odakle je vrhom prsta piknuo nekoliko trunki prašine koje su se tu našle.

Denton se zlokobno osmehnuo na svoje ljude i nastavio.

– Prekosutra, čim Holidej bude uklonjen s puta, svi ćemo otići u grad. Ali... – Zastao je u pola rečenice i sa ciničnim osmehom pogledao svoje ljude. – Ovaj put dajem vam odrešene ruke da radite šta hoćete i kome hoćete. Tražim samo da postupate tako da tim gradskim budalama i njihovim bogobojažljivim ženama utuvite u glavu da nije pametno suprotstavljati mi se na bilo koji način. Grad će biti naš, ljudi, stvari, životinje, sve!

Bid Viler je skoro zaboravio na bol dok je slušao Dentonove raskalašne reči. Znao je da rančer planira da u svoje ruke uzme sve zemljište u okolini grada, ali, da će se usuditi da uzme i grad...

Obuzet sumnjom rekao je: – Jesi li spreman za to, Džeje?

– Ko će me sprečiti? – bio je Dentonov oštar odgovor.

Ljudi su se zgledali, očigledno zadovoljni pri pomisli da im udobnost i uži-

tak gradskog života neće još dugo biti uskraćivani. Denton ih je, dođuše, i dosada dobro plaćao, ali im nije dozvoljavao da se provode onako kako su oni želeli. Zeleno svetlo za dugo obuzdavanu razuzdanost oduševilo ih je i pridobilo da za Dentona učine sve što od njih bude tražio. Samo je Viler bio donekle rezervisan.

– Da li će glavni čovek biti Levin ili ja, Džej? – zapitao je.

Denton ga je nekoliko trenutaka radoznalo posmatrao, a onda se osmehnuo polovinom usta. – Bide, moj glavni čovek će sam izbiti ispred ostalih i svaki onaj ko ne bude hteo da radi pod njegovom komandom, može sesti na konja i odjahati. A sada, pođi da nekako prikrpiš to rame, pa idi u grad kod lekara. Ostani tamo noćas, i ako budeš mogao, poveži se s Ejsom i drugom dvojicom, pa se s njima vrati sutra ujutru.

– A šta ako Holidej sredi i Levina? – zapitao je Viler značajno.

– Neće – odgovorio je Denton samouvereno. Ejs je imao priliku da nešto nauči na tvojoj grešci i biće oprezan.

Rekavši to, Džej Denton se okrenuo i vratio u kuću, ostavljajući Vilera zamišljenog i tmurnog. Ranjeni revolveraš je sjahao, dobacio uzde svog konja jednom kauboju i uputio se prema kuhinji. Tamo mu je kuvar kako-tako previo ranu. Njegovo lečenje sastojalo se u tome što je Vileru prethodno dao da ispije pola boce viskija, a onda je posekao komade pokiđanog mesa i vratio polomljenu kost nazad na njeno mesto. Na kraju je spržio ranu usijanim nožem. Kada je nož dodirnuo ranu, Viler je kriknuo i onesvestio se. Kuvar je onda čvrsto pritegao ranu i posle toga su dvojica iznela Vilera iz kuhinje.

Ako se te noći Viler probudio, on to nikome nije rekao. Ostao je na svom ležaju i ni na kraj pameti nije mu palo da odjaše u grad i da tamo eventualno postane meta još jednog Holidejevog metka. Što dalje od toga đavoljeg čoveka koji je znao sva lukavstva ovog sveta.

*

Ejs Levin se nije nikoga bojao iz prostog razloga što je, svaki put kada je morao svoj život da stavi na kocku, iz obračuna uvek izlazio kao pobednik. Njemu nije bilo važno da li su ljudi koje je poslao na onaj svet bili brzi na revolveru ili ne. Imali su svoju šansu i izgubili su svoju igru, to je sve.

Zaustavivši se na uzvišenju odakle se pružao pogled na ranč kuće Lerejn Rašton, nekoliko puta je izvadio i vratio revolver da bi proverio da li se lako vadi.

Zadovoljan što mu nikakve pripreme nisu potrebne za odmeravanje sa Dokom Holidejem, hladno je pogledao svoje pratioce i rekao. – Sve što treba da radite to je da mi čuvate leđa. Ako se ona ženska pojavi uklonite je s puta.

Dvojica kauboja koji još uvek nisu bili načisto da li je za njih srećna ili nesrećna okolnost što su uzeli učešće u ovoj operaciji s Ejsom Levinom, nisu odgovorili ništa. Noć je bila tiha, vetar topao i sa malo sreće, sutra ujutru će biti slavljani kao heroji. Nezavisno od hiljadu dolara koje će im Denton dati, obavljanje ovog posla staviće ih u nešto viši rang nego ostale ljude iz grupe i omogućiće im da i ubuduće polažu pravo na nešto veći udeo u plenu i druge privilegije koje taj rang prati.

Levin je pošao prvi niz padinu preko čistine kojom je brisao topli noćni vetar. Pažljivo je osmotrio ceo ranč, a posebno

staju za seno i kada su bez ikakvog znaka otpora stigli do privezišta ispred kuće, na njegovom licu ukazao se izraz nelagodnosti.

– Možda je neka podvala – promrmljao je. – Budite na oprezu.

Sjahao je tiho iz sedla i pažljivo se popeo na verandu. Kada je pod njegovom težinom jedna daska škripnula, on se desnom rukom tako munjevito mašio revolvera da su se Tom i Ben zgledali u neverici. Levin je stao nepomičan kao kip, sa revolverom uperenim u vrata, ali prošlo je dva minuta, a ništa nije poremetilo tišinu niti se bilo šta drugo desilo.

Levin je oprezno prišao vratima i levom rukom okrenuo kuglastu kvaku. Utvrdivši da su vrata zatvorena, vratio se natraške do prozora i pokušao da dignu krilo, ali, nije mogao da ga pomeri. Sada već nestrpljiv, odmakao se nekoliko metara od vrata i uzevši zalet razvalio ih snažnim naletom ramena. Od zaleta je uleteo unutra i pručio se po podu gde je ostao da leži zapetog revolvera i nerava napetih do pucanja.

Na suprotnoj strani, Tom i Ben su čekali. Kada je posle Levinovog bučnog upada ponovo zavládala tišina, Ben je doviknuo poluglasno.

– Jesi li čitav, Ejse?

Ejs Levin nije odgovorio ništa, već je ustao i kresnuo palidrvce. Našavši stonu lampu, prineo je palidrvce fitilju. Pri bleđutoj svetlosti petrolejke utvrdio je da je kuća prazna. Otvorivši vrata, zagledao se mrgodno u Toma i Bena.

– Izgleda da je pobegao – rekao je Levin naprasito.

Tom je pogledao prema staji. – Možda je ipak neka klopka – primetio je.

Levin je odmahnuo glavom. Poneo je svetiljku do svog konja i tek kada se našao u sedlu, ponovo je progovorio. – Nije.

Smatram da je posle Vilerove vizite Holidej ubedio udovicu da se spakuje i ode.

– Neće smetati ako ipak proverimo staju – predložio je Tom ponovo.

Levin ga je nestrpljivo pogledao, ali je ipak rekao. – O kej, proverite. Ja odlazim.

– Kuda? – zapitao je Ben.

– U grad – bio je Levinov kratak odgovor. Posle tih reči zamahnuo je i bacio petrolejku na ulazna vrata kuće. Staklo je prsnulo i plamen je liznuo uz zidove i raširio se u unutrašnjost kuće sledeći trag rasutog petroleja.

Levin je mamuznuo i poterao ga u trk. Tom i Ben su žurno izmenjali mišljenja i zaključili da Levin verovatno zna o tim stvarima više nego oni, pa su pojahali konje i požurili za njim.

*

Dok Holidej je udesio s Ajkom Krevijem da se Lerejn Rašton smesti u jednu od soba na spratu iznad saluna. Posle jahanja sa ranča, Lerejn je bila umorna i Dok je znao da joj je potreban odmor. Ujutru, bilo da dotle reši sukob sa Dentonom ili ne, nameravao je da pođe svojim putem. Grad ga više nije privlačio, a nije osećao ni obavezu da u njemu dalje ostane.

Dok je pružio ruku i otvorio vrata. Kao da mu je čitala misli, Lerejn je odjednom postala nervozna i lice joj je dobilo nezveren preplašen izraz.

– Ne ideš valjda? – zapitala je i strah je raširio zenice njenih divnih plavih očiju. Zakoračila je jedan korak prema njemu i instinktivno učinila pokret rukama kao da želi da ga zadrži.

– Ovo je grad – podsetio je. – Čak i da nismo u gradu ne verujem da bi želela

da noćas budem s tobom. Možda drugi put, na nekom drugom mestu. Zakoračio je u hodnik, ali, Lerejn je hitno prešla preko odaje i dograbila ga za mišicu.

– Ali... ne smeš me ostaviti samu – zavapila je. – Šta će biti ako opet dođu, možda i sam Denton lično?

– Ovde ćeš biti bezbedna – rekao je uklanjajući njenu ruku sa mišice. – U svakom slučaju, ja neću biti daleko.

– Ostani ovde – rekla je i opet pokušala da ga uhvati za mišicu. – Molim te, Dok, ostani. Ne želim da budem sama. Ne mogu da podnesem da ostanem sama.

Dok je nežnim ali odlučnim pokretom zadržao na vratima sobe i zatvorio ih. Zadržao je kuglu kvake čvrsto u ruci, dok je ona pokušavala da ih otvori i pustio je kvaku tek kada je ona odustala od pokušaja i kada je čuo da se udaljila od vrata. Sačekao je još nekoliko sekundi, a onda se uputio ka stepeništu. Osećao se kao da je zatvorivši vrata za sobom, zaključio i jedno poglavlje svog života. Sklopio je oči i stresao ramenima kao da sa sebe zbacuje neki teret.

I ranije se u svetu događalo da ljudi budu razočarani. I njemu se to događalo i nije sumnjao da će mu se desiti opet.

Sišao je u salun i poručio brendi. Trebalo mu je nešto žestoko da ublaži njegov nemir.

*

Pošto je konačno otkrila svoja osećanja prema Lemu Pričardu, Šeron Krevi je obuzeo neki čudan osećaj da je nešto izgubila. Hodajući u susret vetru koji je dosta jako duvao i lepršao njenom suknjom i pramenovima duge kose, pitala se kakav će biti njen život sa Lemom Pričardom, u ovom ili nekom drugom gradu.

Nije osećala veliki podsticaj strasti ili fizičke želje za njim, pa čak ni oduševljenje. Zbunjena tim otkrićem prešla je ulicu i uputila se ka salunu svog strica. Pogledala je kroz prozor sa ulice i ugledala Doka Holideja koji je stajao sam pored šanka.

Telo joj je odjednom zahvatio val topline i ruke su joj zadrhtale. Grizući usnu i napetog tela kao opruge, s naporom je odvojila pogled od pustolova. Proklinjala ga je. Mrzela ga je. On je bio oličenje svega onoga što je prezirala i čega se gnušala, a ipak, dok je žurila ulicom pored saluna, ona toplina koja je poticala odnekud iz najtananih kutova njenog tela i dalje ju je grejala. Konačno, skoro bez daha, ustrčala je uz zadnje stepenice na balkon prvog sprata i tamo zatekla Lerejn Rašton naslonjenu na ogradu verande.

Iznenadena što vidi nekoga tamo gde nije očekivala da će sresti bilo koga, Šeron je pokušala da prođe pored Lerejn, ali je ova, i sama zbunjena, glasno izustila.

– U čemu je stvar, mis Krevi? Šta se desilo?

Šeron je usporila hod i ćutke odmahнула glavom, a onda je požurila u svoju sobu. Ali, tek što je skinula ogrtač, na vratima se začulo diskretno kucanje.

– Šeron, molim vas! – začuo se glas Lerejn Rašton.

Sklopivši nemoćno oči zbog saznanja da bi izostanak odgovora bio sasvim beskoristan, Šeron je rukom zabacila kosu i otvorila vrata. Lerejn se ugurala pored nje u sobu i zatvorila vrata.

– Videla sam vas da trčite, mis Krevi, ali, nisam zapazila nikoga iza vas. Šta se desilo?

– Ništa se nije desilo – rekla je Šeron nabusito.

Pogledala je vitku figuru Lerejn Rašton i plamen ljubomore joj je blesnuo u očima. – Ali, vama se dešava zar ne, udovice Rašton? Dešava se čak nešto uzbudljivo – dodala je naglašavajući poslednje reči.

Lerejn je ustuknula korak nazad i iz njenog lica je nestalo poslednje kapi krvi.

Kao poneta bujicom, Šeron je nastavila: – Naravno, to se vidi. Naš prijatelj Holidej koji zna samo da pravi neprilike postarao se za to, zar ne? Jeste li ga najmili za kraće ili duže vreme?

Lerejn je stajala ukružena i naslonjena leđima na vrata. Osećala se potištenom. – Došla sam da vidim da li vam je potrebna pomoć, a ne da me vređate, mis Krevi. No, u svakom slučaju, šta ja radim i da li sam nekog najmila moja je stvar a ne vaša.

Šeron se odmah pokajala zbog svog netaktnog i zajedljivog ponašanja. Okrećući leđa da bi prikrila svoj nemir, počela da se izvinjava. – Izvinite Lerejn, noćas sam vrlo zabrinuta i neraspoložena. Šerif Pričard je u lošem stanju i još uvek se ne zna da li će se izvući ili neće.

– I ja se izvinjavam – rekla je Lerejn i prišla bliže preko odaje. – I ja sam imala vrlo teško veče. Denton je poslao neke svoje ljude na moj ranč, a mister Holidej je dvojicu ubio i trećeg ranio. Bilo je strašno.

Šeron joj je prišla sasvim blizu i stavila joj ruku na rame.

– Čini mi se da govorite tako kao da se ne slažete sa njegovim postupkom, Lerejn. Zar svojevremeno niste nudili da ga najmite da vas štiti i osveti vašu rodbinu? Zar niste želeli da vam pomogne da sačuvate ranč?

Lerejn je sa sumnjom na licu zavrtila glavom, očigledno još više zbunjena. –

Ne znam. Kada sam čula za oca i brata želela sam osvetu. Sem mister Holideja nije bilo nikoga drugog ko bi mi mogao pomoći. Ali, nisam mislila da će biti ovako kao što se desilo. Ljudi su stenjali u agoniji i kopali noktima zemlju... Strašno. A Dok je izgledao tako ravnodušan, hladan.

Šeron je ostala nema, osećajući da će Lerejn i bez njenog podsticanja nastaviti da se ispoveda. Možda će tako saznati nešto više o njemu i o njihovom odnosu.

Bila je u pravu. Lerejn je nastavila, ali u vidu pitanja. – Šta vi znate o njemu?

– Vrlo malo. Došao je u grad tek pre nekoliko dana, tačno onog dana kada se desila ona... nesreća sa vašim ocem i bratom.

Lerejn se okrenula ka svojoj sagovornici duboko nabranih obrva. – On me je uzбудio, poneo... – priznala je. – Nisam to očekivala, čak nisam ni želela. Neka-ko... jednostavno se desilo. Ne znam, to je tako teško i komplikovano. Od svega što se zbilo poslednjih dana, vrlo sam zbunjena i uplašena. Mrzim ovaj grad, mrzim ranč mog oca i ne želim da ga imam. Šta da radim?

Sada, kada je saznala sve i kada je počela bolje da je shvata, simpatije Šeron Krevi za Lerejn Rašton su se smanjile, ako ih je i bilo. Pred sobom je videla ženu koja je pretendovala da je hrabra i osvetoljubiva, a sve vreme, u stvari, bila je samo lažna.

Šeron nije znala da li da se zbog toga ljuti ili da bude zadovoljna. Lerejn je u njenim očima izgubila vrednost i kao ljudsko biće i kao žena. Rekla je ljuto: – Ne znam šta biste mogli da radite. Možda će mister Holidej znati odgovor.

– Ali, oni će me tražiti... progoniti... mislim na Dentona. Taj čovek je ubica. Pogledajte šta je učinio šerifu Pričardu.

Šeron je prišla vratima i otvorivši ih stala u stranu što je značilo da je razgovor završen. Kada je malo iznenađena Lerejn pošla prema njoj, Šeron je rekla.

– Vaš prijatelj Holidej je dole u salunu. Zašto ne razgovarate s njim o tome? Ja sam umorna a sutrašnji dan će po svim izgledima za mene biti težak i naporan.

Lerejn je izašla i ostala pred vratima tražeći reči, ali, kada je Šeron počela da zatvara vrata, ona se udaljila najpre prema svojoj sobi a onda, kao da joj je nešto drugo došlo na um, u pravcu stepeništa. Tek što je stigla do stepenica i počela da se dvoumi da li da siđe u salun, leptirasta vrata su se otvorila i u salun je ušao visok, mršav čovek od glave do pete odeven u crno odelo. Lerejn je nevoljno ustuknula nazad uplašena pojavom tog čoveka koja je ulivala jezu. Poželela je da pobegne nazad u svoju sobu, ali u nogama nije imala snage.

*

Dok Holidej je iskapio tečnost iz čaše i lagano, nezainteresovano se okrenuo da pogleda pridošlicu.

– Ajk Levin, nekada iz Montane, pre toga iz Čejena – predstavio se pridošlica glasno kada je ušao tri koraka u odaju i zastao malo raskrečenih nogu. Ruke su mu obavijene kao kandže počivale na drškama njegova dva revolvera, a na licu mu se ogledao izraz krajnje samouverenosti.

Holidej se jedva vidno osmehnuo krajičkom usana, udaljio se dva koraka od šanka i stao oči u oči sa revolverašem.

– Džon H. Holidej iz bilo kog mesta na Divljem zapadu koje želite da pomenete, Levine. Da li bi trebalo da vas odnekud znam? – njegov ton bio je prožet neskrivenim sarkazmom.

– Nije važno da li bi trebalo ili ne, Holideje. Ja tebe znam. Odavno sam čuo da si brz na revolveru i uvek sam želeo da to proverim. Sada imam jedan razlog više. Sinoć si ubio dvojicu mojih prijatelja i jednog ranio.

Ajk Krevi je brzo sakupio čaše sa šanka i udaljio se do drugog kraja šanka. Ostali gosti, ukupno njih osam na broju, stopu po stopu ćutke su se udaljavali u stranu. Slutili su da se opasnost neumitno približava.

– To su bile one hulje koje je Denton poslao da oteraju jednu udovicu sa njenog imanja, je li tako, Levine?

Levinovo lice se zateglo u grč ljutine i mržnje. Čovek kome je namenio smrt, usuđivao se da mu prkosi, pa čak i da vređa. Ali, svejedno, drskost mu ništa neće pomoći, dobiće metak koji mu je sledovao.

– Ja sam još jedan od Dentonovih ljudi – rekao je Levin neposredno. – Poslednji sa kojim ćeš ukrstiti poglede, Holideje.

– Zar si došao sam, glavni? – zapitao je Dok gazeći uobičajenu etikeciju oslovljavanja. Mada je stajao čvrsto i uspravan, ruke su mu ležerno visile pored tela. Izgledao je tako nepripremljen za akciju, da se moglo poverovati da pomišlja na dremež.

– Za takve kao što si ti nisu mi potrebni pomagači, Holideje. Kažem ti sada, poslednji put, potegni oružje ili odlazi.

Dok ga je dugo gledao u oči pre nego što je vrlo lagano odmahnuo odrečno glavom. U tom pokretu glave bilo je prkosnog odricanja, ali i nekog žaljenja.

Kao i uvek, pustolov je bio do kraja nedokučiv.

– Ne – rekao je – neću otići. A ti si Levine budala kao i oni ostali što su bili. Kao ostale, i tebe je poslao na put pravo u pakao.

Levin je nekoliko puta stisnuo besno usne, a pogled mu je postao tvrd kao kremen. Prsti na rukama su mu se zgrčili i dobili oblik kandži.

– Je li to tvoj odgovor? – zapitao je ozbiljno.

Dok Holidej je samo klimnuo glavom, potvrdivši ono što je Levin već znao.

Sa vrha stepeništa još uvek nespobna da se ukloni pred zastrašujućim sudarom, Lerejn Rašton je ugledala kako se visoki, mršavi čovek maša revolvera. Ruka mu je nestala u munji pokreta i njegove tanke usne pokrenuo je nagoveštaj pobedonosnog osmeha. Htela je da vrisne, da pobegne, ali, nije mogla ni jedno ni drugo.

A onda je začula gromki tresak samo jednog revolverskog hica i oblak dima digao se između dva čoveka. Nijedna osoba u salunu nije se ni makla. A onda se lagano Ajk Levin zanjihao i zaneo unazad. Desna ruka mu se ispravila u laktu kao da ga težina revolvera lagano vuče nadole, sve dok mu zglavak ruke nije dodirnuo kuk i revolver mu ispao iz mlitave šake. Tek tada je Lerejn ugledala crvenu mrlju na prsima njegove košulje. Levin je zastenjao, zatresao glavom i pao na stranu.

Lerejn je digla šake i pokrila lice. Drhtala je celim telom. Zatim je zagrmela serija pucnjeva i ona je osetila da je noge izdaju i da pada. Dok je padala, nije mogla da ukloni pogled sa scene u salunu ispod nje. Ogledalo iza Holideja odjednom se rasprсло u stotine komadića i Ajk Krevi je kao oparen pobegao sa

svog mesta iza šanka. Zatim se Holidej zaljuljao najpre na jednu stranu, zatim na drugu i svaki put je ispalio po jedan hitac iz revolvera. Staklo na uličnom prozoru se razbilo i rasulo po trotoaru, a kroz zveket stakla Lerejn je začula nečiji prigušen bolan jauk. Sa druge strane saluna čula je još jedan pucanj i tane se zarilo u drvo, odbijajući komadiće iverki. Zatim se začuo tup udar tela o pod, praćen grobnom, jezivom tišinom.

Lerejn se činilo kao da joj glava pliva i pred očima joj je lebdela magla. Osetila je dodir nečije ruke na ramenu, ali kada je pogledala iznad sebe, nije mogla da razazna osobu koja je stajala pored nje. Suze očajanja plavile su joj oči i sli-vale se niz lice.

Šeron Krevi je rekla. – Ni vi ni ja ne možemo ništa učiniti, Lerejn. Ustanite, sve je završeno.

Lerejn je osetila da je neko diže sa poda i da joj pomaže da prođe kroz hodnik koji je vodio u sobe.

Kada je Šeron otvorila vrata neke sobe, Lerejn je sa gorčinom u glasu rekla. – Nastavio je, zar ne? Opet je pucao u nekoga. Zašto?

Šeron joj je pomogla da dođe do kreveta i da legne. Pitanja ove žene već su počela da je ljute.

– Možda je to mister Holidejev način življenja, eto – dosetila se Šeron sponosnog odgovora i ostavivši je na krevetu, izašla na balkon.

*

Ejs Levin i Den Gleson, to je bio onaj čovek koji je ušao na zadnja vrata saluna, bili su mrtvi. Proveravajući revolveraša na trotoaru ispred saluna, Holidej je našao da je taj još uvek živ. Rana je bila ozbiljna, ali ne smrtonosna.

– Imaš još dana, mister – rekao mu je. Tom Beri je preplašeno zurio u Holideja nesposoban da shvati kako se desilo da ga nisu izrešetal.

– Ja sam svoje odigrao, Holideje – rekao je – dosta mi je svega i ne želim da imam nikakve veze sa vama. Odlazim!

– Otići ćeš onda kad ja kažem – presekao ga je Holidej oštro. – Ne ranije.

Predao je Beri u Krevijevu nadležnost i sišao sa trotoara. Pored gostiju koji su već bili u salunu, činilo mu se da je skoro ceo grad izašao na ulicu. Dok je prišao do mesta gde je Lem Pričard stajao naslonjen na stub ograde oko doktorove kuće. Upalih očiju i bled u licu izgledao je tako da se Doku učinilo kao da će se onesvestiti.

Pokušao je da bude kratak. – Šta sada, Pričarde?

– Jesu li to bili Dentonovi ljudi? – zapitao je šerif.

– Oni tako kažu. Dvojica su mrtvi.

– Događaji se bliže vrhuncu – rekao je Pričard ozbiljno. – Doći će bljujući vatru kao aždaja.

– A vi? – zapitao je Dok.

Pričard se s naporom ispravio i potrudio da izgleda samouveren. – Kada dođu biću tu.

– Borićete se?

– On je prvi zapevao tu pesmu – rekao je Pričard.

Dok Holidej se osvrnuo i pogledao niz ulicu. I dalje je smatrao da ga ovaj grad niti vezuje niti obavezuje. Ali, kada je na verandi saluna ugledao Šeron Krevi, patetično malu i lako ranjivu, izvadio je iz džepa maramicu i obrisao oznojeno lice. Neki interes za grad je ipak postojao.

– O kej – rekao je.

– Šta o kej? – hteo je da zna Pričard.

– Vi ćete se boriti, a ja ću motriti sa strane.

Dok Holidej se posle tih reči udaljio, ponovo prešao preko ulice, iščupao Toma Berija iz ruku Ajka Krevija i poterao ga rukom prema konjima koji su stajali vezani pred trgovinom sedlima.

Tu mu je Dok naredio da pojaše. Sačekavši da se bandit popne na konja, rekao mu je sekućim tonom. – Pođi i ispričaj Dentonu šta se desilo.

– On će me ubiti – usprotivio se Beri. – Rekao sam vam da sam sit svega i da ću se počistiti iz ovih krajeva.

– Postaraj se da Denton čuje šta se noćas ovde desilo, mister. Ako se slučajno desi da ne sazna za noćasnji događaj, znaj da ću te kad-tad naći i kazniti što me nisi poslušao. Jesi li me shvatio?

Berijevo lice se sijalo od znoja. Pogledao je unezvereno niz namrgođenih ljudi na trotoaru i klimnuo glavom, nije mu bilo izbora nego je poslušao.

– O kej – rekao je.

– Onda kreni, mister. Ako se desi da te sutra vidim sa Dentonovom bandom, da znaš da ćeš pasti prvi.

Beri je ponovo klimnuo glavom, a onda poterao konja u trk. Odjednom mu se činilo da ga rana na ramenu više ne boli, i dok je konj jureći iz grada tutnjao pod njim, znao je da će poslušati Holideja, obavestiti Dentona o svemu a onda zauvek otići iz ove okoline koja mu više nikako ne prija.

*

– Zašto? – zapitao je Ajk Krevi stavljajući pred Doka Holideja tanjir sa slaninom i jajima.

Dok Holidej ga je pogledao i osmehnuo se krajem usana. Znao je šta Krevija interesuje, ali, nije želeo da se gubi u dugotrajnim objašnjenjima. Sleganje ramenima bilo je najjednostavniji i naju-

bedljiviji odgovor i Dok mu je posle nekoliko trenutaka razmišljanja pribegao.

– Ovo nije vaš grad, Holideje. To ste već mnogo puta rekli. Ne mislim da sada gledate drugačije.

– Ne, ovo nije moj grad.

– Ne ostajete ovde ni zbog udovice Rašton. I to sam shvatio.

Dok je stavio viljuškom zalogaj slanine u usta i počeo tiho da žvaće.

– Do sto đavola, pljučka se vama za sve nas, a i Lemu Pričardu ne dugejete baš ništa.

– To je tačno – priznao je Dok Holidej i salvetom obrisao usne.

Krevi je koraknuo korak nazad i ostao tako neko vreme dvoumeći se, a onda je opet prišao. – Dođavola, moram da znam šta je po sredi, Holideje. Sedeli ste ovde celu noć i zurili u zidove. Nije u pitanju ni žena, niti novac, niti ljubav za neku određenu osobu. Šta je onda? Da nemate, možda, neutoljivu želju za ubijanjem?

Ruka Doka Holideja je zastala na pola puta do usta, kao da ga je Krevijevo pitanje pogodilo, ali, odmah je nastavio da jede ne obraćajući pažnju na barmena koji je na kraju odustao od postavljanja daljih pitanja, i počeo da čisti pod. Pola časa kasnije, niz stepenice je u salun sišla Šeron Krevi, očiju crvenih kao da nije spavala celu noć. No, kada je Holidej pogledao, ona kao da živnula. Uzela je tanjir pored njegovog lakta i rekla: – Misis Rašton želi da vas vidi, mister Holideje.

– Ja joj nisam potreban, mis Krevi.

– Mislim da biste ipak svakako trebali da razgovarate s njom. Ona je vrlo uzrujana. Čula sam je skoro cele noći da plače.

– Ona je od onih žena koje rešenje traže u plaču.

– Ona je vrlo blaga i prefinjena osoba – rekla je Šeron braneći pripadnicu svog pola. – Ona se jednostavno odvikla od života kakav se vodi kod nas. Zaboravila je koliko život ovde može biti surov i sirov. To ne treba osuđivati.

– Recite joj da proda ranč i da se vrati na istok – rekao je Šeron koja je još uvek stajala kao da čeka odgovor. – Tamo će naći ljude kakve želi. Na njih je, verovatno, već naviknuta.

– Vi niste jedan od tih ljudi?

– Mislim da vi to dobro znate – rekao je Holidej i udaljio se preko odaje ka leptirastim vratima.

Mada je bilo vrlo rano, Ajk Krevi je već bio otvorio ulazna vrata saluna i Dok Holidej je mogao da vidi uz prašnjavu glavnu ulicu i preriju izvan grada. Ništa se nije kretalo, ali je on instinktivno znao da će uskoro izbiti prava bujica nasilja koja će ga povući u svoj vrtlog.

Ramenima je odgurnuo leptirasta vrata i izašao na trotoar. Njegovu pažnju privlačio je jedan usamljen čovek koji je izlazio iz doktorove kuće. Bio je to šerif, a iza njega išao je doktor i mlatarajući rukama izgovarao reči protesta koje je Dok jedva čuo u jutarnjoj tišini. Doktor se ljutio što je šerif ustao iz postelje i uveravao ga je da treba da se vrati.

Kada je Lem Pričard stigao do vratnica i izašao na trotoar, Šeron je povikala. – Oh, ne! Ne sme! Sprečite ga, mister Holideje, ne dozvolite mu da izvrši samoubistvo.

Dok ju je zadržao rukama kada je pokušala da prođe pored njega i potrči prema Pričardu.

– Da li više volite da živi, a da od stida ne sme pogledati ljudima u oči?

Šeron je protrljala ruke na mestu gde su je njegovi prsti čvrsto držali. – Mora

biti da postoji neki način – rekla je na kraju.

Topot kopita začuo se iz prerije i Holidej se okrenuo. Ugledao je grupu konjanika, više od tuceta na broju koji su velikom brzinom jahali ka gradu.

– Za njega nema drugog puta i načina – rekao je Dok gledajući konjanike – a ni za mene. Uostalom, sada je kasno za odstupanje. Sklonite se i ne izvirujte ni nosem.

Gurnuo je u salun i zatvorio spoljna velika vrata. Lem Pričard je zastao da prikupi snagu, mada je bio prešao samo dva metra. Oslonio se na pušku koja mu je služila kao štap, a revolver mu je visio u futroli na bedru. Oslušnuo je topot kopita koji se glasnije čuo i trudeći se svim silama da ostavi utisak zdravog čoveka, prešao preko ulice.

Zastavši nedaleko od Holideja, Pričard ga je ozbiljno pogledao, ali nije pokazao nameru da ga pozdravi.

– Da li će vam neko od građana pomoći, Pričarde? – zapitao je Dok posle kratkog ćutanja.

Pričard se nespokojno osvrnuo oko sebe. Ulica je bila pusta.

– To nije njihov posao – odgovorio je na kraju.

– Ovo je njihov grad – predočio mu je Dok.

– Naravno, njihov grad, ali, oni me plaćaju da taj grad čuvam i branim za njih. Slušajte, Holideje, nisam od vas tražio da se mešate.

Dok je izvadio revolver i proverio da li je pun. – Da budemo praktični. Hoćete li ovu stranu ulice?

– I ta je podjednako dobra kao i ona druga – rekao je Pričard sumorno.

Dok Holidej mu je izašao u susret i prešavši na drugu stranu stao da čeka.

Jašući na čelu grupe svojih najamnika, Džej Denton je zaustavio konja blizu

ograđenog prostora, gde je Birčov dečak bio vezan. Ranjenog Bida, Dok je ugledao odmah pored Dentona, sa njegove leve strane. Ostali su izgledali kao bezlični plaćenici koje je vlasnik ranča mogao da najmi u bilo kom salunu duž granice. Od Toma Berija nije bilo ni traga, pa je po tome Dok zaključio da je među Dentonovim najamnicima bio bar jedan mudar čovek.

Pošao je lagano trotoarom udaljujući se od saluna. Posmatrao je kako se od povetarca na ulici stvaraju vrtlozi prašine i razmišljao o tome da odnekuda iz blizine Šeron Krevi posmatra i moli se bogu za zdravlje svog čoveka. Može biti da i Lerejn Rašton posmatra sa prozora svoje sobe, ali, to je bilo nešto drugo. Dok je Šeron gledala iz ljubavi prema jednom čoveku, Lerejn je, verovatno, i sada pripadala muka od pomisli da će nasilje uskoro izbiti kao vulkan.

Do sada je Denton izbegavao da se upusti u direktan obračun sa protivnicima. Pribegavao je raznim pritiscima, ali uvek u određenoj meri i posredno, preko svojih plaćenika. Sam se nikada nije pojavljivao kao učesnik. Ali, gledajući ga sada kako jaše lica smrknutog od zlobe, očiju užarenih od mržnje, Dok je shvatio da je Denton doneo odluku. Zaključio je da je ovo dan kada će ili ovladati gradom i okolnim pašnjacima ili propasti.

Jahao je pravo prema Doku Holideju, dok se Bid Viler uputio ka Lemu Pričardu. Još uvek nije bilo nikakvog znaka da će neko u gradu pomoći šerifu i došljaku Holideju.

Holidej se zaklonio iza jednog stuba nadstrešnice i sačekao da vidi razvoj događaja. Nije nameravao da puca prvi, sem, naravno, ako mu od toga bude zavisio život. Nekoliko pucnjeva nadjačali

su tutanj kopita, ali, te hice ispalili su neki građani skriveni iza prozora i daleko van domašaja hitaca, a ipak to je nešto značilo, jer su ti hici bili prvi vesnik pomoći i otpora Dentonu. Dok se osmehnuo krajem usana. Na drugoj strani ulice, Lem Pričard je čučao u zaklonu iza korita za pojenje stoke koje mu je služilo i kao oslonac za pušku.

Tek kada je Pričard ispalio prvi hitac i pogodio Bida Vilera, koji je glavačke pao iz sedla, Dok Holidej je izašao iz zaklona da se sukobi sa Dentonom. Istog trenutka, iza Doka Holideja zapraštala je ubrzana paljba i kiša metaka poletela je preko Dokove glave. Dok je pogledao iza sebe i iza zavesе barutnog dima na balkonu saluna ugledao Ajka Krevija naboranog lica. Krevi je uhvatio njegov pogled, izustio neku nerazgovetnu kletvu i repetirao pušku. Dok je odmah vratio pažnju na Džeja Dentona koji je jahao ispred svojih ljudi, ali je usporio trk kada je video da mu je nekoliko ljudi izbačeno iz sedla.

Sasvim neočekivano, Lem Pričard je ustao iz svog zaklona iza korita za vodu i nesigurnim korakom pošao prema grupi napadača. Zrak izlazećeg sunca zablistao je na metalnoj zvezdi na njegovim prsima i obasjao njegovo nepokolebivo lice.

Odnekuda, iznad Dokove glave, začuo se prodoran krik. – Ne, Leme, vrati se!

Ali, Pričard nije nameravao da se vrati. Izašao je na ulicu, na brisani prostor, pred kišu kuršuma koji su sipali Denton i njegovi ljudi. Jedan hitac odneo mu je šešir sa glave, a iz rane na čelu potekla je tanka nit krvi niz čelo i lice.

Dok Holidej je zaključio da je vreme da se umeša i koračajući čvrstim, odmerenim korakom izašao je na sredinu ulice. Denton ga je ugledao i najcr-

nja mržnja koju je hteo da izlije na Pričarda, okrenula se sada Holideju.

– Prokleta huljo, da se nisi umešao, sve bi bilo lako! – povikao je i mahnito pripucao iz revolvera. Dok se nije ni makao, mada je čuo kad su mu meci prozujali pored uha. Srećom po njega, bes je uticao na Dentonovu preciznost i hici su promašili. Ali, više se nije smeo igrati životom. Munjevito je digao revolvere i bez nišanjenja ispalio dva hica na Dentona. Rančeri su pao unazad, iz sedla, i tresnuo na zemlju. Videvši da im je gazda pao, njegovi najamnici su se okupili u gomilu, izmenjali zabrinute poglede, a onda okrenuli konje i nagli u beg. Nekolicini je uspeo da pobegnu, uprkos žestokoj paljbi građana koji su, ohrabreni Krevijevim primerom pripucali sa prozora i krovova svojih kuća.

Dok Holidej je još nekoliko puta koraknuo i prišao Dentonu koji je s krajnjim naporom ustao na kolena. Revolver mu je ležao u prašini pred njim i on je pružio ruku da ga uzme.

– Nemojte, mister – rekao je Dok, jer je, ako Denton ipak uzme pištolj, imao samo jedan izbor.

– Goni se u pakao, Holideje! – bio je Dentonov poslednji povik jer ga je Pričardov metak pogodio posred čela. Denton se bez reči srušio na stranu.

Holidej je neko vreme ostao na mestu, posmatrajući kako se oblak prašine lagano sleže, a onda se uputio niz ulicu pored saluna do svog konja. Već je sedeo u sedlu kada je Šeron Krevi dotrčala iz svoje spavaće sobe niz sporedne stepenice. Zaustavila se neposredno pored njegovog konja, lica rumenog od radosti i olakšanja.

– Znali ste da će vam građani pomoći, zar ne, da će vam i moj stric pomoći?

– Znao sam da bi trebalo da pomognu, ali nisam bio siguran. Da se nisu borili

za svoj grad, sutra ga više ne bi imali. Ovako, mogu da nastave da grade svoju budućnost, naravno bez raznih Dentona.

– Biće to fini, lep grad – rekla je Šeron.
– Mogao bi biti i vaš.

Dok Holidej je pogledao preko ravne prerije koja se pružala u nedogled. Vetar je još uvek duvao i nosio oblake prašine, a žega u preriji nesnosno će pržiti. Ali, rešio je da pođe makar i po žezi. Trebalo je do sumraka stići do Ričard Krosinga gde će, ako bude imao sreće, uhvatiti diližansu. Naravno, pod uslovom da ne bude prepuna.

– Vaš čovek je danas položio ispit – rekao je. – No, recite da sam mu poručio da se ne oslanja previše na sreću. Ona čoveka lako izda, a biće i drugih ispita koje će morati da položi, i zahteva kojima mora da udovolji. Možda će uz vašu pomoć uspeti da sve prebrodi.

Rumenilo je oblilo obraze Šeron Krevi.

– Mislite li to ozbiljno, mister Holideje?

Dok ju je smireno pogledao s konja.

– Da, sasvim ozbiljno.

– Zašto ne ostanete sa nama? – zapitala je.

Dok se ponovo zagledao u daljinu zasenčenu koprenom jare i osmehnuo se

uglom usana. – Ako bih ostao, bilo bi grdnih nesporazuma između mene i Pričarda, Šeron, i neće vam biti teško da pogodite zbog čega. – Na to je ona sklopila oči i od ubrzanog disanja grudi su joj uzburkano zadrhtale. Holidej se nagnuo u sedlu i obgrlivši je iznad struka, pridigao je k sebi i strasno je poljubio. Ona nije ni pokušala da se otrgne i Dok je osećio kako se njene usne otvaraju kao da se nude za još zagrljaja i poljubaca. Kada je spustio na zemlju, ona je ostala da stoji tako kako je spustio, poluotvorenih usta, zadihana i uzavrela.

– Vidite? – onda vam je jasno da je bolje da odem – rekao je i mahnuvši rukom u znak pozdrava, a petama poterao konja u trk.

Na uglu sporedne ulice okrenuo se i pogledao nazad. Lerejn Rašton je stajala na verandi ispred svoje sobe lica zaklonjenog lepezom. Slegnuo je ramenima i odjahao iz Rendom Krika kao što je odjahao iz mnogo drugih gradova, ostavljajući za sobom mnogo spektakularnih priča o njegovoj hrabrosti i brzim potezima revolvera... nekoliko svežih humki na groblju... i možda jedno ožalošćeno žensko srce. Možda...

KRAJ

Poštovani čitaoci,

Izdavačko preduzeće „Marketprint“ iz Novog Sada preselilo se na novu adresu: Đorđa Zličića 34. Sve pošiljke i dalje primamo na poštanski fah 20 (21102 Novi Sad), ali su nam promenjeni svi brojevi telefona.

Redakciju, kao i prodaju, sada možete dobiti preko sledeća dva broja:

021/332-220 i 333-297. Telefaks poruke primamo preko broja 021/331-067.

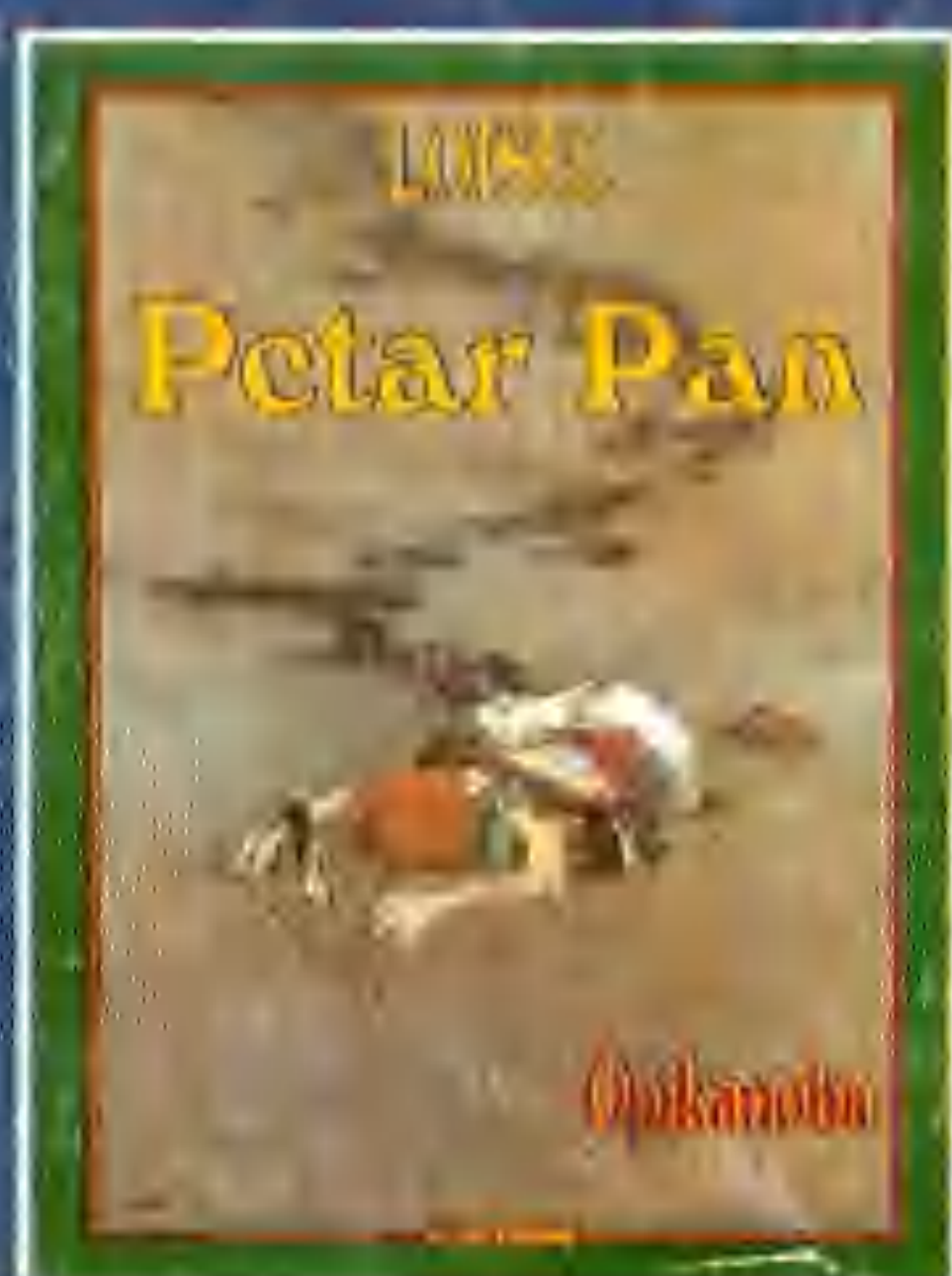
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00341

